

9/2

2415

ஸ்ரீரஸு.

ஒடி பாஸுணனெகடி.

வாஸுடெவநிதநாவுமுடும் ஐரவியவாஷாடஸவநிதம்.

சுயம்கொயம்புரீபுரவியாகவலாயா வுவண குமுணா

வினா வரம்பல்

சுபுபுலாஜிரொண விரவிதம்; கோவிதார் ஆதனம்

வாஜித வரிசொயிதம்.

செதுவாரீ

உள - வுஷுடாபுஷு நாவியே கோவிதார்-650 301

கொருதாசுராவாடு ஐரவியாசுராவாடு

ஐரவியாசுராவிதம்.

விஜயதெதராம.

வாகதேவ மனனமென்கிற

கிரந்தம் மூலமும்

அதின்தமிழ் மொழிபெயர்ப்புமாய்

கோயமுத்தார் டிஸ்மிரிக்ட் கோர்ட் வக்கீலும்

ஸ்ரீபகவத்கீதார்த்ததீபிகை, பஞ்சதசோபநிஷத் மொழிபெயர்ப்பு

இவைகளுக்கு கருத்தாவுமான

வில்லவரம்பல்

குப்புசாமி அய்யர் அவர்களால்

இயற்றப்பட்டது,

சென்னைபுரி:

உள - புஷ்பரதசெட்டியார் அண்டுகோ அவர்களது

கலாரத்தநாகர அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

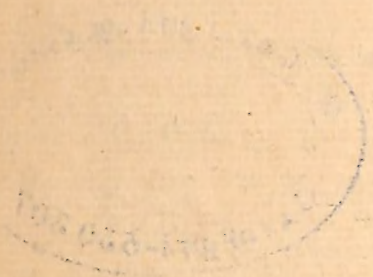
கல்லியப்தம் சுககசு.

ஜயவருதார் த்திகைமன்

Copy Right Registered, and Right of Translation Reserved.

இதன்மீது அணு - க0.

ஜயவருதார் — 1000.

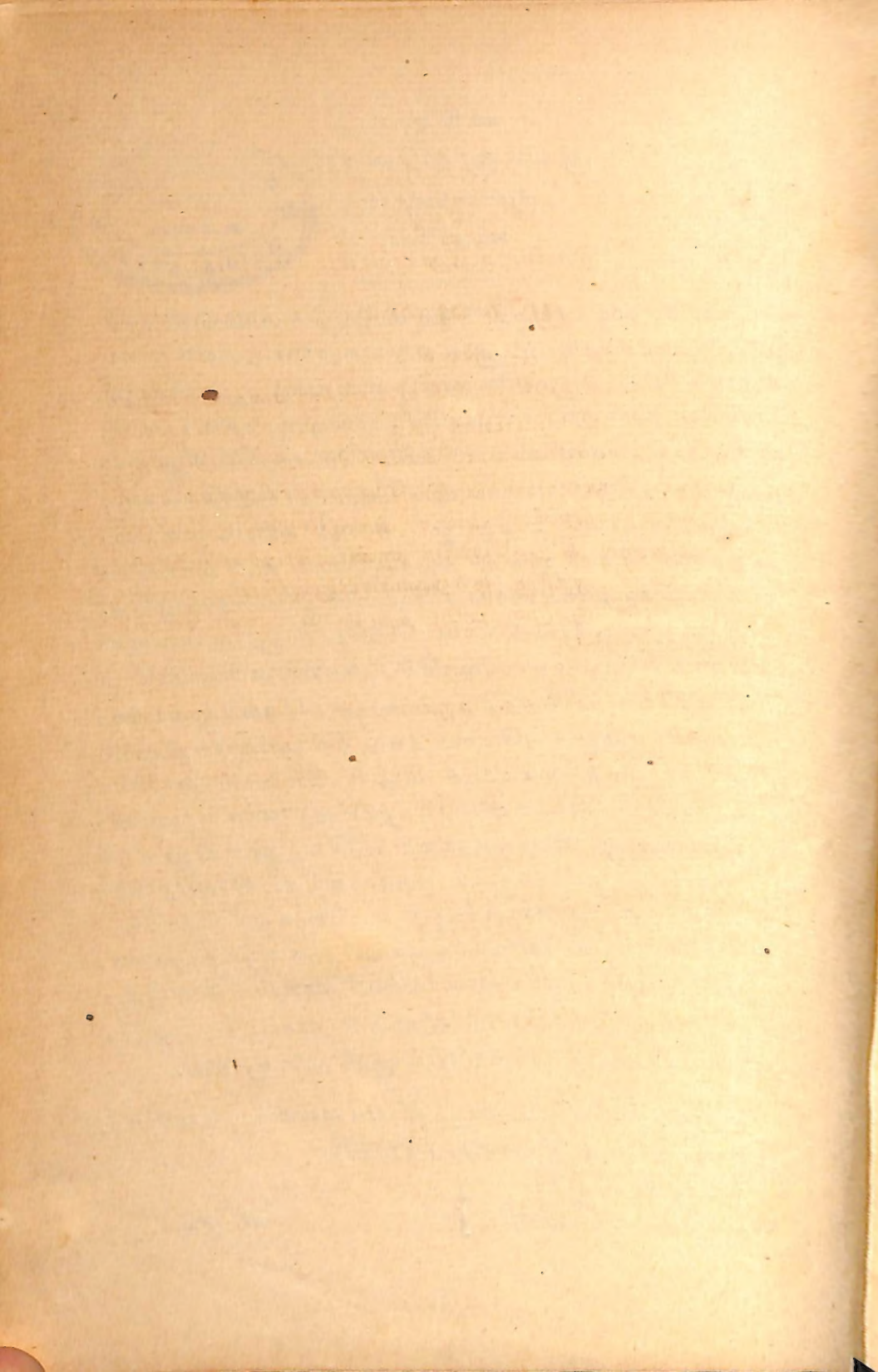

சுவதாஸிகா.

ஜயநாஸிஸம்வத ரெ
மோத-ஸீஷ-ஸா-பிவகுஜீ

வி. சு.:

ஓம் பரப்பிரம்மணே நமஃ

ஸ்ரீகுரவே நமஃ

இரண்டாவது பதிப்பு.

மு க வு னா.

வாகுதேவமனனமென்னு மிக்கிரந்தத்திற்கு என்னால் தமிழில் மொழிபெயர்த்து அச்சிடப்பட்டிருந்த காபிகள் செலவாய்விட்டன. அநேக கனவான்கள் காபிவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். பின்னும் சிலகனவான்கள், இப்போ தச்சாயிருக்கிற சம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள காபிகளில் அநேக அச்சபிழைகளிருக்கின்றன வென்றும் அதினால் அர்த்தபேதங்க ளுண்டாகிறதாகவும் அவைகளை திருத்தியும் அதற்கு ஒற்றுமையாயிருக்கும்படி தமிழை திருத்தியும் சம்ஸ்கிருதமும் தமிழர்த்தமுமாய் அச்சிடவேண்டுமென்றும் கோறினார்கள்.

அப்படியே சம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள பலகாபிகளை வைத்துக் கொண்டு எழுத்துக்கெட்டினவரையில் பரிசோதித்து பிழைகளை கூடியவரையில் திருத்தி ஒருபக்கத்தில் சம்ஸ்கிருதமும் அதின் அடுத்த பக்கத்தில் தமிழ் அர்த்தமுமாய் அச்சிடுவித்தேன்.

இதே மாதரியாய், என்னால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்த பஞ்ச தசோப நிஷத்துக்களையும் ஒருபக்கம் சம்ஸ்கிருதமும் ஒரு பக்கம் தமிழ் அர்த்தமுமாய் அச்சிடப்பட்டு வருகிறது.

இதில் ஏதேனும் பிழைகளிருந்தாலதை எடுத்துரைக்கும் கனவான்களுக்கு நன்றியறிதலுடன் வந்தனமளிப்பேன்.

ஐயவ்ரு
கார்த்திகைமீன }

வி. கு.

ஸ்ரீமந்நெடுநாநகரம்.

ஹ ஹ த கூ நி ரு-டு பெ ண டு.

வன்கொடுவ வவ-ஹ-குதெஷ- ம-ஹம் வவ-ஹ-ராவி வவ-ஹ-
தாநா-ரா-தா | சுபி-ஹ-குதெஷ- வவ-ஹ-குதெஷ- வவ-ஹ-குதெஷ-
கெவ-ஹ-நி-ம-ஹ-நா | வன்கொவ-ஹ-நி-ம-ஹ-நா வவ-ஹ-குதெஷ-
வ-ஹ- வவ-ஹ-ய-ஹ- குதெஷ- | த-ஹ-குதெஷ- யெ-ந-வ-ஹ-
ரா-வெஷ-ஹ- வவ-ஹ- ம-ஹ-நா-நெ-தெ-ஷ-ஹ-||

நிதொநிதொ நாஃ வெதநஸெ^உதநாநா ரெகொ வலு
நாஃ யொவியாதிக்காரி^அ ! த^{சூ}ராணலாம்பொயாமியி^ஜ ஜா
கூரடிவம் லெ^உதெ வலுவா^{பெ}ரெ^{செ}||

ஒரு துது.

ஸ்ரீ ராஜாய நமஃ.
வாஸுதேவதேவ நமஸு ராஜம்.

ஸ்ரீ ராஜமஹேஸ்வர.

ஸ்ரீ ராஜமஹேஸ்வர நமஸு ராஜம்.
ஹரிஃ ஷ்யம் ஸவருதஞ்ஞவ தஞ்ஞாய ஸவர தூமெதி தவெதிநெ
ஸ்ரீ விதேவசுக்ராய நமஸு வசுதேவ நமஸு கம்

யோவதீணம் ஹவாய நமஸு வசுதேவ நமஸு கம்
நாமாயணவநெ தம்ஹரிஃ சுக்ராய நமஸு கம்

விதேவசுக்ராய நமஸு வசுதேவ நமஸு கம்
யோவதீணம் ஹவாய நமஸு வசுதேவ நமஸு கம்

யோவதீணம் ஹவாய நமஸு வசுதேவ நமஸு கம்
யோவதீணம் ஹவாய நமஸு வசுதேவ நமஸு கம்

யோவதீணம் ஹவாய நமஸு வசுதேவ நமஸு கம்
யோவதீணம் ஹவாய நமஸு வசுதேவ நமஸு கம்

யோவதீணம் ஹவாய நமஸு வசுதேவ நமஸு கம்
யோவதீணம் ஹவாய நமஸு வசுதேவ நமஸு கம்

யோவதீணம் ஹவாய நமஸு வசுதேவ நமஸு கம்
யோவதீணம் ஹவாய நமஸு வசுதேவ நமஸு கம்

௨௪.

பரபிரம்மணேநமஃ

வாசுதேவமனனம்.

க - வது வருணகம்.

ஓம். சர்வதந்திர சுவதந்திரரும் சத்தாகிய ஆத்மாவினுடைய இரண்டாவதற்ற தன்மையை யறிந்தவரும் வேதாந்தத்தை விளக்கியுரைத்த குருவுமாகிய ஸ்ரீமத் சங்கராசாரியரின் பொருட்டு நமஸ்காரம். (க)

இவ்வுலகத்தில் யதிகளுடைய சந்தோஷத்தின் பொருட்டு ஆசாரிய (வேதவியாஸாசாரிய) சுவரூபமாய் யார் அவதரித்தாரோ அந்தக் கருணாகரரும் (ஹரி) பக்தாளுடைய பாபத்தைப் போக்கடிக்கிறவருமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணரை நமஸ்கரிக்கிறேன். (உ)

வாஸுதேவ யதீசுவரராலே விஸ்தாரமாய்ச் செய்யப்பட்ட மனனமென்கிற பெயரையுடைய ப் பிரகரணமானது பாலர்களுடைய (நல்லவிவேக மில்லாதவர்களுடைய) உபகாரத்தின் பொருட்டும், என்னுடைய ஞானசித்தியின் பொருட்டும் இப்போது சுருக்கமாய் வெளியிடப்படுகிறது. அதுவிஷயத்தில் ஸ்ரீபாலகோபாலனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானானவர் சமீபத்திலிருந்து அநுக்கிரகம் செய்யக்கடவர். (ங-ச)

ஓம், இவ்வுலகத்தில் தருமார்த்த காம மோக்ஷங்களாகிய நான்குவித புருஷார்த்தங்களுக்குள்ளே மோக்ஷமே சிறோஷ்டமான புருஷார்த்தம் (புருஷன் அடையத்தக்க முக்கியப்பிரயோஜனம்). (ஏனென்றால்) நித்தியத்தன்மையுடைய தானதினாலேதான் (மோக்ஷமானது முக்காலத்திலும் பாதிக்கப் படாத தானதினால்தான்). “அவன் மறுபடி பிறக்கிறதில்லை யவன் மறுபடி பிறக்கிறதில்லை” என்ற சுருதியைப்பார்க்க. மற்ற மூன்று புருஷார்த்தங்களுக்கும் அத்தன்மையில்லை. (ஏனென்றால்), அநித்தியத்தன்மையுடைய தானதினாலேதான். “எப்படி இவ்வுலகத்தில் கருமத்தினாலே (தொழிலினால்) சம்பாதிக்கிற உலகவஸ்து நசித்துப்போகிறதோ,

னவ நெவாமிது வுணுவினொ மொகுகியுத ” இதொடி
 ஸுமெம் ஸுமொகுகி ஸு ஹஜாநா டெவலிபுதி || “ தநெவ்வி
 டிகாதிபுதொநெதி நாநடு வநாவிபுதெயநாய ” | “ ஸு ஹ
 டாநொதிவா ” இதொடிஸுமுகிவம் | தஹ ஹ சுஜாரொ
 வாவவாஹொஜாதவொ || ஸுரொவிதநிவுதெவாயிஷாந
 ஜாநொடியாசு | “ சுஜாரொ வாவவாஹொ ஜாதவொ ஸுசு
 நினுயம் ” || “ நகுகுணா நபு ஜயா யநெந துாமெநெநகெ சுபு
 தகுகாநஸம் ” இதிவவநாசு | தஸாநுமெகுகுணா சுஜாரொ
 வாவவாஹாவஸொ ஜாதவொ || சுஜாரொவொநாமி ஸுகுகா
 யாநஜிதவசு | ரஜா ஸவகுவசு | ஸாணா வபுஸவசு | நிஷு
 வநாதுவஸு நிஷு வநாரொவம் || சுயபிஜாரொவம் வஸுஜா
 நாநாமதம் | தஹாநெவ சுவிபுராதம் மொஹம் பிடுவபு சுதிம்
 புயாநம் மணஸாபிம் சுவதும் மொயெதிவொவுதெ | பிடுவபு
 சுதி நுமிஸு நுகுகுண தகுகுஸிபாய நடுவபுஜுவசு வசு
 ரஜிஸுமொமண ஸிபுபாயநடுவா || சுஸொம் புலயம் பிஹா ஸு
 ஷுவி ரிதிவநாமி || சுஸொம் பிடுவபு சுதள சுநெகுகொடிஜீவாம்
 ஸுஸுகிவாஸநாமி ஸுஹஜதவினெ ஸுஸுணெநெணவவஸு
 ஷெபுவடுவதும் நாவதடுகெ | சுயபிநுஹம் ஸகுகுநாநாஸு
 ஷுபுபுலஸாயாபிஸி | வாரிடுவபு சுதிம் ஸுஷிகாமெ வரிவஸு
 ஜீவகுகிவஸாநாயா சுவிபுராதாமி திவிபாஜாதா ||

இப்படியே புண்ணிய கருமத்தினால் சம்பாதிக்கப்பட்ட பரலோக வஸ்துவும் நசித்துப்போகிறது.” என்ற சுருதியைப் பார்க்க. மோக்ஷமானது பிர்ம்மஞானத்தினாலேயே சித்திக்கிறது. “இப்படியவனையறிந்தால் மிருத்துவைத் தாண்டுகிறான். மோக்ஷத்திற்கு வேறுவழி யில்லை.” “பிர்ம்மவித்தானவன் சிரோஷ்டமான புருஷார்த்தத்தை யடைகிறான்” என்பது முதலிய சுருதிகளைப் பார்க்க. அந்தப் பிர்ம்மமானது அத்தியாரோபம், அபவாத மிவைகளா லறியத்தகுந்தது. ஆரோபரிவிருத்தியே அதிஷ்டானக்ஞானோதயம். “அத்தியாரோபாபவாதங்களால் தத்துவநிர்ணயத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது”. “கருமத்தினாலேயாவது (புத்திரபௌத்திராதி) பிரஜையினாலேயாவது தனத்தினாலேயாவது மோக்ஷமடைகிறதில்லை. சந்திராசத்தினாலே சிலர் மோக்ஷமடைந்தார்கள்” என்ற சுருதிவாக்கியங்களைப்பார்க்க. ஆகையால் முமுகூ-வினாலே அத்தியாரோபம் அபவாத மிவைகள் அவசியமறியத்தக்கவை.

அத்தியாரோபமாவதென்ன? கிளிஞ்சிலில் வெள்ளியைப் போலவும் கயிற்றில் பாம்பைப்போலவும் கட்டையில் புருஷனைப் போலவும் பிரபஞ்சமற்றதாகிய ஆத்மவஸ்துவில் பிரபஞ்சத்தைக் கற்பிக்கிறதுதான். இது (இந்தக்கற்பனையானது) ஆத்மாவினுடைய சுவரூபஞான மில்லாததினாலுண்டானது. அந்த அக்ஞானமே அவித்தை, தமஸ், மோகம், மூலப்பிரகிருதி, பிரதானம், குணசாம்மியம், அவ்வியக்தம், மாயையென்று (பலபெயர்களால்) சொல்லப்படுகிறது. மூலப்பிரகிருதி யெதுவெனில் வெளுப்பு சிவப்பு கறுப்பு நூல்களால் திரிக்கப்பட்ட கயிறுபோல சத்துவ ரஜஸ் தமோகுணக் கலப்புள்ளதா யிருக்கிறதுதான். இதற்குப் பிரளயமென்றும் மகாசுஷுப்தி என்றும் பெயர். (அதெப்படி என்றாலோ) இந்த மூலப்பிரகிருதியில் அநேககோடி ஜீவர்கள் தங்கள்தங்கள் கருமவாசனையுடன் மொழுக்குண்டையில் தங்கச் சன்னங்களைப்போல சிருஷ்டிகாலத்திற்கு முந்தி (பிரளயத்தில்) லயித்திருக்கிறார்கள் (அடங்கியிருக்கிறார்கள்). இந்த அனுபவமானது சகல ஜனங்களுக்கும் சுஷுப்தி அவஸ்தையிலிருக்கிறது. அந்த மூலப்பிரகிருதியானது சிருஷ்டிகாலத்தில் ஜீவர்களுடைய பரிபக்குவ(பலனைக்கொடுக்கத் தலையெடுத்திருக்கிற) கருமவாசனையினாலே மாயை, அவித்தை, தாமஸ், என மூன்று விதமாயிற்று.

ததுராயா ஸுபஸ்கவபு யாதா | ததுர திவ்விதம் ஸசஸு

மெஷ்டு பருவ புஷ்டிராநுஷு ஹ மெவ தநும் ஸுபஸ்கவ தருவது

மெத | தஸுராவராசு தம் சுதம-ராஜி திவநாஜி | ஸஸஸு ஜம துஷ்டா |

ஸஸஸு வபரிப-புண-புஷு ஹ மெவ தநும் ஸுபஸ்கவ தருவது

ஸசு ஜம-புபாபாந ஜிவிஸவதி | தமெதார-புண-புநாவிஸு

அவைகளில் மாயையென்பது சுத்த சத்துவகுணத்தை முக்கியமாயுடையது. சிருஷ்டிக்கு முந்தியிருக்கிற பிரம்ம சைதன்னியமானது அதில் (மாயையில்) * பிரதி பலித்ததாய்க்கொண்டு ஈசுவரனென்று சொல்லப்படுகிறது. அவனுக்கு அவ்வியாகிருதன், அந்தர்யாமி, என விரண்டுபெயர்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அவனே ஜகத்தினுடைய சிருஷ்டிகருத்தா. அவனே பரிபூர்ணபிரம்ம சைதன்னிய ரூபத்தினாலே “தாமஸி” என்றதில் அவச்சின்னையக் கொண்டு (சேர்ந்தவன்போல இருந்துகொண்டு) ஜகத்திற்கு, † தூலுக்குச் சிலந்திப்பூச்சிப்போல உபாதான காரணமாகிருான்.

* கண்ணடி, ஜலம் இவைகளைப்போலொத்தவைகளுக்கு எதிர்ப்பட்ட வஸ்துவினுடையரூபம் அவைகளில் காணப்படுகிறது. அப்படிசாணப்படுகிற நிழலானது பிரதி பிம்பமென்றும் பிரதி பலிதமென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

† தமஸில் சேர்ந்ததென்று சொன்னதினால் சைதன்னியம் தமஸாகவாய் விட்ட தென்றும் தமஸு-க்கன்னியமாக பிரம்மமிருக்கவில்லையென்றும் தப்பர்த்தமாகாம லிருக்கும்பொருட்டு “தூலுக்குச்சிலந்திப்பூச்சிபோல்” என்று திருஷ்டாந்தம் சொல்லப்பட்டது. சிலந்திப்பூச்சிபானது தூலைத்தானே யுண்டாக்கி, தானதிலே சஞ்சரித்தாலும் அதுதூலைவிட அந்நியமாயும் ஒட்டாமலு மிருக்கிறதேபோல சைதன்னியமானது மாயையில் ஒட்டாமல் அதற் கன்னியமாயிருக்கிறதென்று அறியத் தக்கது. ஜகத்திற்கு சைதன்னியம் உபாதானகாரண மெப்படியெனில், உபாதான மென்பது, ஆரம்போ பாதானம், பரிணாமோபாதானம், விவர்த்தோபாதானம் என மூன்றுவிதம். துணிக்குக்காரணமான தூலுக்கு யாதொரு மாறுதலன்றிலேயே துணியாக வாயிற்று. இந்த விஷயத்தில் தூல் ஆரம்போபாதானம், தயிருக்கு காரணமான பால் அதன் சுவரூபம்மாறி தயிராயிற்று. இந்த விஷயத்தில் பால் பரிணாமோபாதானம். கயிற்றில் பாம்பென்கிற தோற்றமுண்டாயிற்று, வாஸ்தவத்தில் கயிறு பாம்பாகவுமில்லை. கயிற்றில் பாம்புமில்லை. அப்படியிருந்தாலும் பிரமையாகிய அக்ஞானத்தினால் தோற்றப்பட்ட பாம்பென்கிற மயக்கத்துக்குக் காரணம் கயிறுகையால், அக்கயிறு விவர்த்தோபாதானம். ஜகத்திற்கு பிரம்ம சைதன்னியம் ஆரம்போபாதானமும், பரிணாமோபாதானமும், ஏனெனில், துணியில் தூல் காணப்படுகிறதேபோல் ஜகத்தில் பிரம்மம் காணப்படாததினால் ஆரம்போபாதானமென்று சொல்லக்கூடாது. தயிர் மறுபடி பாலாகாதபோல் பிரபஞ்சமாக திரிபையடைந்தால் மறுபடி பிரம்மாக வாகமாட்டாது. ஆகையால் பரிணாமோபாதானமும், விவர்த்தோபாதானமென்றே சொல்லவேண்டும். ஏனென்றால், அக்ஞானமிருக்கும் வரை கயிற்றில் பாம்புபோல பிரம்மத்தில் ஜகத்தோற்றுகிறது. ஞானம் வந்துவிட்டால் அந்தஞானிக்குப் பிரம்மத்தைத் தவிர வேறொரு வஸ்துக்களும் காணப்படாதாகையால் அவன் விஷயத்தில் ஜகத்தென்பது பொய்யே.

ஸோபாபிஷயாயாதெந உபாடாந காரணம் | ஸுபாபாயாதெந
 நந்திதம் | சுயஜீவரம் கெநமு காரண ஜமதபுஷ வா நிகியெ
 டுஉயுதெ | வகுமெவாசூடவிதிராவி வஹுபு காரா சுநதா
 தபவிதிராபு த்வின்வித மெவதநுரகுபா ஜீவா சுபு நதா
 சுநயொ ஜீவமெயொம் வகுவிதிராபா சுவிதிரா | ஸஜிவிதிரா
 வா சிடுமபுசு திதா | சூடுமெ காரணமரீரெ || தயொம் கார
 ணமரீரெயொம் ஜீவஸு | ம்மரீரெயொம் ஸுஷுதெவஸு | தயொம்
 ஸுஷுதெவஸு மரீரெவா நநுலியகொஸம் | ஸ்வம் காரணபு பதது
 ஸுஷுதெ.

சுய ஸுஷுதெவ பததுவாவி ருஉயுதெ | ம்மரீரெயொம் ம்
 காரணமரீரெ தமீராமகார குபாபுசு திதா சூவாமரீரெ விசு
 பதது ம் திவிதிராஜாதா || தது விசுபததிரெவ ஸுஷுதெ சூ
 காரமரீரெயொம் | வாமரீரெயொம் | சுஷுதெ
 பதது | ஸ்வததொம் பததுமததாநாம் ஸுஷுதெ ம்மரீரெவி சுப
 திசுதாநி ததாநாநிவிதநாநி.

தன்னுடைய * உபாதி பிராதான்னியத்தினால் (தாமஸ்யின் மூலமாய்) உபாதான காரணமாகிறான். தன்னுடையப் பிராதான்னியத்தினால் நிமித்தகாரணமாகவும் † ஆகிறான். இந்த ஈசுவரன் எவ்விதமாய் ஜகத்தை சிருஷ்டித்தா றெனில் முன் சொன்ன அவித்தை யானது பலவிதமாயும் எண்ணத்தொலையாததாய் மிருக்கிறது. அவித்தையில் பிரதிபலித்த சைதன்னிய சுவரூபிகளான ஜீவர்களும் எண்ணத்தொலையாதவர்களாய் மிருக்கிறார்கள். (எப்படி என்றால், ஒருபுருஷனைச் சுத்திலும் அநேக கோடி கண்ணாடிகளை வைத்தால் அந்தப் புருஷனுடையரூபம் அவ்வளவு கண்ணாடிகளிலும் காணப்படுகிற தல்லவா? அந்தக் கண்ணாடிகளுக்குள் காணப்படும் ரூபங்களாகிய பிரதிபிம்பங்கள் எப்படியோ அப்படித்தான் ஜீவாத்மாக்கள்). இந்த ஜீவேசுவரர்களுக்கு முறையே வியஷ்டரூபமான அவித்தையும் சமஷ்டி ரூபமான மூலப்பிரகிருதியும் காரணசரீரங்கள். இக்காரண சரீரங்களினால்தான் ஜீவேசுவரர்களுக்கு சுஷுப்தியவஸ்தை அவரவர்களுடைய காரணசரீரமே ஆந்தமயகோசம். இந்தப்படிக்குக் காரணப்பிரபஞ்ச சிருஷ்டியென் றறியத்தக்கது.

இனி சூக்ஷ்மப்பிரபஞ்ச சிருஷ்டி சொல்லப்படுகிறது. ஈசுவரனுடைய பார்வையினாலே தமோகுண ரூபியான பிரகிருதியானது ஆவரணசக்தி விசேஷபசக்திஎன விரண்டாக வாயிற்று. அந்த விசேஷபசக்தியே சூக்ஷ்ம ஆகாசமாயிற்று. அந்த ஆகாசத்திலிருந்து வாயுவும் வாயுவிஸிருந்து அக்கிரியும் அக்கிரியிலிருந்து ஜலமும் ஜலத்திலிருந்து பிரதிவியு முண்டாயின. அவ்வைந்து பூதங்களுக்கும் சூக்ஷ்மபூதங்கள், அபஞ்சி கிருதங்கள். தன்மாத் திரைகள், என்று பெயர்களுண்டு.

* உபாதி என்றால், ஒருவஸ்துவை பலவிதமாய்த் தோற்றுவிக்கிறதற்குச் சாதகமாயிருக்கிற தெதுவோ அதுதான். பிரம்மசைதன்னியத்தை ஈசுவரனாக தோற்றுவிக்கிறதற்குச் சாதகமாயிருக்கிற மாயை ஈசுவரோபாதிவென்றும், பிரம்ம சைதன்னியத்தை ஜீவனாக தோற்றுவிக்கிறதற்குச் சாதகமான அவித்தை ஜீவோபாதி என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அதெப்படிப்போலென்றால், சர்வ வியாபகமான ஆகாயத்தில் கடமும் (குடமும்) வீடுமிருக்கையில் கடத்தை யாகாசத்திற்குப்பாதியாகக் கொண்டு கடாகாசமென்றும் வீட்டை யாகாசத்திற்குப் பாதியாய்க்கொண்டு மடாகாசமென்றும் வியவகரிப்பதுபோல்.

† கடமுண்டாவதற்கு சூயவன்போல ஜகத்திற்கு ஈசுவரன் நிமித்தக்காரணன் என்று வியவகாரம்.

இவைகளுக்கும் காரணமான அக்ஞானத்திலிருந்து சத்துவ ரஜஸ் தமோகுணங்கள் வந்திருக்கின்றன. இவ்வாகாசம் முதலிய ஒவ்வொரு பூதங்களுடைய சத்துவ குணம்சத்திலிருந்து முறையே காது துவக்கு கண் மூக்கு நாக்கு என்ற ஐந்து ஞானேந்திரியங்களுண்டாயின. ஆகாசம் முதலிய சத்துவ சமஷ்டியினாலே அந்தக்கரண முண்டாயிற்று. அது மனது புத்தி அகங்காரம் சித்தமென்கிற பேதத்தினால் நான்கு விதமாப்யிற்று. அவைகளில் புத்தியில் அகங்காரமும் மனதில் சித்தமும் அடங்கினதாகக் கொள்ளவேண்டியது. இப்படியே ஆகாசம் முதலிய ஒவ்வொன்றினுடைய ரஜோகுணத்திலிருந்து முறையே வாக்கு பாணி பாதம்பாய உபஸ்தம் என்ற கருமேந்திரியங்க ளைந்துண்டாயின. ஆகாசம் முதலிய ரஜோகுண சமஷ்டியினாலே பிராணனுண்டாயிற்று. (அது) பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், ஸமானன் என்ற பேதத்தினால் லைந்துவிதமாக விருக்கிறது. ஞானேந்திரியங்க ளைந்து கருமேந்திரியங்க ளைந்து பிராணன்க ளைந்து மனது புத்தி இப்பதினேழும் சேர்ந்ததாகிய லிங்கசரீரமென்கிற சூக்ஷ்மசரீர முண்டாயிற்று. இது (இந்த லிங்கசரீரம்) தான் போகசாதனமானது. இந்த சூக்ஷ்மசரீரத்தில் ஜீவேசுவரர்களுடைய இருப்பானது சுவப்நாவஸ்தையாகிறது. இச்சரீரத்தில் தான் விக்ஞானமயகோசம், மனோமயகோசம், பிராணமயகோசங்க ளிருக்கின்றன. இதுதான் சூக்ஷ்மசரீர சிருஷ்டிக்கிரமம்.

இனி ஸ்தூலசிருஷ்டிக்கிரமம் சொல்லப்படுகிறது.

பின்னும் தமோகுணப் பிரதானங்களான அபஞ்சீகிருத (சூக்ஷ்ம) ஆகாசம் முதலிய பஞ்சபூதங்களை ஒவ்வொன்றையு மிரண்டாய் பாகித்து அதிலொரு பாதியை அதினுடைய சுவந் தாம்சங்களாக வைத்து மற்றொருபாதியை நான்காகப்பிரித்து அந் நான்கையும் ஒவ்வொன்றாய் மற்ற நான்குபூதங்களுடைய சுவந் தாமசமான பாதியுடன் சேர்ப்பது பஞ்சீகரணமாகிறது (திருஷ்டாந்தம், ஆகாசத்தில் அதினுடைய சுவாம்சம் அரை, வாயுவம்சம் அரைக்கால், அக்கிரி அம்சம் அரைக்கால், ஜலம்சம் அரைக்கால், பிரதிவியம்சம் அரைக்கால், அதாவது - ஆகாசத்தில் தன் சுவாம்சம் அரையும் மற்ற நான்குபூதங்களில் ஒவ்வொன்றினுடைய அரைக்காலம்சம் சேர்ந்து அரையுமாக விருக்கிறது. இப்படியே மற்ற பூதங்களுக்குமென் றறியத்தக்கது).

இப்படிச் செய்வதினாலே ஐந்து பூதங்களும் பஞ்சகிருதம் செய்யப் பட்டதாகின்றன. இப்பஞ்சபூதங்களிலிருந்து பிர்ம்மாண்டமும் அதற்குள்பட்ட பதினான்கு லோகங்களும், அதினாலேயே நான்கு வித (உத்பிஜ, அண்டஜ, ஜராயுஜ, சுவேதஜ) ஸ்தூலசரீரங்களும் அந்நம்முதலிய போக்கியவஸ்துக்களு முண்டாயின. இந்த ஸ்தூல சரீரத்தில் ஜீவேசுவரர்களுடைய இருப்பானது ஜாக்கிரதவஸ்தை யாகிறது. இந்த ஸ்தூலமே அந்நமயகோசம். இப்படித்தான் ஸ்தூலசரீரமுட்க்கிரமம். இந்தக் காரணசரீரமும் சூக்ஷ்மசரீரமும் ஸ்தூலசரீரமும் தனித்தனியாய் வியஷ்டி ஸமஷ்டி என இருவகை. வனம், கிராமம், என்பவை ஸமஷ்டி (பொதுவானபெயர்). மரம், வீடு, வியஷ்டி. இப்படியே சகல சரீரமும் ஸமஷ்டி. ஒருசரீரம் வியஷ்டி. இதில் ஸமஷ்டி யுபாதியுடையவன் (சகலப் பிரபஞ்சமும் தன்னுடைய சுவரூபமென்று அபிமானம்கொண்டவன்) ஈசுவரன். வியஷ்டி யுபாதியுடையவன் (தேகம் தன்னுடையதென்று அபிமானம் கொண்டவன்) ஜீவன். அதிலும் காரணஸமஷ்டியினு லீசுவரன். காரணவியஷ்டியினுல் பிராக்ஞன் (என்றுபெயர்). சூக்ஷ்ம ஸமஷ்டியினுல் ஹிரண்ணியகருப்பன். சூக்ஷ்ம வியஷ்டியினுல் தைஜஸன். ஸ்தூல ஸமஷ்டியினுல் வைசுவானரன். ஸ்தூல வியஷ்டியினுல் விசுவன். இப்படி ஜீவேசுவரர்களுக்குள்ளும் அவாந்தரபேதங்க ளுண்டாயிருக்கின்றன. இந்த ஈசுவரனே சத்துவரஜஸ்தமோகுணங்களாகிய உபாதிகளினாலே (முறையே) விஷ்ணு பிர்ம்மா ருத்திரரூபங்கள் மூலமாய் சிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்காரங்க ளைச் செய்கிறான். பிர்ம்மாவானவர் விராட்ரூபத்திற்குள் எடங்கினைவர். விஷ்ணுவானவர் ஹிரண்ணியகருப்ப ரூபத்திற்குள் எடங்கினைவர். ருத்திரர் ஈசுவரரூபத்திற்குள் எடங்கினைவர். இப்படித்தான் பிரபஞ்சத்தினுடைய உற்பத்தி. இதுதான் அத்தியாரோபம். இதுவரை (தமோகுணப் பிரதானத்தினுடைய) விசேஷபசக்தி காரியம் சொல்லப்பட்டது. இனி ஆவரணசக்தி காரியம் சொல்லப் படுகிறது. ஈசுவரன், ஆத்மஞானி இவர்களைத்தவிர மற்றச் சகல ஜீவர்களுக்கும் பஞ்சகோசங்களுடையவும் ஆத்மாவினுடையவும் பேதத்தை யுண்டாக்கி ஆவரணசக்தியானது அந்தகாரம் (மகா இருள்)போலமறைக்கிறது. இந்த ஆவரணவானது அசத் என்றும் அபாந் என்று மிரண்டிவிதம். வஸ்துவில்லை என்கிற வியவகாரத்திற்குக் காரணம் அசத்துவாவரணம்.

[illegible]

ஓம் || சுயாவவாடி உயிடுதெ || காருணவதி ரெடுகணை சுயம் ||
நாஸ்தி திவ்யாயெ ந ஸக்திகாயாம் || ரஜதவசு ரஜஸவத்வசு || ஹ
ணிவ்ரு வனோ நாஸ்தி நிஷெயாவவாடி || யாமிஸாமியா || யா
நவிடிடுதவா சவிடிடு ||

வஸ்து விளங்கவில்லை என்கிற வியவகாரத்திற்குக் காரணம் அபாநாவரணம். ஸம்சார விருக்ஷத்திற்கு ஆவரணசக்தி காரியம்தான் மூலமாயிருக்கிறது விசேஷபசக்தி காரியமல்ல. இதானது (இந்த ஆவரண சக்தியானது) மோக்ஷசித்திக்குக் காரணமாயிருக்கிறது. (ஆவரணமென்று ஒன்றில்லாவிட்டால் மோக்ஷமென்கிற பதத்திற்குப் பிரயோஜனமில்லை). இவ் விரண்டிவித ஆவரணமும் தத்துவஞானத்தினால் நாசமடையவும் தத்துவஞானமானது பரோக்ஷம் அபரோக்ஷமென இருவகைப்படும். அவைகளில் குருமூலமாய் வேதாந்தத்தினாலுண்டாகிற ஞானம் பரோக்ஷஞானம். இதுதான் சிரவணம் (கேட்டறிகிறது). இதினால் வஸ்துவில்லையென்கிற அஸத்துவாவரணம் நாசமாகிறது. அப்போது வஸ்து விருக்கிறதென்று வியவகரிக்கப்படுகிறது. சிரவணத்தினால் சமுசயத்தையும் மனனத்தினால் அஸம்பாவனையையும் நிதித்தியாசத்தினால் விபரீத பாவனையையும் நிவர்த்திசெய்து, தேகாத்துமஞானத்தைப்போல் (தேகமே ஆத்மாவென்கிற ஞானம் எவ்வளவு உறுதிப்பட்டிருக்கிறதோ அப்படிப்போல்) உண்டாகிற பிரம்மாத்த்மஞானம்தான் (பிரம்மமேதான். தானே பிரம்மம் என்கிற ஞானந்தான்) அபரோக்ஷஞானம். இதினால் வஸ்து விளங்குகிற தில்லையென்கிற அபானாவரணம் நாசமடையகிறது. இப்படி பரோக்ஷாபரோக்ஷ ஞானத்தினால் (பிரம்மமாகிய)வஸ்து இல்லை, விளங்கவில்லை, என்கிற வியவகாரத்திற்கேதுவான ஆவரணமிரண்டும் நசித்துப்போகின்றன. அப்பொழுது அநர்த்த நிவிருத்தியும் ஆனந்தப் பிராப்தியு முண்டாகின்றன. இவ்விதமாய் ஏழுஅவஸ்தைகள் சித்தியாகின்றன. ஏழு அவஸ்தை யாவன—அக்ஞானம், ஆவரணம், விசேஷம், பரோக்ஷஞானம், அபரோக்ஷஞானம், அநர்த்த (துக்க) நிவர்த்தி, தடையற்ற திருப்தி இவ்வேழும் ஜீவனுக்கு அவஸ்தைகள். இவ்விதமாய் ஆகாசத்தைப்போல நிர்மலமாயிருக்கிற சைதன்னிய வஸ்துவில் பொய்யாயிருக்கிற பிரபஞ்சத்தைக் கற்பித்தல் அத்தியாரோபமென்று சொல்லப்படுகிறது.

அபவாதமாவ தென்ன? காரணத்தைத்தவிர காரியமில்லையென்கிற அறிவினாலே கிளிஞ்சிலில் வெள்ளிபோலவும் கயிற்றில் பாம்புபோலவும் பிரம்மத்தினிடத்தில் பிரபஞ்ச மில்லையென்று தள்ளுவதுதான் அபவாதம். எதில்லையோ அது மாயை எதிருக்கிறதில்லையோ அது அவித்தை என்கிற வியுத்தத்தியினாலே

கக

வாஸுதஜெவநநடூ.

சு - உ.

இதி வகுத்துத் தூர ராயாயார் கழி தகவலிலும் | ணவம் யிஹ
ஹவகுத் கொகண கிபெவி-நாவி த ஸ்ர ஹாஹபெவெதி விவாய-ஜா
நாதி | ஸவவ ஜீவநுது இதி வெஜாகுவலிபாஹம்.

இ கிரி நடு நயு யெவண-கூஸுமோ உம்.

[illegible]

(இந்த வாக்கியங்களுடைய அர்த்தத்தினாலே) மாயை கற்பித மென்பது சித்தம். இப்படி எவன் விசாரித்து பிர்ம்மத்திற்கு அந்நியமா பொன்றுமில்லை யென்றும் அந்தப் பிர்ம்மம் “நானே” என்றும் விசாரித் தறிகிறானே அவனே ஜீவன் முக்தனென்பது வேதாந்தத்தினுடைய சித்தாந்தம்.

முதல் வருணகம் முற்றிற்று.

உ - வது வருணகம்.

ஓம். இந்த இரண்டாவது வருணகத்தில் அநுபந்த சதுஷ்டயம் சொல்லப்படுகிறது.

அநுபந்த சதுஷ்டயமாவ தென்ன ? விஷயம், பிரயோஜனம், சம்பந்தம், அதிகாரி இவைகள்தான். விஷயமென்பது யாது ? இந்த வேதாந்த சாஸ்திரத்திற்கு விஷயம் பிர்ம்மமே. பிரயோஜனமென்பது யாது ? மோக்ஷமே. சம்பந்தமென்பது யாது ? பிரதிபாத்திய(சொல்லத்தகுந்தது) பிரதிபாதக (சொல்லுகிறவன்) பாவமாவது அல்லது, போத்திய (தெரியத்தக்கவஸ்து) போதக (தெரிவிக்கிறவன்) பாவமாவது சம்பந்தம். அதிகாரி யார் ? சாதன சதுஷ்டய ஸம்பன்னனே அதிகாரி. (அதெப்படிப்போ லென்றால்) பிரகஸ்பதி சவனமென்கிற யக்ஞத்தில் எப்படிப் பிராமணனே யதிகாரியோ, ராஜஸூயயாகத்தில் எப்படி கூத்திரியனே யதிகாரியோ, அப்படிப்போல வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் சாதன சதுஷ்டய சம்பன்னனே யதிகாரி. சாதனசதுஷ்டய மாவதெவை? நித்தியா நித்தியவஸ்து விவேகம், இஹாமுத்திரார்த்த பலபோக விராகம், சமாதிஷ்டகம், முமுக்ஷுத்துவம் இவைகளே. பிர்ம்மமே நித்தியமானது ஜகத் அநித்தியமானது என்று சுருதிஸ்மிருதி புராணாதிகளினாலே தனக்காகவே யுண்டாகிற ஞானம்தான் நித்தியா நித்தியவஸ்து விவேகம். இவ்வுலகத்தில் புஷ்பம், சந்தணம், வனிதை (ஸ்திரீ) முதலிய விஷயபோகங்கள், சுவர்க்கம் முதலிய லோகத்தில் அப்ஸரஸ்திரீ முதலிய விஷயபோகங்கள் இவ்விரண்டு மரித்திய மென்றும் (அந்தபோகங்களை) நாய் வாந்திசெய்த அந்நம் போலவும் மலமுத்திரம் போலவும் அவைகளில் வைராக்கியம் (வெறுப்பு) உண்டாவதே இஹா முத்திரார்த்தபல போக விராகம். சமம், தமம், உபாதி, திதிக்கூ, சமாதானம், சிரத்தை இவைகளே சமாதிஷ்டகம் என்பவை.

[illegible]

(க) சம மெது?

சிரவணம் முதலியவைகளுக்கு அந்நியமான விஷயங்களிலிருந்து மனதைத் திருப்பி சிரவணதிகளுக்கு விஷயமான ஆத்மாவிடத்தில் நிறுத்துவதுதான் சமம்.

(உ) தம மெது?

க்ஞானேந்திரிய கருமேந்திரியங்களை யடக்குதல்தான் தமம்.

(ங) உபரதி எது?

சந்நியாசம் அல்லது, நிஷ்காம கருமானுஷ்டானம் அல்லது, வியவகார மற்றிருத்தல்தான் உபரதி.

(ச) திதிக்கூடா எது?

பிராரப்தத்தினு லுண்டாகும் சீதம் உஷ்ணம் முதலியவைகளை சகித்துக்கொள்ளல்.

(ரு) சமாதான மெது?

சிரவணதிகளினால் கிரகிக்கப்பட்டதில் மனதை நிறுத்துவதுதான்.

(சு) சிரத்தையாவ தென்ன?

குரு வாக்கியத்திலும் வேதாந்த வாக்கியத்திலும் விசுவாசம் தான் சிரத்தை.

ஷீடு எரியும்போது அதிலகப்பட்ட புருஷன் களத்திர புத்திராதிகளைவிட்டுத் தன்னுடைய தேகம் எரிந்துபோகாமல் காப்பாற்ற தான் வெளியில்போய் தாபத்தை நிவர்த்தித்துக்கொள்ள விச்சிப்பதுபோல சமுசாரமாகிற தாபத்தை பரிஹரிக்க சகல ஸ்ஷணைகளையும் விட்டவனுடைய தீவரமான இச்சைதான் முமுகூடா.

உலகத்தில் சிலருக்கு நித்தியா நித்தியவஸ்து விவேகமிருந்தாலும் வைராக்கிய முண்டாகாததினாலே இஹா முத்திரார்த்த பலபோக விராகமும் வேண்டியதென்று சொல்லப்பட்டது. இவ்விரண்டு மிருந்தாலும் சில ரிஷீசுவரர்களுக்குக் கோபதாப மிருக்கிறதினாலே (சமாதி) யும் வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. இம் மூன்று மிருந்தாலும் பக்தியாய் ஈகவரோபாசனை செய்கிற சிலரிடத்தில் ஞானாதிகாரம் காணப்படாததினாலே முமுகூடத்துவமும் வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது.

இப்படிப்பட்ட அதிகாரியானவன் காணிக்கையாக சமித்தைக் கையிலுடையவனுய் ஸத்குருவை யடைந்து நமஸ்காரம் செய்து விசுவாச விநயங்களோடு ஓசுவாம்! ஓ பகவானே! ஓ குருவே! என்று விளித்து ஜீவன் யார்? ஈசுவரன்யார்? ஜகத் எப்படிப்பட்டது? இம் மூவரும் எதிலிருந் துண்டானார்கள்? (சம்சாரம்) எதினால் போகும்? என்ற கேள்விகளைக் கேட்கவேண்டும் (இதே அர்த்தத்தை சுருதிகளிலும், பகவத் கீதா வாக்கியத்திலும் காண்க.)

இப்படி சிஷியனாலே பிரார்த்திக்கப்பட்ட சத்குருவானவர் தயவோடு சத்துவராஜஸ் தமோகுணங்களினாலே ஜீவேசுவர ஜகத்துக்களுண்டான விதத்தைப் போதித்து ஆத்மசுவரூபத்தையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் போதிக்கிறார். இப்படிப்பட்ட அதிகாரிக்கு சாதனசதுஷ்டய சம்பத்தானது வெகு ஜன்மங்களில் சம்பாதிக்கப்பட்ட புண்ணியக் கூட்டங்களுடைய பரிபக்குவத்தினாலேயும் ஈசுவராதுக்கிரகத்தினாலேயும் அடையப்பட்டதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது. இந்த தத்துவஞானத்தைக் கொடுக்கிறகுருவை ஈசுவரனாகவே யெண்ணவேண்டியது. இப்படி எவன் குருமுகமாய் ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு அபேதத்தை விசாரித்தறிகிறானோ அவனே முக்தியடைகிறனென்பது நிச்சயம்.

இரண்டாவது வருணகம் முற்றிற்று.

௩ - வது வருணகம்.

இந்தப்பிரபஞ்ச மெத்தினைவிதம்?

ஆத்மா, அநாத்துமா, என இரண்டுவிதம். பிரபஞ்சாதீதமான ஆத்மாவுக்கு எப்படிப் பிரபஞ்சத்திற்குள் அந்தர்பாவம் (அடக்கம்) என்று சந்தேகப்படவேண்டியதில்லை. எப்படி என்றால், இந்தப் பிரபஞ்சமானது சேதன சேதனம் (சித்தம் ஜடமும்சேர்ந்த சுவரூபம்) ஆனபடியினாலேயும் ஆத்மாசேதனபடியினாலேயும் ஆத்மாவையன்றி பிரபஞ்சமில்லாத்தினாலேயும் ஆத்மாவுக்குப் பிரபஞ்சத்திற்குள் ளிருப்புகொல்லியே தீரவேண்டும்.

அப்படியானால் சேதனமெது, அசேதன மெதுஎன்றாலோ, ஜங்கமம் (உயிருள்ளவஸ்துக்கள்) எல்லாம் சேதனம். ஸ்தாவரம் (உயிரில்லாததாகிய ஜடவஸ்துக்கள்) எல்லாம் அசேதனம்.

[illegible]

அப்படியானால் சேதனங்களும் அசேதனங்களும் வெவ்வேறாயும் பலவிதங்களாயு மிருக்க பிரபஞ்ச மிரண்டுவிதமென்று எப்படிச் சொல்லலாமென்றால், அநாத் துமா ஒன்றுதான். (ஆனால்) அது காரியரூபத்தினாலே அநேகமாகவாயிற்று. ஆத்மாவும் ஒருவன் தான் அவனும் அநாத் துமகாரியங்களாகிற உபாதியினாலே அநேக ஜீவர்களென்றும் அநேக ஈசுவரர்களென்றும் விளங்குகிறான். ஒன்றான ஈசுவரனுக்கு ஜீவனைப்போல் அநேகத்துவ மெப்படி என்றாலோ, புண்ணிய சேஷத்திரங்களிலும் வீடுகளிலும் சிவ விஷ்ணு முதலான மூர்த்திபேத மிருப்பதினால்தான். மண் கல் முதலிய ரூபமாயிருக்கிற அந்த மூர்த்திகளுக்கு ஈசுவரத்துவ முண்டோ வெனி வுண்டு. (அப்படி யில்லாவிட்டால்) அந்த மூர்த்திகளின் விஷயமாய் அநேக திரவியம் செலவுசெய்து அபிஷேக நைவேத்தியம் முதலானவை செய்வார்களா? எவர்களுக்கு சாஸ்திரத்தில் விசுவாசமில்லையோ அந்த மிலேச்சர் முதலியவர்கள் மூர்த்திகளைப் பூஜைசெய்யவில்லை யென்பதினால் அவர்களை யுதாரணமாயெடுக்கக்கூடாது. எவ்விடத்திலும் சிரத்தை யுள்ளவர்களையே உதாரணமாயெடுத்துக்கொள்ளத்தக்கது. மகா அசங்கியமான மலமூத்திர முதலிய சுவரூபமாயிருக்கிற இந்தச் சரீரத்தில் ஆத்ம புத்தியை வைக்கிற ஜீவர்களுக்கு அதிசுத்தமான மூர்த்திகளில் ஈசுவரபுத்தியை வைப்பதினாலென்னதோஷம்? (என்ன சொன்ன தாகவாயிற்றென்றால், ஒன்றான பரமாத் துமாவை உலகத்தில் பலர் பலபெயர்களைவைத்து பூஜிக்கிறபடியால் பலவாக சொல்லப்பட்டதே யன்றியில் வாஸ்தவத்தில் பலவல்லவென்பதையும் விக்கிரகம் முதலியவைகளாகிய மூர்த்திகளைப் பூஜிப்பது ஆத்மஞானி

[illegible]

சுக்கில சோணித சம்பந்தத்தினாலே மாறின பூதங்களே சரீரத்திற்குக் காரணமென்று சொல்லவேண்டியதா யிருக்கிறதே யென்றாலோ வீணாய்ப்போன சுக்கில சோணிதங்களில் சரீர உற்பத்தி காணப்படாததினாலே அவைகளே காரணமென்று சொல்லக்கூடாது. ஆகையினாலே கருமத்துடன்கூடிய பூதங்களே சரீரத்திற்குக் காரணமா யிருக்கின்றன. பஞ்சபூதங்களும் தேசகாலங்களும் எங்கும் ஒரேவிதமா யிருக்கிறபடியினாலே அந்தந்தக் கருமவிசேஷங்களே சரீர விசேஷங்களுக்கு காரணமா யிருக்கின்றன. எப்படியெனில், மண் சாதாரணமாயிருந்தாலும் குயவனுடைய விசித்திர வியாபாரமே குடம்முதலிய விசித்திரமான காரியத்திற்கு ஏதுவாயிருக்கிறது. திருஷ்டாந்தத்தில் குடம் முதலானதிற்கு மண் உபாதானகாரணமும் குயவனுடைய வியாபாரம் நிமித்தகாரணமு மெப்படியோ அப்படியே தார்ஷ்டாந்திகதத்திலும் சரீரத்திற்கு பஞ்சகிருத பூதங்கள் உபாதான காரணம். அதின் கருமங்கள் நிமித்தக்காரணம். ஆகையினாலே, ஜாக்கிரதவப்நங்களின்போல போகத்தைக் கொடுக்கத்தக்க கருமமிருந்தால் சரீரமிருக்கும். ஸுஷுப்தியில் கரும மில்லாததினாலே சரீரமுமில்லை. பின்னும், மண்ணிருந்தாலும் குயவன் வியாபாரம் முமில்லை. அப்படியே அருவரணம் சிருஷ்டியான பஞ்சபூதங்களிருந்தாலும் ஆத்மஞானத்தினாலே கருமங்கள் நஷ்டமானபோது அப்படி நஷ்டமான ஞானிக்குச் சரீரமுண்டாகிறதில்லை.

அப்படியானால் கருமசாஸ்திரத்தில் செய்யப்பட்ட சபாசப
கருமத்தை அவசியம் அனுபவிக்கவேண்டியது என்றும் அனு
பவிக்கப்படாமலே அநேக தூறுகோடி கல்பமானுவதும் கருமமா
னது நசிக்கிறதில்லை. என்றும், ஞானசாஸ்திரத்தில் அப்படியே
ஞானமாகிற அக்கிரியானது சகல கருமங்களையும் சாம்பலாக்கி
விடும் என்றும் சொல்லியிருக்கின்றது. இவ்விரண்டும் ஒன்றுக்
கொன்று விரோதமா யிருக்கிறதேயென்றாலோ, அதின் நிச்சய
மாகப்படியென்பது சொல்லப்படுகிறது. சாஸ்திரத்தில் பிரபல
வசனம், தூர்ப்பல வசனமென விரண்டுண்டு. பிரபல வசனம்,
சுரான் சித்தாந்தவசனம். தூர்ப்பல வசனம் பூர்வபகூ வசனம்.
பிரபல வசனமானது தூர்ப்பலத்தை நிராகரித்து விடுகிறது.

நு

வாஸுதேவஜி. ந. நட்டி.

[சு - ௩].

[illegible]

உ - ௩.7

வாசுதேவமனனம்.

॥ १॥

[illegible]

சுய ச்ரீவியலிசுரணம் கிம் ஸ்யமெவகதூ - சுமெவவெபு
ரிதவா - உதி விவாயுலாணெ ராமமெஷாடிநா வெபுரிதலெவக
தூ - நய்யுசுதூ - ராமமெஷாடிநா கரண குயவதூதெ-
சுஸதிநயவதூத உதநயவகுதிருகாஹாம் ராமமெஷாடிநா
கரணவதூதகஸஸு) சுந உவவலிசுரண - நநஹம் வெவாமயம்
காரயாசி சுஹம் தடாகம் காரயாசி துாடி வுவுவஹாராசு சூ தூகார
யிதா ஸவகிதிவெநு - சூதூகம் நிவிகாரகாநுத தூவிகாரயிது
கூபிவபவகுதெ - சூதூகிசுரணயிதுஹம் ஹாதிதிவெசு - ஜவாகு-
ஸுபிநிஷ்ட ஹஹிதூம் ஸுபிக உவராமமெஷாடி நிஷ்டகாரயிதுஹ
பிதூநிலாஹா சூரொவபுத உதிஜயா - ஸாஹாவிகுமெவசு - ந
கொவியதூம் சுயபாசு - ஸாஹாவஸு) ஸுஸுருவகாசு - சுயஹி து
ஸு) நாரொ ஸுருவவெஸு)வ நாஸஸு)ராசு - சூதூஜாநிநொவி
காரயிதுஹம் யபிஸு)ராசு - சூதூ சுஹம் நிஷ்டி யசுசுராயிதா உதி
பு திவாடிகா - சுயபுஸு)பிவவஹாயு பிதூஹி பிவகணபிவினா
பிவவபெஸு)ம் புவவெஹாபெஸு)மாம். தம் ஸிவபிவெதம் உதா
சுயபிநிஷ்ட - ஸுசூ தூஸவிஜேயம், உதி ஸுசூதிவபெஜெ)த - சு
ராயிதுஹஸு) ஜநிவெசு தஜநு) பிவெசுரவிஜநு)கூஸு)ராசு - ஸு-
ஷாஹாவவி காரயிதுஹம்புரெ)த-

பின்னும் மூன்று கரணங்களுக்கும் சுவயமாகவே கருத்திருத்
துவமா? அல்லது வேறொன்றினால் பிராரோபிக்கப்பட்டா? விசா
ரிக்கும்கால் இராகத் துவேஷாதிகளினாலே பிராரோபிக்கப்பட்ட
தினால் கருத்தாவேயன்றி சுவயமாய் கருத்தாவல்ல. இராகத்து
வேஷாதிக ளிருந்தால்தான் மூன்று கரணங்களும் பிரவிருத்திக்
கின்றன. இல்லாவிட்டால் பிரவிருத்திக்கிறதில்லை என்கிற அந்
வய வியதிருக்களினாலே (எந்த வஸ்து விருந்தால் மற்றொன்று
மிருக்குமோ அது அந்வயம்; எது இல்லாவிட்டால் மற்றொன்று
மிருக்கமாட்டாதோ அது வியதிருக்கம். திருஷ்டாந்தம்—தகப்ப
னிருந்தால் பிள்ளையுமுண்டு. தகப்பனில்லாவிட்டால் பிள்ளையு
மில்லை என்பதுபோல. இது ஜன்னிய ஜனப்பாவ அந்வய வியதி
ருக்கம். இன்னும் அந்வயவிய திருக்கம் பலவிதமுண்டு. இரா
கத் துவேஷாதிகள் கரணங்களைப் பிரவிருத்திக்கச்செய்கிற தென்
பது அனுபவசித்தமா யிருக்கிறது. ஆனால், “நான் தேவாலயம்
கட்டுவிக்கிறேன்” “நான் தடாகம் வெட்டிவைக்கிறேன்” என்பது
முதலிய வியவகாரங்களினாலே ஆத்மா செய்விக்கிறவனாக வாக்கட்
டுமே என்றால், அப்படியில்லை. ஆத்மா விகாரமற்றவனானதினா
லே யாதொரு விஷயத்திலும் கருத்தாவாகிறதில்லை. ஆகையால்,
ஆத்மா செய்விக்கிறானென்பது பொருந்தாது. ஆத்மாவிடத்தில்
செய்விக்குதல் காணப்படுகிறதே யென்றாலோ, செம்பருத்திப்பூ
சம்பந்தமான சிகப்பு ஸ்படிகத்தின்போல் (பூவின் சம்பந்தத்தால்
ஸ்படிகம் செகப்பாயிருக்கிறதாகக் காணப்படுவதுபோல்) இரா
கத்து வேஷாதிக ளிடத்திலுள்ள செய்விக்கிற செய்கையானது
ஆத்மாவிடத்தில் பிராந்தியின லாரோபிக்கப்படுகிறது. (செய்விக்
குகை ஆத்மாவுக்கு) சுவபாவமானால் அதை நசிக்கச்செய்யும் பொ
ருட்டு எவனும் பிரயத்தினம் செய்யமாட்டான். சுவபாவம் சுவ
ரூபமானதினால் எப்படியானாலும் சுவபாவத்தினுடைய நாசத்
தினாலே சுவரூபநாசமே யுண்டாகும். ஆத்மரூபினுக்கும்கூட
செய்விக்குகை யுண்டானால் ஆத்மா சங்கமற்றவன் கிரியையற்
றவன் செய்விக்காதவன் என்று சொல்லுகிற கருதி நிராகரிக்கப்
பட்டதாகும். செய்விக்குகை யுண்டாக்கப்பட்டதானால் அதினா
லுண்டாகிற முத்தியும் உண்டாக்கப்பட்டதாகவேயாகும். (அப்
படி யுண்டாக்கப்பட்டதாகில்) சுஷுப்தியில்கூட செய்விக்குகை
காணப்படவேண்டும்.

⑫ ५

வாஸு-ஜெவகி ந.நழ.

சு - ௩.

[illegible]

ஆ - ௩.]

வாசுதேவமனன்ம்.

⑦ 5

அப்படிக்காணவில்லை யாகையால், ஆத்மாவுக்குச் செய்விக்குகை சுவபாவமல்ல. பின்னெதுவெனில் ஆகந்துகமே. (ஆசேஷம்) ஆனால், சுஷுப்தியில் செய்விக்குகை காணப்படாததினாலேயே ஆத்மாவுக்கு செய்விக்குகை யில்லையென்று சொல்லக்கூடாது. எப்படி யென்றால், உபாத்தியாயனுக்கு அத்தியயனம் செய்விக்குகை இருந்தாலும் சிஷியர்களில்லாதகாலத்தில் அது காணப்படுகிறதில்லை. அதுபோல சுஷுப்தியில் ஆத்மாவுக்குக் கரணங்களுடைய சம்பந்த மில்லாததினாலே கரணங்களிருந்தாலும் செய்விக்குகை காணப்படுகிறதில்லை. ஜாக்கிரத் சுவபனங்களிலே கரணங்களுடைய சம்பந்த மிருக்கிறபடியினாலே செய்விக்குகை காணப்படுகிறதென்று சொல்லலாமே யென்றாலோ, (அப்படிச் சொல்லக் கூடாது, ஏனென்றால்) ஜாக்கிரத் அவஸ்தையில் உதாசினமும் (எந்தச் செய்கையிலும் தான் சம்பந்தப்படாமல் ஒதுங்கி யிருக்கிறவனும்) தூஷணர் பாவமையிருக்கையில் கரணசம்பந்த மிருக்கிறபடியினாலே செய்விக்குகை காணப்படவேண்டும். ஆனால், அப்படிக்காணப்படவில்லை. ஆகையால், ஆகந்துகமென்றே சொல்லவேண்டும். (அக்கிரியில் காயவைத்த) இரும்பினுடைய நீளம் குட்டை அக்கிரியிலும் அக்கிரியினுடைய உஷணத்துவம் பிரகாசம் இரும்பிலும் ஒன்றிலொன்றை ஆரோபிப்பதினால் விளங்குகிற தெப்படியோ அப்படி அக்ஞானத்தினாலேயே இராகத்து வேஷாதிகளுடைய செய்விக்குகை ஆத்மாவிலும் ஆத்மாவினுடைய செய்விக்காமை இராகத்து வேஷாதிகளிலும் விளங்குகின்றது. ஆனால் அசேதனமாகிய ராகத்து வேஷாதிகளுக்குச் செய்விக்குகை எப்படி சொல்லக்கூடும்? ஒரு குடமானது மற்றொருகுடத்தை ஏவுகிறதென்பது அசம்பாவிதமே என்றாலோ சரிதான். அப்படியிருந்தாலும் சிலவிஷயத்தில் யோக்கியதை யிருப்பதால் ஜடமும் கூட பிளோபிடுகிறது. சில விஷயத்தில் யோக்கியதை இல்லாததினால் பிளோபிடுகிறதில்லை. எப்படியென்றால் அக்கிரி ஜடமாகவிருந்தாலும் கெந்தகம் முதலானவைகளுடன் கூடியும் கரிப்பொடி முதலியவைகளுடன் சேர்ந்து மிருக்கிற பான மருந்துடன் சம்பந்தப்பட்ட நிமிஷத்தில் பிரயுக்தக் குள்ளிருக்கிற பெரிய இரும்புக்குண்டை ஏவி சுதரங்கசேனைகளை நாசம் செய்விக்கிறது.

ॐ ०

வாஸுதேவநநடி.

சு - ௫.

கிதிலுப் தரார் ஈஜவ் வஸஜாதி ச்ரியபாணா வாக்ரியா

புதிஸ்யங்காபுமிதூவகி - னவநிலத நவிராமமெழுநாடிகாபு

யிதழவவதி - தஹி-க்ரூதாஸந-பாஷ்ய-பாரிஹாஷீகௌஸம் - ஐதி வடி

சூரர் முருகு கிம் தாய்ப்பித்திவென் - சூழித் தவதநியாநகிர

குணவம்ஜி நய : ஸ்வபொநுசுருவாசு - தவிர்த்து

ஊதுதாவது தஹு யாநஸுராஃ - தயாகுதுநாவி 2

தீயு: - சுபஸ்ரவஸநிபாநாரோத்ருணஸாத்ருகௌக்ரி

மாம் மயாந ப்ஸுதி - தயாபுரணிகு-பாவி சூதாந திதிஜெயம்-

தலைநகரம் திருவாரூர் - வனவிரா தலையூர்

வெள்ளாறு மூலம் உபயோகப்படுத்திப் பதினாறு ஆண்டுகள்

ஊழியர் சங்கம் - ஊழியர் சங்கம் வாரியகம் . சங்கம்

மார்வநூ - விவரத் தவாவநாடுவதி.

உ - ௫.]

வாசுதேவமன்னம்.

ॐ ॐ

பின்னும் பிரதேசரீரம் ஜடமாலும் தன்னுடைய அபரக்கிரியைக்குத் தன்பந்துக்களை ஏவுகிறதாகவாகிறது. இப்படிப்போல ராகத்துவேஷாதிகள் அசேதனமாலும் செய்விக்கிறதாக ஆகின்றன. ஆனால் ஆத்மா சர்வாந்தரியாமி இருஷிகேசன் (இந்திரியங்களுக்கு நியாமகன்) என்கிற சுருதிக்குத் தாத்தரிய மென்னவெனில், சூரியனைப்போல சந்திரிதி மாத்திரத்தினால் சகல ஜனங்களுடைய புண்ணிய பாபகருமங்களுக்கு * அனுக்ஷமா யிருக்கிற னென்பது தாத்தரியம். அப்படியானால் ஆத்மா, சந்திரிதி மாத்திரத்தினாலே யாவது சகலப் பிராணிகளுடைய கருமத்திற்குக் காமனமாகிறுனல்லவா (அதினாலே) ஆத்மாவுக்கு புண்ணிய பாபகருமங்களின் பலனில் சம்பந்தமிருக்கலாமே என்றாலோ, ஆதித்தன் தன்னுடைய சந்திரிதி மாத்திரத்தினாலே சகலஜனங்களுடைய புண்ணிய பாபகருமங்களுக்கு அனுக்ஷமாயிருந்தாலும் அந்தப் புண்ணியமும் அந்தப் பாபமும் அவைகளுடைய பலனும் எப்படி ஆதித்தனை யொட்டுகிறதில்லையோ அப்படி ஆத்மாவுமென் றறியத்தக்கது. சந்திரிதிமாத்திரத்தினாலே தனக்கு (தன் சேஷடைக்கு) அனுக்ஷமா யிருக்கிற கார்த்தக்கட்டியானது இரும்பினுடைய சேஷடையினாலே தொடரப்பட்டதது எப்படியோ அப்படிப் பிராணிகருமமும் ஆத்மாவை தொடமாட்டாது. ஆகையினாலே ஆத்மாவினுடைய நிரஞ்ச நத்துவம் (ஒன்றிலும் ஒட்டாத கவபாவம்) அல்லது கல்மிஷமற்ற கவபாவம்) நிரவிகாரத்துவம் இவைகளுக்குக் கெடுதியில்லை. இப்படிப்பட்ட பிரசித்தமான ஆத்ம கவருபமானது குருவினால் உபதேசிக்கப்பட்டாலும் கூட பிரதிபெத்தத்திரயத்தினால் நிச்சயமுண்டாகிறதில்லை. பிரதிபெத்தத்திரய மெதுவெனில், ஸம்சயபாவனை அஸம்பாவனை நிபரீதபாவனை என்பவைகளே.

* ஸ்டாலினுக்கு வலாயுச்சுக்காய்தி. ஸ்டாலினுக்கு வலாயுச்சுக்காய்தி இவனே சாதககருமத்தைச் செய்விக்கிறான் இவனே அசாதக கருமத்தைச் செய் விக்கிறான் என்கிற இந்தக் கௌதீதீ பிராம்மண உபநிஷத்து வாக்கியத்தி னால் நல்ல கருமத்தையும் தவச் கருமத்தையும் அவனே செய்விக்கிறானென்று சொன்னதாகவாழிதது. அதின் தாழ்ப்பிரிமென்னவெனில், உலகத்தில் நல்ல கருமத்தையும் கெட்ட கருமத்தையும் குரியனுடைய சந்திரி மத்திரத்தினால் ராகத்து இவனே செய்வதுபோல ஆத்மாவனுடைய சந்திரி மத்திரத்தினால் ராகத்து வேலாதிக்களால் பிரோபிக்கப்பட்ட கரணங்கள் செய்விக்கின்றன.

கூஉ

வாஸுதேவரிநநடி.

[சு - ௩].

[illegible]

அ - (௩).]

வாசுதேவமனனம்.

ॐ ॥

ருக். முதலிய (வேத) சாகைகளிலே. சொல்லப்பட்டிருக்கிற உபநயநம் முதலிய சருமங்கள் பலவிதமாயிருப்பதுபோல அதே ருக்முதலிய சாகைகளில் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிற ஆத்ம தத்துவமும் அநேகவிதமா, அல்லவா என்று உண்டாகும் சமுசயம் ஸம்சயபாவனை. இந்த சம்சயபாவனை யானது சகலமான வேதாந்த தாற்பரிய வரையறவு சுவரூபமான சிரவணத்தினாலே நிவிரிந்தியாகிறது. இப்படி சகல வேதாந்தங்களுடைய தாற்பரியமும் அவ்வைத பிரம்மத்திலேயே (கனடப்பிரும்மாந் தியம்பார்க்க) என்கிற சிரவணத்தினால் (கேள்வியினாலே) பிரமாண விஷயத்திலுள்ள (ஒவ்வொரு வேதாந்தபாசத்திலும் ஒவ்வொருவிதமாய் துவைத அத்துவைத முதலேபவை சொல்லியிருத்தபோதிலும் மேல் உதாகரித்த வாக்கியத்தினால் எல்லாப் பிரமாணமாகிற உபரிஷத்தினும் அத்துவிதப் பிரம்மத்தையே சொல்லுகிறதென்று நிச்சய மடைத்தினால் அந்தப் பிரமாண விஷயத்திலுள்ள சமுசயம் நீங்கினாலும், ஜீவேசுவரர்கள் ஜகத் இவைகள் பரஸ்பர பேதமுள்ளதாக பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படுகையில் இந்த அத்துவைதம் எப்படி சம்பாவிதமாகுமென்கிற புத்தியானது அஸம்பாவனை என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த அஸம்பாவனையானது சுவப்நதிருஷ்டாந்தம் முதலிய யுக்தியைக்கொண்டு மனனம் (ஆலோசிக்கை) செய்வதினாலே நசிக்கிறது. இப்படி சிரவண மனனங்கள் செய்தாலும் அநாதியான அவித்தையாகிற வாசனையினாலே சகலமான ஜகத்தும் முன்போலவே (சிரவண மனனத்திற்கு முந்தியிருந்தது போலவே) சத்தியமாக தோற்றுவதுதான் விபரீதபாவனை. இந்த விபரீதபாவனையானது பிரம்மாகாசமான விருத்தி (பிரம்மாகாசமாக ஆய்விடுதல்) யினுடைய பிரவாக ரூபமான (இடைவிடாமல் ஒடிக்கொண்டிருக்கிற தண்ணீர், அல்லது இடைவிடாத எண்ணெய் தாராபோலிருக்கிற) நித்தியூஸத்தினாலே (இடைவிடாதத்தியானமாகிற சமாதியினாலே) நசிக்கிறது. இப்படி பிரதிபேதத்திரயத்தையும் நாசம் செய்யாமல் போலும் எல்லாவற்றையும் எரிக்கிறதா யிருந்தாலும் அக்கிரியானது மணிமந்திரம் முதலிய பிரதிபந்தங்களினாலே (கட்டுப்படுத்தல் அல்லது தடைப்படுத்தல்) ஒரு துரும்பைக்கூட எரிக்க சக்தியற்றதாகிறதுபோல ஞானஞ்சுக்கியும் பிரதிபேதத்தினாலே தடுக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு அஞ்ஞானத்தையும் அதன் காரியங்களையும் அற்பங்கூட எரிக்க சக்தியற்றதாய் விடும்.

ॐ ॐ

வாஸுதேவஜிநந்ரு.

[சு - ௫).

[illegible]

அ - ௩.]

வாசுதேவமனனம்.

५१ (१५)

முன் சொல்லியிருக்கிறபடிக்கு இந்த பிரதி பெறத்தகியவர்க
ளும் தள்ளப்பட்டதானால் உடனே அக்கிரிதரும்பை எரிப்பது
போல் அவித்தையையும் அதின் காரியங்களையும் எரிக்கிறதற்கு
சக்தியுடையதாக வாகிறது. பின்னும் “தாத்தரிய நிர்ணயம் செய்
“கிற விஷயத்தில் உபக்கிர மோபஸம்ஹாரங்கள், அப்பியாசம்,
“அபூர்வதா, பலன், அர்த்தவாதம், உபபத்தி இந்த அடையாளங்க
“ளிருக்கவேண்டும்.” என்கிற இந்த வசனப்படிக்கு இந்த ஆறு
அடையாளங்களை அவசியம் கவனிக்கவேண்டியது.

(க) உபக்கிரமோப ஸம்ஹாரங்க ளாவன — சாந்தோக்கி யோபரிஷத் கூ-வது அத்தியாயத்தில் “ஓ! லௌம்மியா? முதலே லீந்த ஜகத்தானது சத்தாகவே யிருந்தது. இரண்டாவ தில்லாத தாய்ஒன்றாகவே யிருந்தது” என்று துடங்கி “இந்த ஜகத்தெல்லாம் இதையே ஆக்மாவாக வுடையது. இதுதான் சத்தியம்” என்று அகண்டைகரஸத்தில் முடிந்திருக்கிறது. இதுதான் உபக்கிர மோபஸம்ஹார அடையாளங்கள். (இதின் தாத்திரிய மென்ன வெனில் ஒருவாக்கியம் எதைசொல்ல துடங்கினதோ முடிவி லும் அதற் கொத்துமையாய் முடிந்திருக்க வேண்டுமென்பதே.)

(உ) தத்துவமலி என்கிற வாக்கியத்தை (அந்த உபரிஷத் தில்) ஒன்பது தடவை சொல்லியிருப்பதினாலே இதுதான் அழக கடி. பின்னும் பின்னும் சொல்வதாகிய அப்பியாசம்.

(ஈ) அகண்டை கரஸம்பிரத்தியகூதாதி பிரமாணங்களுக்கு விஷயமல்ல வென்பது அபூர்வதா.

(சு) மேற்படி சுருதிப்படிக்கு அகண்டை கரஸுநான மடைம் தவனுக்குப் பிராரப்த போகநாசத்திற்கு பிறகு விதேகைவல்லிய முக்தி என்பதே பலம்.

(ரு) ஆர்த்தவாத மெதுவெனில்.

அர்த்தவாதம் ஏழுமுகைப்படும். அவையாவன - சிருஷ்டி, ஸ்திதி, பிரளயம், பிரவேசம், ஸம்யமனம், தத்த்நம் பதார்த்தபரிசோதனை, பலம், இப்படி ஏழுவிதம். இவைகளில் “அர்த்த இந்த ஆத்மா விடத்தி லிருந்து ஆகாசமுண்டாச்சுது.”

௪௨

வாஸுதேவிவழிநடழ்.

சு - கா.

[illegible]

உ - சா.

வாகு தேவமனனம்.

61 瓦

(கக) இத்தருமத்தினை லெனக்கு மிகவும் பிரசித்தியுண்டாக வேண்டுமென்கிற சித்தவிருத்தி டம்பம்.

(கஉ) எனக்குச் சமான்வானவன், ஒருவனு மில்லையென்கிற புத்திதருப்பம்.

(கங்). சகல விஷயத்திலும் தனக்குச் சக்தியுண்டென்கிறது
ஆகங்காரம்.

(கசு) உண்பது மலஜலம் விடுவது முதலான, விட்டுவிடக் கூடாததாகிய, சுருமம் செய்யவேண்டுமென்கிற எண்ணம் இச்சை.

(கரு) குருவினிடத்திலேயும் ஸஜ்ஜனங்க ளிடத்திலேயும் தேவதைகளிடத்திலேயும் அதிகப் பிரீதிபக்தி.

(கக) யாகாதி கருமங்களிலேயும் வேதம் முதலிய வாக்கி யங்களிலேயும் குரு உபதேசத்திலேயும் விசுவாசம் சிரத்தை.

இப்படி இராகத்துவேஷாதிகள் பதினாறுவிதம்.

ஆத்மவிசாரம் செய்கிற விஷயத்திலே சித்தவிருத்தி விஷயமான விசாரத்தினு லென்ன பிரயோஜன மென்றாலோ, சகல ஜீவர்களுக்கும் பெந்தமோகூடங்கள் மனதினாலேயே (யுன்டாகின் மன) வேறொன்றினாலல்ல. எப்படியெனில், சுவபாவமாகவே நிரம்பலமாயுள்ள மனதுக்கு அசுத்தத்துடன் சம்பந்தம் பெந்தமாகிறது. நிர்மல சுவரூபமாயிருக்குதலே மோகூடம். இராகம் முதலாயுள்ள பதினான்கு (மனோ) விருத்திகளும் அசுத்தங்கள். பத்தி சிரத்தை இவ்விரண்டும் சுத்தமானவை. இராகம் முதலுள்ள பதிமூன்று விருத்திகளும் பிரயத்தின மன்றியிலேயே எல்லாருக்கும் அடிக்கடி வருகின்றன. (அவைகள்) பாபத்திலேயே மனிதர்களை பிர விருத்திக்கச் செய்கின்றன. அந்த விருத்தியிலேயே (அந்த பதி மூன்று விருத்திகளுக்குமுள்ள சுவபாவங்களிலேயே) உழலுகிற வர்களுக்கு அதே கெதியேயன்றி மேலான கெதியில்லை. இராகாதி விருத்திகளைத் தடுத்துப் பத்தி சிரத்தையோடு கருமங்களைச் செய்துவந்தால் கிரமக் கிரமமாய் சமுசாரவிருத்தியுண்டாகிறது. ஆகையினாலே புருஷனுனைவன் தன்னுடைய சித்தத்தை செல்வையாய் சோதித்து அசுத்தத்திற்கு ஏதுவான இராகம் முதலான விருத்திகளைத் தள்ளிவிட்டு (சித்த) சுத்திக் கேதுவான பத்திசிரத்தையினாலேயே சித்தத்தை ஸ்தாபிக்கவேண்டியது.

மூல யா தியோண சுதந்திர வாஸாதிவூத் திநுதுவ ஸ்ரீஷ விவஜி-
 நாதிசுஷ்ண துக்ஷஸோக்யம் தத்ப்ராமேஸ்தரவி ஷ்ரீஸோமஜ்ஜி
 தெநகேட்டணா வஸமொஷி நாவதி - தஸரெஷெஷிகா ப்ராஸந மொ
 வநாதிசு சுதிசுத-வரெஷி - வஸம ஜாதுக்ஷெஷி - ராமாஜ்ஜாஸ
 தி சுஜாஷ்ணி - வஸ-ஷ்ரீஸி திநுமஷா வஸிபி - துஷ்ஷிஷ்ரீ தாவ
 ஸாஸஸ - ராமாஜிநாவதி - சுதிசுஷிநாவதி - சுநய வுத் திரெசுஷாஸம்
 ராமாஷெஷ் சுதிசுஷெஷி - துஷ்ஷிஷ் - இதம்பரம் சுஜாமாஜ்ஜெநசு
 மூலத் திவெசு வஸம் வுராஷிஷ்ஷிஷெஷிஷெசு சுஷி - ஸ்ரீஜநவ
 சுஷ்ஷிஷ் ஜநவதி யாவஷ்ஷிஷெஷிஷெஷி தாவஷ்ராமாஜிஷ்ஷிஷ்ஷம் வ
 துஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷம் - துஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷி
 ராமஜ்ஜி - வஸ-ஷ்ரீஸிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷி
 ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷி
 திராமஜ்ஜி - வஸவஸவெஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷி
 நெத ராமாஜிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷி
 துஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷி
 திதிஷ்ஷி - திஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷி
 ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷி
 ஷி - சுஷிஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷி
 இ துஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷி
 ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷி
 ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷி
 யாஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷி
 ஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷி

இச்சையினுலே செய்யவேண்டியதான பசிதாகம் முதலிய விருத்திகளையும் மலம் மூத்திரம் முதலிய கருமங்களையும் அடக்குவது அசாத்தியமானது. அவைகளை அடக்குவதுனுலே துக்கமும் வரும். அந்தக் கருமங்களினுலே சுவர்க்கமுமில்லை நரகமுமில்லை ஆகையினுலே இச்சாசம்பந்தமான உணவு மலஜலம் விடுதல் முதலியவை செய்யவேண்டியதே. ஜாக்கிரத் சுவபங்களில் இராகம் முதலியவை யிருக்கிறதினுலே கருமமிருக்கிறது. சஷ்டி மூர்ச்சை சமாதி தூஷணீம் பூதாவஸ்தை இவைகளிலே இராகாதிகளில்லை யாகையால் கருமமுமில்லை யென்கிற அந்வய வியதி ரோகங்களினுலே இந்தக் கருமங்களுக்கு இராகாதிகள் ஏதுவென்பது நிச்சயம்.

அந்த ராகரீதிகள் எதினால் வருகின்றன ?

அபிமானத்தினால் வருகின்றன, அநெப்படி எனில், ஸ்திரீ யானவள் தான் ஸ்திரீஜாதி என்று எதுவவாயில் அபிமானமுள்ள வளா யிருக்கிறாளோ, அதுவவாயில் இந்த ராகாதிகளை முன் விட்டு கணவனுக்கு சுகருஷை, வீட்டை பாதுகார்த்தல், சமயம் செய்தல், முதலிய கருமங்களில் பிரவிருத்திக்கிறாள். புருஷனுக்கும் எதுவவாயில் அபிமான மிருக்கிறதோ அதுவவாயில் இரா காதிகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு தாரம் முதலியவர்களை யடை வது பயிர்த்தொழில் வியாபாரம் முதலியவைகளில் பிரவிருத்தி யுண்டாகிறது. இப்படியே சகல ஜீவர்களுக்கும் வருணசிரமம் முதலான அபிமானத்தினாலே இராகாதி மூலமாய் தங்கள் தங்கள் வியாபாரத்திலே பிரவிருத்தி யுண்டாகிறது ஆகையால் இராகம் முதலியவைகளுக்கு அபிமானமே காரணம். இந்த விசாரத்திற்கு பல்ன் என்னவெனில், முமுக்ஷு-வான புருஷன் ஜாதிவருணசிர மம் வயோவஸ்தை முதலிய அபிமானத்தை விட்டுவிடவேண்டிய தென்படும். அபிமானம் விடப்பட்டால் பெந்தமும் விடப்பட்ட தாகும். அபிமானமிருந்தால் ராகாதிகளு மிருக்கின்றன, அபிமான மில்லாவிட்டால் இராகாதிகளும்மில்லை. அநெப்படி யென்றால், சாக்கிரத் முதலிய அவஸ்தைகளிலே வருணசிரமம் முதலிய அபி மான மிருப்பதினாலே ராகத்துவேஷாதி நிமித்தத்தினாலே பிர விருத்தி யுண்டாகிறது. சுஷுப்திமுதலிய அவஸ்தைகளிலே வரு ணசிரமம் முதலான அபிமான மில்லாததினாலே இராகத்து வே ஷாதி நிமித்தத்தினால் பிரவிருத்தி மில்லையென்று அறி.

[illegible]

ஆனால் இந்த அபிமான மெப்படி வருகிறதென்றாலோ, அவ்விவேகத்தினால் வருகிறது. அநெப்படியெனில், சகலமான ஜீவர்களும் தாங்கள் தேகத்தைவிட அந்நிபமானவர்களா யிருந்தாலும் விவேகமில்லாததினாலேயே நான் பிராம்மணன், நான் சூத்திரியன், நான் வைசியன், நான் சூத்திரன், நான் பிறும்மசாரி, நான் கிரகஸ்தன், நான் வானப்பிரஸ்தன், நான் சந்திரயாசி, நான் புருஷன், நான் ஸ்திரீ இவைமுதலிய அபிமான முண்டாயிருக்கிறது இதை (இந்த அவ்விவேகத்தை) த்தவிர (அபிமானத்திற்கு) வேறே ஏதுவில்லை.

இந்த அபிமானத்திற்கு அவிவேகம் காரணமல்ல. சரீர்தான் காரணம் சரீரத்தை ஆசிரயித்து தான் அபிமான முண்டாகிறது என்றாலோ, கூத்திரியனுக்குத்தான் பிராம்மணனென்றும் ஸ்திரீக்குத்தான் புருஷனென்றும் பிரம்மசாரிக்குத்தான் கிரஹஸ்தனென்றும் அபிமான முண்டாகவேண்டும். அப்படி காணப்படவில்லை யாகையால் சரீரத்தை யனுசரித்து அபிமான முண்டாகித்தல்லை. குடும்ப பூணூல் முதலியவைகளை அனுசரித்து நான் பிராம்மணனென்றும் காஷாயதண்ட கமண்டிலுவை யனுசரித்து நான் சந்நியாசி என்றும் அபிமான முண்டாகட்டுமே யென்றால், சிகை பூணூல் கூத்திரிய வையசியகுலங்களிலுமிருக்கின்றன. காஷாயதண்ட கமண்டிலுக்கள் சில சூத்திர தபசிகளிடத்திலுமிருக்கின்றன. அவர்களுக்கும் நான் பிராம்மணன் நான் சந்நியாசி என்று அபிமான முண்டாகவேண்டும் அப்படி காணப்படவில்லை. ஸ்திரீ புருஷ அபிமானத்தைப்போல ஒரு அவயவ விசேஷத்தினால் நான் பிராம்மணனென்பது முதலிய அபிமான முண்டாகிறதோவென்றால், சகலரும் ஒரே ரூபமாயிருப்பதினாலே அவயவ விசேஷமும் காரணமல்ல. ஆனால் விசேஷ யோக்கியதை யுள்ளதாய் தகப்பனிடத்திலிருந்துண்டான அவயவங்களை ஸுமனஸ் அபிமான முண்டாகாட்டுமே என்றாலோ, அப்படிப்பட்டவர்களிடத்திலிருந்துண்டான மயிர் நகம் பல்லு மல மூர்த்திரம் முதலிய அவயவங்களுக்கும் பிராம்மணத்துவம் முதலிய வியவகார முண்டாகவேண்டும் அப்படிக்காணப்படவில்லை. ஆகையினாலே அவிவேகத்தைத் தவிர வேறே எதையாவது அனுசரித்து அபிமான முண்டாகிறதென்று பிரம்மாகூட சொல்ல சக்தரல்ல.

৭২

வாஸுதேவஜிநந்ரு.

[சு - சூ]

கிண்தவா தவிதமுஷ்டஜநு வுராயெழ்ஞொஜுரெநவெ வெவ
 புராமெயுரெகெ ருளஷெயெய் யபாந்வுத்புஞ்சுரெ - தயா
 சுஜாநவயு ரெஞொஜுரெநவெ வெவாந் புராமெயுரெகெயுஜநுஜுர
 நெந நரெசாஹவதி - ஐதி ஸிவாஹ - சுஹுரெநவயு ஸாநு
 வகெகெணம் கிரிதெயெ - தபு-வ-புநம் - தயாஹி - தபுஜாநம் ந
 ஸெ - நாவச - நாவெவபுஸெ - நவாவயவம் - நநிரவயவம் - நொ
 ஹயாதகம் - நலிநு - நாவநு - நாவெலிநாவநு - கிண்தவ-புநம்
 தசுபுரிதிதெயெ - தகெஜுரெநநவாயிதகாச - நவசு ருஸவெஷா
 ண நரவெஷாண மதநாருவிநவசுஸபுவிந-சுஹெஜுரெஹிவெவெ
 ரந-ஹ-புரெநாவச - நாவெவபுஸெ - வரவா விரெயாச -
 ரு-ஞொகாஸெயு-கெ - தபுபுஷெயு-கெ சுஹெகெத சுஹ
 ஸெ தபுபுஷெயு-கெ ம-ணம் - தெஹெயாவி ஸ-கெஜுரெநம்
 தபுபுஷெயு-கெயு-வெ-ஞொகாருணகாச - சுஜாநம்-நவாவயவம் -
 ரு-ஞொவபு-கெ ஜெபுகாரெணவெரிணாரெந நிரவயவம் - சுநெயா
 நுவிநெயாருநொ ஹயாதகம் - சு-தம - ஹிநுதிதெயெ சுநெயத வி
 ரெயாச - சு-த ஸதா திரிதவதாஹாவா - நலிநு - சுஹிநுதி
 தெயெ சு-தம ருதிரிதவதாஹாவாஸம்மாச - “வாராஸுரகி வி-வி
 தெயெவர-புந-” ஐதி ரு-கிவிநெயாச

ஆ - சா.]

வாசுதேவமனனம்.

9/5

மேலும் வாத பித்த சிலேஷ்மத்தினு லுண்டான வியாதிகுக் காரணமெதுவென்று தெரியாவிட்டாலும் வைத்தியசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டமருந்துகளினால் எப்படி பரிகாரம் காணப்படுகிறதோ அப்படி அக்ஞானத்திற்கு மூல மின்னதென்று தெரியாவிட்டாலும் வேதாந்த சாஸ்திர வாக்கியத்தினுலுண்டாகிற ஞானத்தினால் அக்ஞானம் நாசமாகிறதென்பது சித்தாந்தம். அக்ஞானத்தின் கவருபலகஷ்ணம் எப்படியெனில், அதைச் சொல்வது அசாத்தியம். ஏனென்றால்—அந்த அக்ஞானம் சத்துமல்ல. அசத்துமல்ல. சத்சத்துமல்ல, அவயவமுள்ளதுமல்ல அவயவமில்லாததுமல்ல. அவ்விரண்டு சேர்ந்ததுமல்ல. வேறானதுமல்ல. வேறல்லாததுமல்ல. அவ்விரண்டுமல்ல. பின்னெதுவெனில், அநிர்வாச்சியமே (வாக்கினால் சொல்லத்தகுந்ததல்லாதது). ஏன் சத்துமுதவியவை அல்லவென்றால், தத்துவஞானத்தினால் பாதிக்கப்படுகிறதிலே சத்தல்ல. முயல்கொம்பு மனிதக்கொம்பு ஆகா சத்தாமரை இவைபோல அசத்துமல்ல. ஏனென்றால்—“நான் அக்ஞானி” என்று சகலராலும் அனுபவிக்கப்படுகிறதிலேதான். ஒன்றுக்கொன்று விரோத கவருபமானதினால் சத்சத்துமல்ல (சத்தம் அசத்தம் ஒன்றுக்கொன்று விரோத கவபால மெப்படியென்றால், வெளிச்சமும் இருளும்போல ஒன்றிருந்தால் மற்றொன்றிருக்கமாட்டாது). ஸ்தூல ஆகாசமே சூக்ஷ்மமானது. அதைக்காட்டிலும் சூக்ஷ்மம் (தன்மாத்தினா என்கிற) அபஞ்சீகிருத ஆகாசம். அதைக்காட்டிலும் சூக்ஷ்மமானவை (சத்துவாதி) குணங்கள். அவைகளைக்காட்டிலும் சூக்ஷ்மமானது அக்ஞானம். ஆகையினாலே அக்ஞானமானது இவ்வித சூக்ஷ்மத்திற்கெல்லாம் மூல காரணமா யிருப்பதினாலே அவயவமுள்ளதுல்ல. அதுவே ஸ்தூல பதார்த்தமாகிய ஜகதாசாரமாகிய பரிணமிக்கிறதிலே அவயவ மில்லாததுமல்ல. ஒன்றுக்கொன்று விரோதமானதால் உபயாத்து மகமுமல்ல. ஆத்மாவைக் காட்டிலும் (அக்ஞானமானது) அந்ரியமானதென்றால், அத்துவைத சுருதிகளுக்கு விரோதமானபடியினாலேயும் ஆத்மசத்தைத்தவிர வேறே சத்தில்லாததினாலேயும்—அந்ரியமானதல்ல. அந்ரியமல்லவென்றால், ஆத்மாவுக்குச் சக்தியில்லையென்று சொன்னதாக வாகும். பின்னும் “இவருடைய சிரோஷ்டமான சக்தியானது அநேகவிதமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது” என்கிற சுருதிக்கும் விரோதமாகும்.

அசு

வாஸு-ஷெவஜி நந்.

[சு - கா.

[illegible]

அ - சா.]

வாசுதேவமனன்ம்.

அரு

ஆகையால், அன்னியமல்லவென்பதும் கூடாது. பின்னும் ஆத்மாவை ஜடமென்றும் மாயையை சேதனமென்றும் சொல்ல வேண்டியதாகும். ஆத்மாவுக்கு அவித்தைமுதலிய பெயரும்வரும். சச்சிதாந்த சுவரூபியான ஆத்மாவுக்கு அநிருத ஜடதுக்கமும் சொல்லவேண்டியதாகும். ஆகையால், அந்நியமானதல்ல. பின்ன (அந்நிய)த்திற்கும் அபின்னத்திற்கும் விநோதமாகையால் உபயாத்தமகமும்ல்ல. ஆகையால், அக்ஞானம் வாக்குக் கெட்டியதல்ல. இப்படி யிருக்கிற அநாதியான அக்ஞானத்தினாலே அவிவேகமும் அதினாலே அபிமானமும் அதினாலே இராகத்துவேஷாதிகளும் அவைகளினால் கருமமும் அதினாலே சரீரமும் அதினாலே சமுசாரதுக்கமும் ஆத்மாவுக்கு அக்ஞானத்தினாலேயே பரம்பரையாய் வருகிறதென்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது. ஆனால், அந்த சமுசாரதுக்கமானது எப்போது போகுமென்றாலே, சரீரம் போய்விட்டால் துக்கமும் போய்விடும். கருமம் நசித்தால் சரீரம்போய்விடும். இராகத்துவேஷாதிகள் வஷ்டமானால் கருமம் நசித்துப்போகிறது. அபிமானம் நசித்தால் இராகத்துவேஷாதிகள் நசிக்கின்றன. அவிவேகம் நசித்தால் அபிமானம் போய்விடுகிறது. அக்ஞானம் நசித்தால் அவிவேகம் போய்விடுகிறது. அக்ஞானமோவென்றால், அத்துவைதப் பிரம்ம சுவரூப ஆத்மாவாகிய தன்னை திருட நிச்சயத்தினாலே “பிரம்மமே நான், நானே பிரம்ம” மென்கிற மகா வாக்கியார்த்தத்தினாலுண்டாகிற ஞானத்தினாலே நசித்துப்போகிறது. மற்றொன்றினாலு மல்லவென்று தெரிந்து கொள்ளத்தக்கது. ஆனால் பிரம்மஹத்திமுதலிய மகா பாதகங்கள் கூட பிராயசித்த ரூபமான சக்கருமங்களால் முழுதும் நசித்துப் போகின்றன. அப்படிப்பட்ட கருமங்களுடைய சக்தியினாலே அற்பமானதும் பொய்யானதுமான இந்த அக்ஞானம் ஏன் நசிக்க மாட்டாதென்றாலோ கருமத்திற்கும் அக்ஞானத்திற்கும் விநோத மில்லை யானதினால்தான். மேகமானது அமாவாசை இருளை எப்படி விருத்திசெய்கிறதோ அப்படி கருமமானது அக்ஞானத்தை விருத்திசெய்கிறது, ரிவிருத்தி செய்கிறதில்லை. அந்த இருளை சூரியன் எப்படி ரிவிருத்தி செய்கிறானோ அப்படி அக்ஞானத்தை ஞானமே ரிவிருத்தி செய்கிறதேயன்றி கருமமல்ல.

ॐ

வாஸு-பெரிவரிநநழ.

[சு - சு.

[illegible]

அ - சா.]

வாசுதேவமன்னம்.

அள

ஆனால், கருமமானது மூன்றுவித கரணங்களா உண்டான தல்லவா? ஞானமும் அந்தக்கரணத்தினு உண்டான விருத்திதானே? ஆகையால், ஞானமும் கருமமேயாகிறது. அதெப்படி அக் ஞானத்தை நாசம் செய்யும்?

நிஜம்தான் விருத்தியெய்தும் மனதிலிருந்துண்டான கருமம் தான். அந்த விருத்தியானது ரூபத்தை அறிகின்ற விஷயத்தில் கண்களைப்போல அக்ஞானத்தை நிவிர்த்திக்கிற விஷயத்தில் ஞானத்திற்கு சாதனமாயிருக்கிறது. தானாக நிவிர்த்தி செய்யத் தக்கதல்ல, ஞானமோ நித்தியமானது. அந்த ஞானமானது சுவரூபஞானம் விருத்திஞானமென இருவகைப்படும். அவைகளில் சுஷுப்தியில் அக்ஞானத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கிற ஞான மெதுவோ அதுதான் சுவரூபஞானம். ஜாக்கிரத் சுவப்நங்களில் விஷயங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கிறது விருத்திஞானம். சூரியனுல் பிரகாசிக்கிற சுவற்றில் அநேக கண்ணாடிமூலமாய் அதே சுவற்றில் படுகிற சூரியகாந்திகளும் அந்தந்த காந்திகளுக்கிடையிடையில் சூரியனுடை பிரகாசமுட்போல ஜாக்கிரத் சுவப்நகாலங்களில் விருத்தி ஞானப் பிரகாசமும் சுஷுப்தியில் சுவரூப ஞானப்பிரகாசமுமென்று அறிபவேண்டியது. ஆனால் ஜாக்கிரத் சுவப்நகாலங்களில் சுவரூப ஞானமில்லையோவெனில், சுவரூப ஞானமானது எப்போதும் எல்லா அவஸ்தைகளிலு மிருக்கிறது. விருத்திஞானம் சுஷுப்தியிலில்லை. விருத்திகளெல்லாம் அந்தக்கரண தருமங்கள்தான். ஞானமோ ஆத்ம சுவரூபமே. அந்த சுவரூபமாயிருக்கிற ஞானமானது விருத்திகளில் பிரவேசித்து அக்ஞானத்தை நாசம்செய்கிறது. கேவலம் புத்தி விருத்திமாத்திரம் அக்ஞானத்தைப் போக்கடிக் கச் சக்தியற்றது. ஆகையினாலே ஆத்மாவின்னுடைய அக்ஞானமும் ஆத்மாகார விருத்தியில் பிரவேசித்த சுவரூப ஞானத்தினாலேயே நசிக்கத்தக்கது. புத்தி விருத்தியினாலேயாவது அநேகம் ஆயிரம் கோடி கருமங்களினாலேயாவது நசிக்கத்தக்கதல்ல. சத்கருமமே கோடி கருமங்களுடைய நாசம்செய்வதுபோல் விருத்திஞானமே அக்ஞானங்களுடைய நாசம்செய்கிறது. மானிக்கமானது சிலா (கல்) ரூபமானாலும் பிரகாசமுள்ளதாயிருப்பதினாலே ரத்ன தீபமென்று சொல்லப்படுகிறது.

અઅ

வாஸுதேவநிநா.

சா - சா.

[illegible]

உ - கா.]

வாசுதேவமனனம்.

அக

இப்படியே விருத்திஞானமானது மனோவிருத்தி ரூபமானதும்தன்னிடத்தில் பிரவேசித்திருக்கிற சுவரூப ஞானத்துடன் கூடியிருப்பதினாலே ஞானமென்கிற வியவகாரம் கௌணம் (மூக்கியமல்லாதது அல்லது இரண்டாம் பக்கமானது). கருமமென்கிற வியவகாரமில்லை. அப்படியானால் சுஷுப்தியில் சுவரூபஞானமானது அக்ஞானத்தைப் பிரகாசம் செய்வதில் விஜோத மில்லாததினாலே (அக்ஞானத்தை சுவரூபஞானம் பிரகாசம் செய்யுமானால் அத்தொன்றுக்கொன்று விஜோதமல்ல வாகையால் விஜோதமன்றி அனுக்ஷமாயிருக்கிற) ஞானம் அக்ஞானத்தை நாசம் செய்கிறதென்பது எப்படி பொருந்துமென்றால், சுவரூபஞானத்திற்கு அக்ஞானத்தோடு விஜோதமில்லாவிட்டாலும் விருத்தி ஞானத்தோடு விஜோதமுண்டு. விருத்தியில் பிரவேசித்த ஞானமும் சுவரூபஞானமாகையால் எப்படி அக்ஞானத்திற்கு விஜோதியா யிருக்கலாமென்றால், திருணம் (அற்பமான புல், பஞ்சு) முதலியவைகளைப் பிரகாசம் செய்கிற சூரியகிரணத்திற்கு திருணத்துடன் விஜோதமில்லாவிட்டாலும் சூரியகாந்தத்தில் பிரவேசித்த சூரிய கிரணமானது திருணத்தை எரித்து விடுவதினாலே விஜோதியா யிருக்கிறதபோல சுவரூப ஞானத்திற்கு அக்ஞானத்துடன் விஜோதமில்லாவிட்டாலும் விருத்தி ஞானத்தோடுகூடிய சுவரூப ஞானத்திற்கு அக்ஞானத்தோடு விஜோத மிருக்கிறது. அப்படியானால் விருத்தி ஞானத்தினால் அக்ஞானமும் அதின் காரியமும் நாசமானாலும் விருத்தியும் அதில் பிரவேசித்த ஞானமும் (இரண்டாக) இருக்கிறபடியால் அத்துவைத மெப்படி சித்திக்குமென்றாலோ, தேத்தாங்கொட்டை நியாயப்படி (தேத்தாங்கொட்டையானது தண்ணீரிலுள்ள அழுக்கைப்போக்கி அவ்வழுக்குடன் தானும் அடியில் தங்கிவிடுவதபோல) விருத்திஞானமும் அக்ஞானத்தையும் அதின் காரியத்தையும் நசிக்கச்செய்து தானும் தானாகவே நசிக் துப்போகிறது. விருத்தி நாசமானால் விருத்தியில் பிரதிபலித்த ஞானமும் தனக்கு பிம்பமான சுவரூபஞானத்தையே யடைகிறது. பிறகு அத்துவைதமாகிய ஆத்ம் சுவரூபமட்டமே மிஞ்சுகிறது. இப்படி ஞானத்தினாலேயே அக்ஞானம் நாசமாகிறது. இப்படிப் பட்ட ஞானமானது ஆத்ம் விசாரத்தினாலேயே யுண்டாகிறது. கருமங்களினாலேயாவது தபசினாலேயாவது யோகாப்பியாசத்தினாலே யாவது துண்டாகிவிடவில்லை.

49

[illegible]

இவனுக்கும் ஹிரண்ணியகருப்ப சூக்ஷ்மசரீரத்தி லபிமான மிருக்கிறதோ இல்லையோவென்றால்—(அபிமானத்தை யுண்டாக்கிற அக்ங்கார மிருந்தாலும்) அப்போது சுவப்நாவஸ்தை யாகையாலும் அபிமானத்திற்கு ஆசிரயமான ஸ்தூலசரீரப் பிரவேச மில்லாததிலேயும் சூக்ஷ்மசரீரத்தில்கூட ஈசுவரனுக்கு அபிமான மில்லை. இந்த சூக்ஷ்ம உபாதிகளுள் ஈசுவரனுடைய உபாசனையில் அசமர்த்தர்களான ஜீவர்களைக்குறித்து ஸமஷ்டி ஸ்தூலோபாதிகளுள் ஈசுவரனுடைய உபாசனையை சுருதி விதிக்கிறது. அந்த ஈசுவரனுக்கு விராட்டென்றும் வைராஜனென்றும் வைசுவாநரனென்றும் பெயர்களிருக்கின்றன. இவனுக்கு ஸமஷ்டி ஸ்தூலசரீரத்தில் அபிமானமுண்டோ மில்லையோவெனில் விசாரிக்கும் காலில்லை. அதனென்றால், சகலமான ஜீவர்களுடைய சரீரங்களுள்ளுட்பட்டே இவனுடைய சரீரமாக விருக்கிறபடியினாலேயும் திரைக்கத்தக்கவாக்குந்நென்று ஒரு எந்ரி மில்லாததிலேயும் விலக. இப்படி ஸமஷ்டி சரீரங்களோடுகூடிய ஈசுவரனை உபாசிக்கிறதற்கு அசக்தர்களான ஜீவர்களுக்கு சுருதியானது இராஜஸ்வரத்துவீக தாமஸ மூர்த்தியுடன் சேர்ந்த சிருஷ்ட ஸ்திதி ஸம்கார கருத்தாவான் பிர்ம்ம விஷ்ணு ருத்திரரூப பெயர்களுடைய துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரி பாலனத்தின்பொருட்டு மத்ஸிய கூர்ம்ம முதலிய அவதார கருத்தாவான் ஈசுவரனுடைய உபாசனையை விதிக்கிறது. இப்படி பிறும்மா முதலான ரூபத்தை யடைந்த ஈசுவரனுக்கு அந்தந்த ரூபத்தில் அபிமானமுண்டோ மில்லையோவெனில் அபிமானமிருக்கிறது. அபிமான மில்லாவிட்டால் அந்தந்த மூர்த்திமூலமாய் சிருஷ்டி முதலிய காரியத்தைச் செய்யக்கூடாமையாகும். ஆகையால் அபிமானமிருக்கவே யிருக்கிறது. ஈசுவரனுக்குந்கூட ஜீவனைப்போ லபிமான மிருக்குமானால் ஜீவனைக்காட்டிலும் ஈசுவரனுக்கு விசேஷ மென்னவென்றாலோ விசேஷ மிருக்கிறது. அதெப்படியெனில் ஜீவர்களுக்கு தன் தன் தேகத்தில் அகங்காரமும் மமகாரமும் எப்போது மிருக்கின்றன. ஈசுவரனுக்கோ தேகாபிமானமானது லோக ரகஷணை யின்பொருட்டு கிருபையினாலே அவசியமர்னபோது ஈசுவரனு லே கற்பிக்கப்படுகிறது. எப்படியென்றால் கூடத்தில் வேஷதாரி போல, இப்படி ஜீவாபிமானத்திற்கும் ஈசுவராபிமானத்திற்கும் வெகு பேதமிருக்கிறது.

சு சா

வாஸு-பெய்வி ந.நழ்.

[சு - எ.

[illegible]

ஆ - எ.]

வாசுதேவமனனம்.

കു. 61

மூர்த்தி சுவரூபமான இந்த நகவரோ பாசனையைச்செய்
சக்தியில்லாதவர்களுக்கு சாஸ்திரமானது மூர்த்திருபமாய் கற்பிக்
கப்பட்டிருக்கிற செம்புமுதலிய விக்किரக உபாசனையை விதிக்கிற
து. அதினாலே அநேகர்கள் பிரதிமைகளை நகவர புத்தியினாலே
உபாசிக்கிறார்கள். பிறும்மாமுதலிய சகல மூர்த்திகளிலேயும் அந்
தந்த பிரதிமைகளிலேயும் அந்தரியாமியான பரமேசுவரன் ஒருவ
னே யிருந்துகொண்டு அந்தந்த உபாசகர்களுக்குப் பலனைக்கொடு
க்கிறார். மூடர்கள் நகவரனுடைய சர்வ சுவரூபமான இருப்பை
அறியாமல் அங்கங்கே வேறுவேறு நகவரனிருக்கிறதாகவெண்ணி
கலகம் செய்துகொள்ளுகிறார்கள். அந்தரியாமியான நகவரன்
ஒருவனேயன்றி வேறுவேறல்ல. எவ்விடத்திலும் நகவரன் (ஒரோ
மாதிரியாய்) ஒருவனாகவே யிருந்தால் அந்தந்த மூர்த்திபேதத்
தையங்கீகரித்து அந்தந்த உபாசனைபேதத்தை சாஸ்திரமானது
எப்படி விதித்ததென்றால் (விபாதியை யனுபவிக்கிற குழந்
தைப்படி வியாதியை ரியிருத்திக்க பகஷ்முள்ளதா யானவள் மரு
ந்துகொடுக்க உத்தேசித்து மருந்தென்பதை முதலில் வெளிப்
படுத்தினால் அதைக் குழந்தை உன்னமாட்டாதென்று தெரிந்து
சர்க்கரை கற்கண்டு முதலிய ருசியான வஸ்துக்களை வெளிக்குக்
காண்பிவித்து அந்த ஆசையில் குழந்தை பற்றுள்ளதா யிருக்கை
யில் மருந்தை உள்ளாக்குக் கொடுத்து வியாதியை சுவஸ்தப் படுத்
துவதுபோல் மூர்த்திருபமாயும் பிரதிமை ரூபமாயும் உபாசித்து
விசுவாசத்தை அடைந்திருக்கிறவர்களான) வெளிப் பார்வையி
லிருக்கிறவர்களை மெள்ளமெள்ள உள்பார்வையில் (தன்னுடைய
ஆத்ம சுவரூபத்தை அறிவதில்) திருப்பி பரமத்துமாவே ஜீவாத்
மா வேறல்லவென்று போதித்து அவர்களுக்கு முத்தியை கொடுக்
கிறதற்காகவே வெகுகாலத்துடன்கி இருக்கிற பேதத்தை ஒப்புக்
கொண்டு அவர்களுடைய புத்தியை யறுசரித்துப் பேதமாக சாஸ்
திரமானது உபாசனையை விதிக்கிறதேயன்றி அப்படியே அவர்க
ளிருக்கவேண்டுமென்கிற தாற்பரியத்தோடல்ல. இந்தப்பிரகா
ரம் நகவரனாகிய பரமத்துமாவுக்கு மூன்று சரீர உபாதியினாலே
நகவரத்துவம் சித்தியானவிதம் சொல்லப்பட்டது. இப்போது
ஒரோ பரமத்துமாவுக்கு வியஷ்டியாகிற மூன்று சரீர உபாதியி
னாலே ஜீவத்துவம் சித்தியாகிறவிதம் சொல்லப்படுகிறது.

45/75

நீலோத்பலம் என்பதிலும் அக்கிரிர்மாணவகன் என்பதிலும்

அக்ஷணாவதிபுத்திரவிபா - ஜஹ்லக்ஷணா சுஜஹ்லக்ஷணா ஜஹ்ல ஜ

ஹ்லக்ஷணாவதி - மஹாயாஹ்லக்ஷணா வுத்வலதி ஸோனோ

பாவதி ஸோயாஹ்லக்ஷணா வுத்வலதி ஸோனோ

உடாஹ்லக்ஷணாவதி

நீலோத்பலம் என்பதிலும் அக்கிரிர்மாணவகன் என்பதிலும் குணவிருத்தி யிருக்கிறது (அதாவது, நீலம் உத்பலம், நீலம் புஷ்பமென்றாச்சுது. இந்த அர்த்தத்தைவிட்டு நீலவருணமுள்ள ஒரு புஷ்பத்தையே கிரகிக்கவேண்டும். அப்படியே அக்கிரி மாணவகன், என்றால், மாணவகன் அக்கிரி என்றாச்சுது. இந்த அர்த்தத்தைவிட்டு அக்கிரியைப்போல் ஜஹ்லத்துக்கொண்டிருக்கிற வாலிபன் என்பதை கிரகிக்கவேண்டும். இதுதான் குணவிருத்தி) இலக்ஷண வித்தியானது ஜஹ்லலக்ஷணை அஜஹ்லலக்ஷணை ஜஹ்லஜஹ்லலக்ஷணை என மூன்றுவகைப்படும். இதற்கு முறையே கெங்கையில் கோஷமிருக்கிறது, செவப்பு ஓடுகிறது, அந்த இந்த தேவதத்தன், என்பவைகள் திருஷ்டாந்தம் (எப்படியெனில் விட்டல் லக்ஷணை விடாதலக்ஷணை விட்டும் விடாதலக்ஷணை என மூன்றுவகை. விட்டலக்ஷணையாகிய ஜஹ்ல லக்ஷணையாவது—கெங்கையில் விசேஷ மென்னவென்று ஒருவன் கேட்டதற்கு மற்றொருவன் கெங்கையில் கோஷம் (இடைச்சேரி) இருக்கிறதென்றான். கெங்கைள்கிற பதத்திற்கு பிரவாகம் அர்த்தமாகையால் பிரவாகத்தில் இடைச்சேரி யிருக்கிறதென்பது பொருந்தாது. அதினாலே பிரவாகத்தைவிட்டு பிரவாகத்தோடு கூடியிருந்த களாயிலிருக்கிற இடைச்சேரியை கிரகிக்கவேண்டியது. இதுதான் விட்டலக்ஷணை. அதாவது, சொன்னவார்த்தையின் வாஸ்தவ அர்த்தத்தைவிட்டு வேறே அர்த்தத்தில் கிரகிப்பது. விடாதலக்ஷணை என்கிற அஜஹ்ல லக்ஷணையாவது—செவப்பு குதிரையும் வெள்ளைப்பகவும் ஓடுகிறதாவென்று ஒருவனைக் கேட்டபோது செவப்பு ஓடுகிறதென்றான். செவப்பு. (வருணம்) குதிரையைவிட்டுத் தனிமையாய் ஓடாதாகையால் குதிரையை விடாமல் செவப்புக்குதிரை. யோடுகிறதாக அர்த்தம் செய்யவேண்டும். இது விடாதலக்ஷணை. விட்டுவிடாதலக்ஷணை ஏதெனில் “அந்த இந்த தேவதத்தன்” என்கிறபதத்தில் ஐந்துவருஷத்திற்குமுன் திருப்பதியில் பார்த்த அந்த தேவதத்தன் ஐந்து வருஷத்திற்குப்பிந்தி ஸ்ரீரங்கத்தில்பார்த்த இந்த தேவதத்தன்தான் என்கிற வியவகாரத்தில் அந்தத்தேசம் அந்தக்காலம் இந்தத்தேசம் இந்தக்காலம் இவ்விரண்டையும் சமப்படுத்துவது அசாத்தியம்.

550.

வாஸு-பெவரிநந்.

[क - अ.]

சுதயொஷுருத்தகாரணஸ்ரீரயொருத் தருவொவ்விரு ஜாதி

ஷாஜுத - வங்காள இராஜா ஷாஜுத வங்காளர்

சூயஸ்¹ வி ஜராயாடிஹநு ஸநீரதிதி நூஜ - ஸன்தஷாண்டெஹ

உதிநாடு - ஐவரத்தி வகுத்திராமதம் - மொகெ வவெரா

வினாக்கள்: சுதிநாடிவந்த : மனஞ்சுப்பாரி : காரணமார்.

பஞ்சு சுழலிடிவழி தாடிவழி தெ - தசுசுயமே தெஷாஃ தெஹுக்

திருமொழி ரவியுகந தாவதுயென॥

அ - அ.]

வாசுதேவமன்னம்.

ககக

இந்த சூக்ஷ்மகாரண சரீரகருடைய இப்போது சொன்ன ரூபமான விருத்தியானது அக்ஞானிகளிடத்தில் காணப்படுகிறது, சங்கோசம் (சுருங்குதல்) ஞானிகளிடத்தில் காணப்படுகிறது. இப்படி மூன்று சரீரத்திற்கும் ஜகா (தளர்ச்சி அல்லது கிழத்த னம்), உண்டாகிறதினாலே சரீரமென்று பெயர்வந்தது. தெக்கி (எரிக்க) ப்படுகிற விடித்தத்தி (சொல்லிலக்கணம்) யினாலே தேக மென்கிற பெயர்வந்தது. உலகத்தில் ஸ்தூலதேகமெல்லாம் அக் சிரியினாலே பெரிக்கப்படுகிறது. சூக்ஷ்மசரீரமும் காரண சரீர மும் ஒருபோதும், அக்கிரியினாலே எரிக்கப்படுகிறதில்லை யாகை யால் அவைகளையும் தேகமென்று எப்படிச் சொல்லலாமென்று லோ, அக்கிரியைவிட அதிகமானதாகிய தாபத்திரயத்தினால் (தா பத்திரய மென்பது மூன்றுவிதாபம் அல்லது எரிச்சல் அல்லது துன்பம், அவை எவையெனில் ஆத்திரயத்து மிகம் ஆதிதெய்வி கும் ஆதி பெளதிகம் என்பவைகளே. ஆத்திரயத்து மிகமாவது, தேகத்தை ஆசிரயித்துண்டாகும் ஜலரம் தலைவலிமுதலியன. ஆதி, தெய்விகமாவது, தெய்வத்தாலுண்டாகும் இடிவிழுதல் புச லடித்தல் முதலியன. ஆதி பெளதிகமாவது, புலி சிம்மம்முதலிய பூதங்களால் உண்டாகும் துன்பங்கள். இவை சாமான்னியார்த் தம். இந்த அர்த்தம்தான். இந்த வருணகத்தின் கடைசியில் சொ ல்லப்பட்டிருக்கிறது. பகவத்கீதையில், அத்திரயாத்தமம்ஜீ வசவ பால்மென்றும் அதிதெய்வம் சகலதேவதைகளுக்கு அதிபதியான பிரம்மாவென்றும் அதிபூதம் நாசமடையத்தக்கதாகிய அசேதன வஸ்துவென்றும் அர்த்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. வேதாந்த விஷயத்திலும் பிரகிருதவிஷயத்திலும் பஞ்சதசப்பிரகரணம் திரு ப்தி திபிகை ௨௨௩ - முதல் ௨௨௬ - வரை சுலோகங்மளில் சொ ல்லையிருக்கிற தாத்திரியத்தை எடுத்துக்கொள்ளுவது சரியானதா யிருக்கலாமென்று தோற்றுகிறது. அதாவது—ஆத்மாவுக்கு ஸ்தூ லதேகத்தினு லுண்டாகிறதாகிய வாதபித்த சிலேஷ்மங்களிலு லுந் பத்தியாகிற சுரம் முதலான வியாதிகளும் தேகத்தினுண்டா கிற துர்க்கந்தம் குரூபம் முதலானவைகளும் ஆத்திரயாத்தமிகம் ஆத்மாவுக்கு சூக்ஷ்மதேகத்தினு லுண்டாகிற காரம் குரோதம் முதலியவைகளும் சாந்தி தாந்திமுதலியவைகளும் ஆதிதெய்விகம். ஆத்மாவுக்குக் காரணதேகத்தினு லுண்டாகிற, தன்னையும் பரணையும் அறியாத மாயாகாரியமென்கிற அக்ஞானம் ஆதிபெளதிகம்.

ககஉ

வாஸு-பெவரி ந நடி.

१५ - अ:

[illegible]

அ - அ.]

வாசுதேவமனனம்.

ககந

இப்படிப்பட்ட தாபங்களே மூன்று தேகத்தையும் எரிக்கிறது. எல்லா சரீரமும் எரிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் மூன்று சரீரத்திற்கும் தேகமென்கிற பெயர் பொருந்தும். ஸ்தூல சரீரம் ஸ்தம்பத்தைப்போல் ஸ்தூல பூதகாரியமானதால் அதற்கு ஸ்தூல த்தன்மை யுண்டு. சூக்ஷ்ம சரீரமானது ஸ்தூலசரீரத்தைப்போல ஸ்தூலத்தன்மை யில்லாததினாலேயும் சூக்ஷ்ம பூதத்தினு லுண்டான தாகையாலும் சூக்ஷ்மத்தன்மையுடையது. வீண (மறைந்திருக்கிற) சப்தம்முதலிய வார்த்தைகளைத் தெரிவிக்கிறதினாலே லிங்கசரீரமென்று பெயர்வந்தது. (ஸ்தூலசூக்ஷ்மங்களுக்குக் காரணமானதெதுவோ அது காரணசரீரமென்று சொல்லப்படுகிறது.) இந்த ஸ்தூல சூக்ஷ்ம சரீரங்களிரண்டும் பஞ்சபூதங்களி லிருந்துண்டானவை என்று முன்சொல்லப்பட்டது. இப்போது காரண சரீரத்தி லிருந்துண்டானவைகளை என்று எப்படி சொல்லக்கூடுமென்றெனலோ, அத்தியாரோபசிருஷ்டியில் (கிரமசிருஷ்டி என் றும் சொல்வதுண்டு) அப்படியே பஞ்சபூதங்களி லிருந்துண்டானதாகச் சொல்லப்பட்டது அது அப்படித்தான். யுகபத் சிருஷ்டியில் ஆத்மாவுக்குச் சரீரம் வந்ததற்கும் சகல ஜகத்தனுண்டானதற்கும் அக்ஞானமே காரணமென்று வைத்துக்கொண்டு இரண்டு சரீரத்திற்கும் அக்ஞானமே காரணமென்று சொன்னதாக கிரகிக் கத்தக்கது. கிரமசிருஷ்டி எப்படியென்றால் மூலப்பிரகிருதி, மாயை, அவித்தை, ஆவரணம், விசேஷம், ஆகாசம், வாயு, அக் கிரி, ஜலம், பூமி, இந்தக்கிரமமாய் உற்பத்தியைச் சொல்லுகிறது தான் கிரமசிருஷ்டி. சகலமானப் பிரபஞ்சமும் ஆத்மாவை அறி யாததுனாலே யுண்டாச்சு தென்பதுதான் சூபத் சிருஷ்டி. ஸ்தூல மானது பிரத்தியக்ஷமா யனுபவிக்கப் படுகிறபடியினாலே அதில் சந்தேகப்பட இடமில்லை. சூக்ஷ்மசரீரம் வெளியில் காணப்படாததினாலே அதிருக்கிற தென்கிறஞானம் எப்படி யுண்டாகிறதெ னில், பதினேழு கரணங்களுடைய காரியங்களினாலே அந்த னில், பதினேழு கரணங்களுடைய காரியங்களினாலே அந்த னில் சூக்ஷ்மசரீரத்தை அறியக்கூடும். அந்தப் பதினேழு கரணகாரி யங்களும் ஸ்தூலசரீரத்தினால் செய்ய கூடாதோவெனில், சுஷூப் தியிலும் மூர்ச்சையிலும் மரணத்திலும் ஸ்தூலசரீர மிருந்தாலும் பதினேழுகரணங்களுடைய காரியம் காணப்படாததினாலும் ஜகத் சூபத்தினேழு கரணங்களுடைய அவைகளின் காரியம் காணப்படுவதினாலும் கிரத் சுவப்நங்களில் அவைகளின் காரியம் காணப்படுவதினாலும் ஸ்தூலசரீரத்திற்கு அந்நியமாக பதினேழுவயவங்களுடன் கூடிய சூக்ஷ்மசரீர மிருக்கிறதென்றே அறிந்துகொள்ள வேண்டியது.

⑤⑥

ககசு

வாஸுதேவநநடி.

[க - அ.]

[illegible]

அ - அ.]

வாசுதேவமனனம்.

கக(௩)

இந்த சூக்ஷ்ம சரீரமும் ஸ்தூலசரீரமன்றி யாதொரு காரியமும் ஒருக்காலும் செய்யமாட்டா தாகையினாலே (அந்த ஸ்தூல சூக்ஷ்மசரீரம்) இரண்டும் பார்க்கிறது கேட்கிறது முதலிய காரியங்களைச் செய்யட்டுமே யென்றாலோ, விவேகத்துடன் விசாரிக்கும்கால் பார்க்கிறது முதலிய சகல காரியங்களும் சூக்ஷ்மசரீரத்தினாலேயே சாதிக்கப்படுகிறது. ஸ்தூலசரீரத்தினால்ல. அதெப்படியெனில், காஷ்டத்தை (விறகை) ஆசிரயித்த அக்கிரியானது எரிக்கிறது. பக்குவம் செய்கிறது முதலிய கருமங்களைச் செய்கிறது, காஷ்டமில்லாவிட்டால் செய்கிறதில்லை. அப்படியிருந்தாலும் எரிக்கிறது பக்குவம் செய்கிறது அக்கிரிகாரியமேயன்றி காஷ்டத்தின் காரியமல்ல அப்படிப்போல ஸ்தூலசரீரத்தை ஆசிரயித்த சூக்ஷ்ம சரீரத்தினாலே செய்யப்படுகிறது பாவை முதலிய காரியங்கள் சூக்ஷ்மசரீரத்தினுடையதே யன்றி ஸ்தூலகாரியமல்ல. ஆகையால், பாவைமுதலிய காரியங்களினால் பதினேழுவயவங்கள் உள்ள சூக்ஷ்மசரீரம் ஊகிக்கத்தக்கதென்று சொல்லப்பட்டது. ஞானேந்திரியங்க ளோடு கருமேந்திரியங்க ளோடு பிராணன்க ளோடு மனது புத்திஎன்ற மதினேழ வயவங்கள். இப்பதினேழும் கூடியது சூக்ஷ்மசரீரம். காது துவக்கு கண் நாக்கு முக்கு இவைகள் ஞானேந்திரியங்கள். இவைகளுக்கு சப்தம் ஸ்பரிசும் ரூபம் ரஸம் கந்தம் இவைகள் முறையே விஷயங்கள். ஞானத்திற்குச் சாதனமானதால் ஞானேந்திரியங்க ளென்று சொல்லப்பட்டன. சுகம்பிரகாசம் இவைகளை வெளிப்படுத்துகிறது சத்துவுருண காரியங்க ளானபடியினால் இவைகள் ஞானத்திற்கு சாதனமென்று சொல்லப்பட்டன. வாக்கு கை பாதம் பாயு உபஸ்தம் இவைகள் கருமேந்திரியங்கள். பேசுதல் கிரகித்தல் நடத்தல் மலஜலம் விடுதல் ஆகந்தம் இந்த சுவரூபமான கிரியைகளுக்குச் சாதனமான படியினாலே அவைகள் கருமேந்திரியங்க ளென்று சொல்லப்படுகின்றன. அசுத்தமுமானது இரஜோருண காரியமானதால் அவைகள் கிரியைகளுக்கு சாதனமானவை. பிராணபான வியாதோதான ஸுமானன்கள் பிராணன்கள். அவைகள் உச்சவாஸ நிச்சவாஸம் முதலிய வியாபரங்களினாலே சரீரத்தைத் தரிக்கிறபடியினாலேயும் பெலத்தைக் கொடுக்கிறபடியினாலேயும் பிராணனென்கிற பெயரையுடையன. இவைகள் ரஜோருணத்தினு லுண்டானபடியால் இவ்வித சாமர்த்திய முடையனவென்று அறியத்தக்கது.

விசாரணை கவருபமான அந்தக் கரண விருத்திதான் மனது.

திவ்யபிரகாசம் - வரவம் ஸஞ்ஜயாஸிஸ்ய ஸபாஸாயவவாம் - மொ

கெ வகாஸிவ வஸுதேவமனனம் உபேஸொ அக்ஷணம் வபிக்ஷா

மெதுவாயத்யஸி - தது வஸுதேவமனனம் மூலமனனம் உபேஸொ

ஸம் - வஸுதேவமனனம் மூலமனனம் அக்ஷணம்-வஸுதேவமனனம் வபிக்ஷா

வபிக்ஷா-வஸுதேவமனனம் மூலமனனம் உபேஸொ ஜாதம்-உதம்வ

ஸம் அக்ஷணம் வபிக்ஷா-வஸுதேவமனனம் அக்ஷணம் நாரிவபிக்ஷா-திவ்யபிரகாசம்

ஸம்வாஸுதேவமனனம் மூலமனனம் அக்ஷணம்-வஸுதேவமனனம் வபிக்ஷா-திவ்யபிரகாசம்

மெதுவாயத்யஸி - தது வஸுதேவமனனம் மூலமனனம் அக்ஷணம்-வஸுதேவமனனம் வபிக்ஷா

ஸம் - வஸுதேவமனனம் மூலமனனம் அக்ஷணம்-வஸுதேவமனனம் வபிக்ஷா

வபிக்ஷா-வஸுதேவமனனம் மூலமனனம் அக்ஷணம்-வஸுதேவமனனம் வபிக்ஷா

ஸம் - வஸுதேவமனனம் மூலமனனம் அக்ஷணம்-வஸுதேவமனனம் வபிக்ஷா

வபிக்ஷா-வஸுதேவமனனம் மூலமனனம் அக்ஷணம்-வஸுதேவமனனம் வபிக்ஷா

ஸம் - வஸுதேவமனனம் மூலமனனம் அக்ஷணம்-வஸுதேவமனனம் வபிக்ஷா

வபிக்ஷா-வஸுதேவமனனம் மூலமனனம் அக்ஷணம்-வஸுதேவமனனம் வபிக்ஷா

ஸம் - வஸுதேவமனனம் மூலமனனம் அக்ஷணம்-வஸுதேவமனனம் வபிக்ஷா

வபிக்ஷா-வஸுதேவமனனம் மூலமனனம் அக்ஷணம்-வஸுதேவமனனம் வபிக்ஷா

ஸம் - வஸுதேவமனனம் மூலமனனம் அக்ஷணம்-வஸுதேவமனனம் வபிக்ஷா

வபிக்ஷா-வஸுதேவமனனம் மூலமனனம் அக்ஷணம்-வஸுதேவமனனம் வபிக்ஷா

ஸம் - வஸுதேவமனனம் மூலமனனம் அக்ஷணம்-வஸுதேவமனனம் வபிக்ஷா

வபிக்ஷா-வஸுதேவமனனம் மூலமனனம் அக்ஷணம்-வஸுதேவமனனம் வபிக்ஷா

ஸம் - வஸுதேவமனனம் மூலமனனம் அக்ஷணம்-வஸுதேவமனனம் வபிக்ஷா

வபிக்ஷா-வஸுதேவமனனம் மூலமனனம் அக்ஷணம்-வஸுதேவமனனம் வபிக்ஷா

விசாரணை கவருபமான அந்தக் கரண விருத்திதான் மனது. நிச்சய கவருபமான அந்தக் கரணவிருத்திதான் புத்தி. இப்படி சூக்தம் சரீரத்திற்கு பதினேழு அவயங்கள். உலகத்தில் ஒரு வஸ்துவை தெரிந்துகொள்ளும் விஷயத்தில் உத்தேசம் லக்ஷணம் பரிசுஷ்ட என மூன்று உபாயங்க ளிருக்கின்றன. அவைகளில் வஸ்துவினுடைய பெயரை கிரகிப்பதுமாதிரிமே உத்தேசம். வஸ்துவினுடைய கவருபத்தை கிரகிப்பது லக்ஷணம். வஸ்துவினுடைய கவருப விசாரணை பரிசுஷ்ட. பதினேழாவயங்களுடைய பெயரை கிரகிப்பதினாலே உத்தேசம் சொல்லியாயிற்று. இனி இலக்ஷணம் பரிசுஷ்ட இவைகள் சொல்லப்படும். இலக்ஷணமாவ தென்னவெனில் அவ்வியாப்தி அதிவியாப்தி அஸம்பவம் என்கிற மூன்றுவித தோஷமில்லாததும் அஸாதாரண தருமத் தோடு கூடினதும் தான்.

அவ்வியாப்தியாவது—இலக்ஷணமானது லக்ஷியத்தினுடைய ஒரு பாகத்தி லிருப்பதும் மற்றபாகத்தி லீல்லாதிருப்பதும் தான். திருஷ்டாந்தம். பசு கபிலவருண மென்பதுபோல, (எப்படியெனில், பசுவென்கிற ஜாதிக்கு அடையாளமாகச் சொல்லப்பட்ட கபில வருணமென்பது எல்லாவகைப் பசுக்களிலுமில்லாமல் ஒருவகைப் பசுக்களில்மட்டு மிருப்பதால் அவ்வியாப்தி தோஷம்வந்தது).

அதிவியாப்தி யாவது—குறிப்பிடப் படாததில் குறிப்பிட்ட லக்ஷணமிருப்பது. திருஷ்டாந்தம் நான்கு கால்களையுடையது பசு வென்பதுபோல (எப்படியெனில் பசுவைக் குறிப்பிடவேண்டியதில் நான்குகால் என்கிற விசேஷமானது குறிப்பிடப் படாத நான்கு காலுள்ள ஜந்துக்களுக்கெல்லாம் வியாபிக்கிறது. இதில் அதிவியாப்தி தோஷம்வந்தது).

அஸம்பவமாவது—இலக்ஷணமானது குறிப்பிட்ட வஸ்துவி லேயே யில்லாமலிருப்பது அஸம்பவம். திருஷ்டாந்தம் ஒரு குளம்புள்ளது பசு என்பதுபோல் (பசு ஒரு குளம்புள்ளதல்ல. ஒரு குளம்புள்ள தென்பது பசு லக்ஷணமல்ல ஆகையால் வித அஸம்பவ தோஷமுடையது).

இந்த மூன்றுதோஷமு மில்லாதது அஸாதாரண தருமம். அதெப்படி யெனில், கழுத்துத் தாடை, முதுகு கொண்டை முதலிய லக்ஷணமுடைய பசுவென்றதுபோல். (இந்த அடையாளங் கள் பசுவைத் தவிர வேறே ஜந்துக்களுக்கில்லை.

[illegible]

ஆகையால் அலாத்தாரண தருமமாயும் வேதே தோஷத்திற் குன்ப்படாததாயு மிருக்கிறது. ஞானேந்திரியங்களுக்கு லக்ஷண மென்னவெனில், கிரமமாய்ச்சொல்லப்படுகிறது. திக்குக்கு அபிமானி தேவதையா லேவப்பட்டு காது துவாரத்திலிருக்கிற ஆகாசப் பிரதேசத்திலிருந்து பதினெண் பாஷைகளையும் வேதசாந்தி ரங்களையும் இது இப்படிப்பட்டதென்று எது அறிகிறதோ அந்த இன்றிரியம்தான் சுரோத்திரோந்திரியம் (காது). (இதில்) பரீக்ஷை யெதுவெனில் காதுத்துவார ஆகாசமே சப்தத்தை கிரகிக்கட்டுமே என்றாலோ, சக்ஷ-ப்தி மூர்ச்சைமுதலிய சமயங்களில் காது துவார ஆகாசமிருந்தாலும் சப்தத்தை கிரகிக்கவில்லை யாகையால் சப்தத்தை கிரகிப்பது வேறொன்றென்பதே பரீக்ஷை. துவக் கிந்திரிய மெதுவெனில் வாயுருபமான அபிமானி தேவதையினாலே ஏவப்பட்டதாய்க் கொண்டு தேகத்தில் மேல்தோலைவல்லாம் வியாபித்துக் கொண்டு சீதம் உஷ்ணம் மிருது கடினம் சுரசரப்பு இப்படி அநேகவிதமான உணர்ச்சியை எது அறிகிறதோ அது தான் துவக்கிந்திரியம். துவக்கே யறியட்டுமே என்றாலோ, சக்ஷ-ப்தி முதலிவைகளில் துவக்கிருந்தும் ஸ்பரிசத்தை யறியவில்லை யாகையால் அது துவக்கிந்திரியமல்ல, சக்ஷ-ரீந்திரிய மெதுவெனில் சூரியருப அபிமானி தேவதையா லேவப்பட்டு கருவிழி முனையை ஆசிரயித்து நீலம் வெண்ப்பு செவப்பு மஞ்சள் பச்சை அழகு ஸ்தூலம் சூக்ஷ்மம் சூட்டை நெட்டை முதலிய வெகுவித ரூபங்களை எது பார்க்கிறதோ அது சக்ஷ-ரீந்திரியம். கருவிழி முனையே பார்க்கட்டுமே யென்றாலோ, சக்ஷ-ப்தி முதலியவைகளில் அதிருந்தும் பார்க்கவில்லையாகையால் அது சக்ஷ-ரீந்திரிய மல்ல. ரஸநேந்திரிய மெதுவெனில் வருணரூபமான அபிமானி தேவதையா லேவப்பட்டு நாக்கு துனியை ஆசிரயித்து தித்திப்பு கசப்பு துவர்ப்பு உப்பு புளிப்பு உரப்புக்களாகிய ஆறு ரஸங்களை எது அறிகிறதோ அதுதான் ரஸனேந்திரியம். நாக்குதுனியே அறியட்டுமேயன்றாலோ, சக்ஷ-ப்தி முதலியவைகளில் அதிருந்தும் நாக்குதுனி ரஸத்தை யறியவில்லை யாகையால் அது ரஸனேந்திரியமல்ல. கிரானேந்திரிய மெதுவெனில், அகவனீதேவதைகளால் பிசாரோபிசாரிப்பட்டதாய்க் கொண்டு மூக்குதுனியை ஆசிரயித்து சுருந்தம் துர்கந்தம் என்று எதறிகிறதோ அது கிரானேந்திரியம்.

நாவாறு வெவ ஜாநாகி திவெசு வுஷ்டுபுள விடிபிரநீவி
மங்கு மெநவஜாநாதி தல்லாநு தசு வுராணெ தியம் - வனவம் ஜாமெந
நிய உக்ஷணாநி - உதவெரம் சுமெரம் திய உக்ஷண பிஹிதெ-
சுதிருநுவாயிஷ்டாந பௌதயா ப்ரெநிதம் வுசு தாலுபிஹிதெ-
ராயரெஷ்டம் பிஹிதம் உயுதயம் நாமம்வனவபிஷ்டு லாநாநாநி
தபு ப்ரெநிதம் சஸ்பெஷ்டாந யுதயம் ததாநி தியம் - வு
ஷ்டுபுரபுள ததபுரபிரநீவி தாலாதி சுக்ஷரணி மெநாபுதி த
லாநு ததாநி தியம் - உயுரநுவாயிஷ்டாந பௌதயா ப்ரெநி
தம்வசு கரதலாநி தபு சுதாநாதி தியம் யசுகரெநி தசு பா
ணித்யம் வுஷ்டுபுரபுள விடிபிரநீவி நகரதம் சுரெநி த
தொந தசு பாணித்யம் - உவெஷ்டுரநுவாயிஷ்டாந பௌதயா
ப்ரெநிதம் வுசு பாபுதலாநி தபு மிதம் யசுகரெநி தசு பாபு
தியம் - வுஷ்டுபுரபுள விடிபிரநீவி பாபுதம் மிதநித்யம் ந
சுரெநி தி சுதொந தசுபாபுத்யம் - திரதபு ரநுவாயிஷ்டாந
பௌதயா ப்ரெநிதம் வுசுமதலாநி தபு யதூரீஷ விஸஜிதநாதி
சு சுரெநி ததூயவ்வித்யம் - வுஷ்டுபுரபுள விடிபிரநீவி
மதம் நசுகரெநி தி சுதொந ததூயவ்வித்யம் ப்ரஜாவதி ரநி
வாயிஷ்டாநபௌதயா ப்ரெநிதம் வுசு யொநிதம்மிராநி தபு ரு
கூரெநிதம் பிஹிதம் வுசுகரெநி தபுஷ்டுபுரபுள வு
ஷ்டுபுரபுள யொநிதம்மெந விஸஜிதம் நசுகரெநி - சுதம் நத
புஷ்டுபு உவெஷ்டுதியம் வனவம் சுஷ்டுதிய உக்ஷணாநி ததாநி

மூக்குதுனியே யறியட்டுமேயென்றால், சுஷு-ப்தி முதலியவைகளில் மூக்குதுனி யிருந்தும் அது வாசனையை பறியவில்லை யாகையால், அது கிராணேந்திரியமல்ல. இப்படி ஞானேந்திரியங்களுடைய லக்ஷணங்களை அறியத்தக்கது. இனி கருமேந்திரியலக்ஷணம் சொல்லப்படுகிறது. அக்கிரூப அபிமானத்தேவதையா லேவப்பட்டு தாலு மூலம், மேல் கீழ் உதடு, பல், கழுத்து, ஹிருதயம், நாபி முதலான ஸ்தானங்களை யாசிரயித்து முன் சொன்ன சப்தபேதங்களை எதுச்சரிக்கிறதோ அதுவாகிந்திரியம். சுஷு-ப்தி முதலியவைகளில் தாலு மூலம் முதலிய ஸ்தானமிருந்தும் அக்ஷரங்கள் உச்சரிக்கப்படுகிறதில்லை யாகையால் அது வாகிந்திரியமல்ல. பாணீந்திரிய மெதுவெனில், இந்திர ரூபமான அபிமானி தேவதையா லேவப்பட்டுக் கையை யாசிரயித்து எடுத்தல் முதலிய கிரியைகளை எது செய்கிறதோ அது பாணீ(கை)ந்திரியம். பாணியே செய்யட்டுமேயென்றால், சுஷு-ப்தி முதலானவைகளில் கை யிருந்தாலும் எடுத்தல் முதலிய கிரியை செய்கிறதில்லை யாகையால் அது பாணீந்திரியமல்ல. பாதேந்திரிய மெதுவெனில், உபேந்திரரூபமான அபிமானி தேவதையா லேவப்பட்டு பாதத்தை ஆசிரயித்து நடத்தலை எது செய்கிறதோ அதுதான் பாதேந்திரியம். பாதமே நடத்தலைச் செய்யட்டுமேயெனில், சுஷு-ப்தி முதலியவைகளில் பாதமிருந்தும் நடக்கவில்லையாகையால் அது பாதேந்திரியமல்ல, பாபு விரிந்திரிய மெதுவெனில், மிருத்தியு ரூபமான அபிமானி தேவதையா லேவப்பட்டு குதத்தையாசிரயித்து எது மலம்விடுதல் முதலிய காரியம் செய்கிறதோ அது பாபுவிரிந்திரியம். குதமே அக்காரியங்களைச் செய்யட்டுமே யென்றால், சுஷு-ப்தி முதலியவைகளில் குதமிருந்தும் குதம் செய்கிறதில்லையாகையால் அது பாபு விரிந்திரியமல்ல. உபஸ்தேந்திரிய மெதுவெனில், பிரஜாபதி ரூபமான அபிமானி தேவதையா லேவப்பட்டு யோரிலிங்கம் இவைகளை ஆசிரயித்து சுக்கில சோணித யூத்திரம் இவைகளை எதுவிகிறதோ அதுதான் உபஸ்தேந்திரியம். யோரிலிங்கம் இவைகளே செய்யட்டுமே யென்றால், சுஷு-ப்தி முதலியவைகளில் யோரிலிங்கங்களிருந்தும் கிரியைகளைச் செய்கிறதில்லையாகையால் அவ்விரண்டு முபஸ்தேந்திரியமல்ல. இவைகள் கருமேந்திரிய லக்ஷணமென்று அறியத்தகுந்தது.

சுய பூரணவனாக உருண்புகருதெ- விசுவநாதபிரபு
நெடுவதயாபெரிதலுந் யம் உருவிகா உவாஸம் சுருதிலம்
பூரணம் - விசுவநாதபிரபுந் நெடுவதயா பெரிதலுந்
மருவிகாயம் திருவாஸம்சுருதிலம் சுருதம் - விசுவநாதபிரபு
பிரபுந் நெடுவதயா பெரிதலுந் சுருதம்சுருதம் சுருதம்
கூர் உருயாணம் வகுதலுந் யம் வகுதெ வகுதம் யம் சுருதம்
பிரபுந் நெடுவதயாபெரிதலுந் சுருதம் வகுதம் வி
ருயாணம் மொருகுதெ யம்சுருதம் காருதம் காருதம்
வி மொருகுதெ யம்சுருதம் காருதம் காருதம் காருதம்
கூர் மொருகுதெ யம்சுருதம் காருதம் காருதம் காருதம்
வதயாபெரிதலுந் நாமருகுதெசுருதம் காருதம் காருதம்
மொருகுதெ யம்சுருதம் காருதம் காருதம் காருதம்
பொருதெ யம்சுருதம் காருதம் காருதம் காருதம்
யருதெ - நாமருகுதெ காருதம் காருதம் காருதம்
காருதம் காருதம் காருதம் காருதம் காருதம்
யருதம் காருதம் காருதம் காருதம் காருதம்

பஞ்சப் பிராணன்களுடைய பக்ஷணம் சொல்லப்படுகிறது. விசிஷ்டனென்கிற பெயரையுடைய அபிமானி தேவதையாலே வப்பட்டு ஹிருதயத்திலிருந்துகொண்டு எவன் உசவாசம் விகிரிற்றோ அவன்தான் பிராணன். விசுவசிருஷ்டாவென்கிற பெயரையுடைய அபிமானி தேவதையால் எவப்பட்டு குதத்திலிருந்துகொண்டு எவன், நிசவாசம் விகிரிற்றோ அவன்தான் அபாணன். விசுவயோகியென்கிற பெயரையுடைய அபிமானி தேவதையாலேவப்பட்டுச் சரீரத்திலுள்ளும் வெளியுமிருந்துகொண்டு இந்திரியங்களுக்குப் பெலத்தைக்கொடுக்கிறவனெவனோ அவன் வியானன், எவன் அஜன் என்கிற பெயரையுடைய அபிமானி தேவதையாலேவப்பட்டு கழுத்திலிருந்துகொண்டு சுஷுப்தியில் இந்திரியங்களுடைய ஸ்தானங்களிலே இந்திரியங்களை லயிக்கச் செய்து பிறகு ஜாக்கிருதவஸ்தையில் இந்திரியங்களை அவைகளுடைய ஸ்தானங்களில் நிலைநிறுத்தி மரணகாலத்தில் இந்திரியங்களை யழைத்துக்கொண்டு லோகாந்திரம் போகிறானோ அந்தவாயு உதானன். ஜயனென்கிற பெயரையுடைய அபிமானி தேவதையினாலேவப்பட்டு நாபிப் பிரதேசத்திலிருந்துகொண்டு பக்ஷிய போஜ்ஜிய சோஷிய லேகிய * ரூபமான நாலுவித அநந்ததை ஜாடாக்கிரியில் பக்குவம் செய்வித்து தேகபுஷ்டியை எவன் செய்கிறானோ அந்தவாயுதான் சமானன். இப்படிப் பஞ்சப்பிராணன்களை யறியத்தக்கது. நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன், என உபப்பிராணவாயுக்களோடென்று சொல்லப்படுகின்றன. அவைகளும் மூன் சொன்ன பஞ்சப் பிராணன்களிலடங்கிவைக்கத்தான். (உபப் பிராணன்களுடைய செய்கையாவன) நாகன் வரந்தியை யுண்டுபண்ணுகிறான்.

* பக்தியமென்றால் - பங்களிலும் கடித்து சாப்பிடத்தக்க காய்கிழங்கு முதலிய வஸ்துக்கள். போஜியமென்றால் - பங்களினால் கடிக்கவேண்டிய தல்லாததும் நாக்கினால் மென்று விழுங்கத்தக்கவைகளுமான அந்நம் முதலிய வஸ்துக்கள். சோஷிய மென்றால் - வாமினையுருஞ்சி சாப்பிடத்தக்க பழரஸம் முதலியவைகள். லேகியமென்றால், நாக்கினால் தடவி அல்லது நக்கி விழுங்கத்தக்கது. வையஸ் முதலியவஸ்துக்கள்.

[illegible]

சுர்மன் கண்களை மூடுகிறதையும் திரக்கிறதையும் உடிகொண்டு
மூடுகிறதையும் திரக்கிறதையும் செய்கிறது. கிருகரன் தும்மலை
யுண்டாக்குகின்றான். தேவத்தன் கொட்டாவியை யுண்டாக்குகின்றான்.
தனஞ்சபன் தேகத்தை உப்பச்செய்கிறான். இனி அந்தக்கராஜன்
சதுஷ்டையம் சொல்லப்படுகின்றான். மனது புத்தி ஆகங்காரம் சித்-
தம் இவைகள்தான். அவைகளில் மனது சந்திரனை அபிமானி-
தேவதையாய் யுடைத்தாய் கண்டத்தை யாகிரயித்துக்கொண்டிருந்-
து சங்கற்ப விகம்பத்தைச் செய்கிறது. புத்தியானது சுற்றுமுடிப்-
பிரும்மாமை யபிமானி தேவதையாய் யுடைத்தாய் முகத்தை யாகிர-
யித்துக்கொண்டிருந்து நிச்சயத்தைச் செய்கிறது. அக்ங்கார-
மானது ருத்திரனை யபிமானி தேவதையாய் யுடைத்தாய் ஹிருதய-
த்தை யாகிரயித் திருந்துக்கொண்டு அபிமானத்தைச் செய்கிறது.
சித்தமானது கேதத்திற்குரு ரூபனு விண்ணுவை அபிமான தேவ-
தையாய் யுடைத்தாய் நாமியை யாகிரயித்துக்கொண்டிருந்து அவதா-
ரணம் (நினப்புட்டுமலை) செய்கிறது. இப்படிப்பட்டதாகிய லிங்க-
சரிரத்தை சில சுருதிபதியை றங்கமாக சொல்லுகிறது. அந்தப்-
பசுத்தின்ல் அந்தக்கராஜனை ஒன்றாய்க் கணக்கிடவேண்டியது.
வேறு சுருதிபதி வேறொன்று சொல்லுகிறது. அந்தப் பசுத்தின்ல்
மனது புத்தி இரண்டை கிரகிக்கவேண்டியது. மற்றொரு சுருதி-
பத்தொன்பதென்று சொல்லுகிறது. அந்தப்பசுத்தின்ல் மனது
புத்தி அக்ங்காரம் சித்தம் நாண்கையும் கிரகிக்கவேண்டியது. இப்-
படித்தான் லிங்கசரிரத்தின் கிரண்யமென்று அறியவேண்டியது.
இப்போது காரணசரிரம் சொல்லப்படுகிறது. அக்ஞானமே காரண-
சரிரம். இது ஸ்தல குசுத்தங்களுக்குக் காரணமாயிருக்கிற
தாகையால், காரண சரிரமென்று சொல்லப்படுகிறது. இது ஜீவே-
சுவர்களுக்கு முதல் சரிரமானாலே பிந்திய விரண்டு சரிரங்-
களுக்குக் காரணமாயிற்று. இதற்குப் பிரமாண மெதுவுவில்,
அக்ஞானமே காரண சரிரமென்று சுருதி சொல்லுகிறது. கரியத்-
தினாலே காரண ஊவிக்கப்படுகிற தென்பது யுத்தி. “நான் அக்-
ஞான” என்பது அனுபவம். ஆதமா சரிரத்திரய விஸக்ஷண-
என்னு போதிக்கும்பொழுட்டு சரிரத்திரயமானது லக்ஷணங்களி-
னாலே போதிக்கப்பட்டது. இப்படிகே ஆதமாவும் பூர்ணமாய்
லக்ஷணத்தோடு போதிக்கப்படுகிறது கேள்.

[illegible]

அவனே ஜாக்கிரத் சுவப்நங்களுக்கும் சாக்ஷியென்று சொல்வது சல்பமானது. ஜீவன் விகாரியானபடியினாலே அவனுக்குச் சாக்ஷித்துவம் பொருந்தாது. ஆத்மாவுக்கோவெனில் அவன் நிர்வி காரனானதினாலே அவனுக்குச் சாக்ஷித்துவம் பொருந்தும். ஜீவன் விகாரி, எப்படி யென்றாலோ, நான் சுகி, நான் துக்கி என்பது முதலைய வியவகாரத்தினாலே அந்தக்கரண விருத்தியைத் தன்னுடைய விருத்தியைப்போல் பரவிக்கிறதினால் விகாரித்துவம் காணுகிறது. ஆலஸவன் விகாரியாகவேயிருந்தால் ஜீவனைவிட அந்நியமாக சாக்ஷிபாகித் துத்தமா யார்? அவனுக்கு லக்ஷணமென்ன? அவனிருக்கிற நென்பதற்குப் பிரமாணமெது? அவனை யறிகிற தற் குபாயம் யாது? யென்றால் கேள்.

நிர்விகாரியாகிய கூட்டத்தனே சாகுதி, அவன்தான் ஆத்மா, அவன் ஆகாசம்போல் எங்கும் விராபித்தவன். சச்சிதானந்த சுவருமானவன் அவனே அந்தக்கரணத்தில் ஜீவரூபமாய்ப் பிரவேசித்தவனுக்கொண்டு முசுசாரியாகிறான். இப்படிப்பட்ட பாரமார்த்திகளுள் ஆத்மாவிஷயத்தில் சகலமான வேதங்களும் பரமானமா யிருக்கின்றன. அவஸ்தாவானு யிருக்கிற சிதாபாசனான ஜீவன் இப்போது விழித்துக்கொண் டிருக்கிறான், இப்போது சுவப்நம் காணுகிறான், இப்போது அக்ஞானத்தில் மோகித்து சுஷுப்ந்தி யிலிருக்கிறான், இப்போது சுகி, இப்போது துக்கி, இப்போது உதாசிஎன், என்கிற ஜீவனுடைய அவஸ்தாபேதங்களை யெல்லாம் சித்ரூபமென்று எவன் அறிகிறானோ அவனே ஆத்மா. அவனே அவஸ்தாத்திரய சாகுதியென் றறியவேண்டியது. அந்த ஆத்மாவுக்கு, தான் நிர்விகாரியென் ன் தன்னால் பார்க்கக் கூடாததாலோ—தன்னுடைய முகலகசூதன் தன்னால் பார்க்கக் கூடாததாலும் கண்ணாடி பிரதிபிம்பமூலமா யெப்படித் தெரிந்துகொள் ளக்கூடுமோ அப்படி ஆத்மாவினுடைய நிர்விகாரத்துவமும் அந்தக்கரண பிரதிபிம்பத்தினு லறியக்கூடும். அப்படியே கண்ணாடியும் அதில்கண்ட முகச்சாயையும் பிம்பத்தினுடைய முகத்தை எப்படி யறியமாட்டாவோ அப்படி அந்தக்கரணமும் அந்தக்கரண பிரதிபிம்ப ஜீவனும் பிம்பசுவரூப ஆத்மாவையறிகிறதில்லை. ஆனால், இந்த ஆத்மா எதினு லறியப்படுகிறு னென்றாலோ ஒன்றி னாலும் அறியப்படுகிறதில்லை.

கூழ்

வாஸு-ஜெவரி ந. நழ்.

சு - 50.

வகுவிவர துலாகதிராருவ ஸதராலிநம் தெத புஷ வ-
ர-ஷ ததவரூ ததிராவார ம-ணபொஷாஃ யயா நஸுபுஸதி -
வவவிர ததாநம் புஸுபிராநா ஹகார ததவரூ ததிராவார ம-ண
பொஷாஃ நஸுபுஸதி - வவவம் டி ஹமபுஸாஃ வ-ப-ர-ஷ வரூகதி
ராதிராததம் கூவகாராதிவிரபுஷ-மெததரிராதம் ம-ருதி
விஜ-ராதாதி வவவவ ஜீவநததம் - ததெதவ ம-ருதி-ரவி வ-தி
மெவ-ருகதிவிர மெததததாஸம் கூ-திவிராணிதி விவஸுத
புததிரகாரெணாபுதய வாகதினிராதம் ஜாநஹி||

ஐதிஹேந நவவிவண்கு வாஸாஸு.

உருவிலுள்ள பூரணம்.

[illegible]

அ - 50.]

வாசுதேவமனனம்.

கழந்

முன்சொன்ன சாக்ஷிநுப சந்நியாசியை அவரால் பார்க்கப் பட்ட புருஷன், அந்த புருஷனுடைய அவஸ்தை அவனுடைய வியாபாரங்கள் இவைகளுடைய குணதோஷங்கள் எப்படி தொடர் மாட்டாவோ அப்படி ஆத்மாவை, காணப்படுகிற அகங்காரம் அதினுடைய அவஸ்தை அதினுடைய வியாபாரங்கள் இவைக ளுடைய குணதோஷங்கள் தொடர்மாட்டா. எந்த பாக்கியசாலி யான புருஷன் ஆத்மாவை சாக்ஷிமாத்திரமாகவும் அகங்காராதி களினுலே தொடரப்படாதவனாகவும் சைதன்யிய மாத்திரமாகவும் சுருதிகளினுலே யறிகிறுனே அவனே ஜீவன்முகத்தன், அப்படியே சாந்தியும் சொல்லுகிறது. ஓ பத்திரா! ஆத்மாவிலுய்த்தில் வே தாந்தசாஸ்திரம் பிரமாணம். அதை நம்பி அதில்சொல்லியபடி ஆத்மாவை அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷிபாக வறியவேண்டியது.

ஒன்பதாவது வருணகம் முற்றிற்று.

க0 - வது. வருணகம்.

இந்தப் பத்தாவது வருணகத்தில் ஆத்மா பஞ்சகோசத்
திறு கன்னியனென்பது சொல்லப்படுகிறது. அந்நமயப் பிராண
மய மனோமய விக்ஞானமய ஆந்தம்மய மென கோசங்களைந்து.
அந்நத்தினுடைய விக்ஞானமய சக்திவ சோணித்தினு லுண்
டான ஷ்ட்பால விகாரத்தோடு கூடியதும் அந்நத்தினுலேயே
விருத்தியாகித்துமாகிய இந்த ஸ்தூலசரீரமே அந்நமய கோசம்.
கருமென்றிரியங்களுடன் கூடியப்பிராணன் பிராணமய கோசம்.
ஞானேன்றிரியங்க ளுடன் கூடிய மனது மனோமய கோசம்.
அவைகளுடன் சேர்ந்த புத்தி விக்ஞானமயகோசம் பிரியம் மோ
தம் பிரமோதம் இந்த விருத்திகளுடன் கூடிய ஞானம் ஆந்தம்மய
தம் கோசம்=இஷ்டமான வஸ்துவை காணுவதிலுண்டாகும் சந்
தோஷம்தான் பிரியம் அந்தவஸ்து கிடைத்ததினுண்டாகும்
சந்தோஷம்தான் மோதம். அந்த வஸ்துவை யனுபவிக்கிறதின
சந்தோஷம்தான் பிரமோதம். இவைகள்தான் பஞ்ச
லுண்டாகிற சந்தோஷம்தான் பிரமோதம். இதைக் கோசமென்று
கோசமென் சொல்லப்படுகின்றன. இதைக் கோசமென்று
சொல்லவேண்டிய தென்னவெனில் கத்தியையுறையும் சிவலிங்கம்
விக்கிரகம் முதலியவற்றைச் சம்புடமும் மாம்பழத்தைத்தோலும்
புருஷனை சொக்காயும் மறைக்கிறதுபோல பஞ்சகோசங்களும்
ஆத்மாவை மறைக்கின்றன.

五五五

வாஸு-ஜெவரிநந்.

[சு - 50,

[illegible]

அ - 50.7

வாசுதேவமனனம்.

கசு ⑧

ஆகையா லதற்கு கோசமென்று பெயர்வந்தது. ஆனால் கத்தி முதலியவைகளுக்கும் உறைமுதலியவைகளுக்குமுள்ள இருப்பா னது தனித்தனியா யிருக்கின்றது. ஆத்மாவுக்கு அந்நியமாய் பஞ் சகோசங்களுக்கு இருப்பில்லாத்தினாலேயும் உறைமுதலியவைக ளுக்கும் கோசங்களுக்கும் பேதமிருப்பதினாலேயும் இவைகளு க்கு ஆத்மாவை மறைக்கும் தன்மை எப்படி யுண்டாகுமெனில், ஆதித்தகிரண பரிணாம விசேஷத்தினாலுண்டாகிற மேகத்திற்கு ஆதித்தனுடைய இருப்பைத்தவிர வேறேயில்லை. அப்படியிருந் தும் அந்தமேகம் ஆதித்தனை யெப்படி மறைக்கிறதோ, அக்கி ரியை யனுசரித்திருக்கிற புகைக்கு அக்கிரியைத்தவிர வேறே இருப்பில்லாவிட்டாலும் அந்தப் புகையானது அக்கிரியை யெப் படி மறைக்கிறதோ, அப்படிப்போல ஆத்மாவினுடைய இருப் படியே இருப்பாயுடைய கோசங்கள் ஆத்மாவை மறைக்கின்றன. பையே இருப்பாயுடைய கோசங்கள் ஆத்மாவை மறைக்கின்றன. கத்திமுதலியவைகளும். உறைமுதலியவைகளும் கத்திமுதலியவைகளாகவே ஒன்றுபோல் வியவகரிக்கப்பட்டாலும் கத்திமுத லியவைகள் உறைமுதலியவைகளுக்கு வேறானவைகளே. அது போல ஆத்மாபஞ்ச கோசங்களுக்கு வேறானவன்ல்லாததுபோல் வியவகரிக்கப்பட்டாலும் வேறானவனே. ஆத்மாவும் கோசங்க ளும் ஒன்றாக வியவகரிக்கப்படுகிற படியினாலே ஒன்றுக் கொன்று சம்பந்த மிருக்கிறதென்றே சொல்லவேண்டியதா யிருக்க ஆத்மா வொன்றிலும் சம்பந்தமில்லாத நிரஞ்சனனென் னெப்படிச் சொல் லலா மென்றாலோ—சம்பந்தம் அநேகவிதம். தர்க்க சித்தாந்தத் தில் சமவாய சம்பந்தம் ஸம்யோக சம்பந்தம் என இரண்முவிதம். தில் அவயவத்திற்கும் அவயவத்தை யுடையவனுக்கும், குணத் திற்கு அவயவத்திற்கும் அவயவத்தை யுடையவன் முதலியவைபோ லொத்த அவயவம், அவயவத்தை யுடையவன் முதலியவைபோ லொத்த சம்பந்த மில்லாத்தினாலே சமவாய சம்பந்தம் சொல்லக்கூடாது. சம்பந்த மில்லாத்தினாலே தண்டத்திற்கும் போல ஸம்யோக சம்பந்த ஆனால், பிரிக்கும் தண்டத்திற்கும் போல ஸம்யோக சம்பந்த மிருக்கப்படுமென யென்றால், ஆத்மாதிரவியமல்ல (பஞ்சபூதங்களில் சேர்ந்த வஸ்துவல்ல) வாகையால் ஸம்யோக சம்பந்தமில்லை.

46 F.

சூதம் ஸுஜாநநாந் ௨௨ ப்ராணம் சுஜிவாதி ப்ரியதி
 ப்ராணையகொஸொ வாபுஸுதி - னவம் ப்ராணைய கொஸஸு
 சூதம்ஸூதொநொநொ ப்ராஸம் - ௨௨நொய கொஸஸுதாநுதஸ்
 நொநொபுராஸம்சுபிதிவெசு சுஹம் ஸங்கஸு வாந் சுஹம் விகஸு
 வாந் சொகவாந் நொஹவாந் காலீநொஹ்ஸொதாஸுஷா. ௪௨
 ஷாஸுயிதாஸுதா வையிஸு சுஸு இதொநொநொயகொஸ விகா
 ராநாநுதொபுஸுதி - சூதம்ஸூதாந் ஸுஜாநநாந் ௨௨பெதம் ஸுஜ
 மஸுஜாதி ப்ரியதி ௨௨நொயகொஸொ சுபுஸுதி - னவம் ௨௨நொ
 யகொஸஸு சூதம்ஸூதொநொநொ ப்ராஸம் - விஜாநயகொஸ
 ஸுதாநுதஸ் சுநொநொபுராஸம் - உபுதெ - சுஹம் சுதாஸு
 கிராந் உளஹ்வொஹ வதாஸு னக ஸஸிதாஹ் நொகாஸுதா
 ராமவெஷி நொகியம் வம்பிதம் விரகம் ஹிஸாந் உபாஸகஸு
 த் இதொநொவிஜாநயகொஸ விகாராநாநுதொபுஸுதி- சூதம்
 ன ஸுஜாநநாந் ௨௨ வையிஸு ஹித்யிதி விஜாநயகொ
 ஸொ வாபுஸுதி - னவம் விஜாநயகொஸஸுதாநுதஸ்
 நொபுராஸம் - சுபாநநொயகொஸஸுதாநுதஸ் சுநொநொபுராஸ
 உபுதெ - சுஹம் நொகாஸுதாநுதஸ் - ஸாக்ஸி ராஜஸ
 ஸாஸிஸு ஜஸி ௨௨பெதம் ௨௨பெதம் ௨௨பெதம் நொஹிதம் சுவிவெஷி
 தொதொபுராநநொயகொஸ விகாராநாநுதொபுஸுதி

ஆத்மாவினுடைய சச்சிதா நந்தங்களை என்பிராண னிருக்
 கிறது பிராணன் விளங்குகிறது என்பிராணன் பிரியமுள்ளது
 என்று பிராணமய கோசத்தில் அத்தியாசம் செய்கிறான். இப்ப
 டிப் பிராணமய கோசத்திற்கும் ஆத்மாவுக்கும் அந்நியோந்நியாத்
 தியாச மிருக்கிறது. மனோமய கோசத்திற்கும் ஆத்மாவுக்கும் அந்
 நியோந்நியாத் தியாச மெப்படி எனில் — நான் ஸங்கற்பம் செய்
 கிறவன் விகற்பம் செய்கிறவன் நான் துக்கப்படுகிறவன் மோக
 கிறவன் நான் ஆசையுள்ளவன் நான் லோபி நான் கேட்கிறவன்
 முள்ளவன் நான் ஆசையுள்ளவன் நான் லோபி நான் கேட்கிறவன் செவி
 தொடுகிறவன் பார்க்கிறவன் ருசியுறிகிறவன் முகருகிறவன் செவி
 டன் குருடன் முதலிய மனோமயகோச விகாரங்களை ஆத்மா
 விடத்தில் அத்தியாசம் செய்கிறான். ஆத்மாவினுடைய சச்சிதா
 நந்தங்களை என்பிராணன் விளங்குகிறது என்று மனோ
 கிறது. என்பிராணன் எனக்குப் பிரியமாயிருக்கிறது என்று மனோ
 மய கோசத்தில் அத்தியாசம் செய்கிறான். இப்படி மனோமயகோ
 சத்திற்கும் ஆத்மாவுக்கும் அந்நியோந்நியாத் தியாச மிருக்கிறது.
 சத்திற்கும் ஆத்மாவுக்கும் அந்நியோந்நியாத் தியாச மிருக்கிறது.
 விக்ரானமய கோசத்திற்கும் ஆத்மாவுக்கும் அந்நியோந்நியாத் தியாச
 யாச மெப்படியெனில், நான் கருத்தா புத்திமான் ஹகமுள்ளவன்
 சந்தேக நிவிருத்தி செய்கிறவன் ஏகஸந்தக்கிருகி (—ஒரோதட
 வையில் தெரிந்துகொள்ளுகிறவன்) பரலோகங்களுக்குப் போகி
 றவன் இராகத்துவேஷமுள்ளவன் சுரோத்திரியன் (வேதமறிந்த
 வன்) பண்டிதன் விரத்தன் பத்திமான் உபாசகன் ஞானி இவை
 முதலிய விக்ரான மயகோசத்தினுடைய விகாரங்களை ஆத்மா
 விடத்தில் அத்தியாசம் செய்கிறான். ஆத்மாவினுடைய சச்சிதா
 நந்தங்களை, என்புத்தி யிருக்கிறது என்புத்தி விளங்குகிறது என்
 புத்தி பிரியமுள்ளது என்று விக்ரான மயகோசத்தில் அத்தி
 யாசம் செய்கிறான். இப்படி விக்ரானமயகோசத்திற்கும் ஆத்மா
 வுக்கும் அந்நியோந்நியாத் தியாச மிருக்கிறது. ஆநந்தமய கோ
 சத்திற்கும் ஆத்மாவுக்கும் அந்நியோந்நியாத் தியாச மெப்படியெ
 னில், நான் அனுபவிக்கிறவன் நான் சுகி சந்தேஷமுள்ளவன்
 ஸாது இராஜஸகுண சுவபாவமுள்ளவன் தாமஸ சுவபாவமுள்
 ளவன் ஜடன் மூடன் துஷ்டன் ஒன்றுமில்லாதவன் மோகமடைந்
 தவன் விவேகமில்லாதவன் பிராந்தியுள்ளவன் இவ்முதலிய ஆந
 நந்தமயகோச விகாரங்களை ஆத்மாவில் அத்தியாசம் செய்கிறான்.

கரு

வாஸு-பெய்விந.நடி.

[சு - 50.

[illegible]

அ. - க௦.]

வாசுதேவமனனம்,

五(五)

ஆத்மாவினுடைய வாஸ்தவஞான முண்டாயிருந்தாலும் பஞ்சகோசங்கள் தோற்றிக்கொண்டே யிருக்கின்றனவேயன்றி நசிக்குமென்று அவைகள் ஆரோபிதமென்பது எப்படி பொருந்துமென்றாலோ உலகத்தில் சத்தானது பிராதிபாலிக சத்தென்றும் வியாவகாரிக சத்தென்றும் பாரமார்த்திக சத்தென்றும் மூன்று விதம். ஈசுவர சிருஷ்டியென்றும் ஜீவசிருஷ்டியென்றும் சிருஷ்ட இரண்டுவிதம். இப்படி யிருப்பதில் அத்தியாச கவருமான கிரிஞ்சிலில் வெள்ளி முதலிய சகலமும் ஜீவசிருஷ்டி. இதுதான் பிராதிபாலிகம், இந்த ஜீவசிருஷ்டிக் கிருப்பான ஆகாசம் முதலிய சகலமும் வியாவகாரிகசத் அந்த வியாவகாரிகசத்தெல்லாம் ஈசுவர சிருஷ்டி. ஈசுவர சிருஷ்டிக்கும் கூட யிருப்பிடம் எந்தப்பிரிமமோ அது பாரமார்த்திகசத். அதுதான் நித்தியமானது. வியாவகாரிகசத்தானது வியவகாரம் நசிக்கிறவளையி லிருக்கும், பிராதிபாலிகசத்தானது பிராதிபாலிக நாசம்வளையி லிருக்கும் பிராதிபாலிகமும் வியாவகாரிகமும் அத்தியாசமென்ற விஷயத்தில் இரண்டும் சமமாகுமென்று (பிராதிபாலிகம் சீர்குறித்து) வியாவகாரிகக் கூட நசிக்கும் வியாவகாரிகம் அதிககாலமிருக்கும்). வியாவகாரிகங் கூட பிராதிபாலிகம்போல் ஆத்ம வந்துவினுடைய ஞானத்தினால் உடனே நசித்துப்போகுமானால் ஆத்மஞானிக ளென்பதும் ஜீவன் குருமுத்தர்களென்பதும் இல்லாமல் போகும். ஞானேபோதேசம் குருமுத்தர்களென்பதும் இல்லாமல் போகும் ஏனென்றால், சிஷ்ய பரம்பரை இவைகளு மில்லாமலேபோனால் அக்ஞானிகளுக்கு வியவகார மில்லாமலேபோனால் அக்ஞானிகளுக்கு மாணதினல்தான். குபதேசம் செய்வதென்பது அசம்பாவிதமாகு மாணதினல்தான். ஆகையினால் மண்ணினிடத்தில் அத்தியாசமாயிருக்கிற பெரிதாகையினால் மண்ணினிடத்தில் அத்தியாசமாயிருக்கும் குடமானது தானவயிற்று அழுகமுத்து முதலியவைகளையுடைய குடமானது தானவயிற்று அழுகமுத்து முதலியவைகளையுடைய குடமானது தானவயிற்று அழுகமுத்து முதலியவைகளையுடைய குடமானது

சிம் வெஹுநா - ஸிவாஜஸூஸ் னவம் சீர்பாரொராவிடுத வு
நாரொடுவெ வொயிடுதஸதி சீநூதும் யயா ஸபுதயா சவஸி
ஷுடுத - னவவிராஜநாரொராவிடுதஷு - பெதுகொடுஷு - சூ
ஜாடுநந வொயிடுதஷு - ஸதூ - ஸஹிபாநந் ஸுரொடுவ சூதூ னவ
னவஸதடுதயா சவஸிஷுடுத - ஐதி னவம் யம் ஜாநாதி ஸவ
வாதூ - ஜாநீ - ஸவவ ஸுஹஜாந் - தடுவெடுவ விடுஷுஹசுதூ
ஐதி ஸவபாஉபநிஷுஷம் வசுஷுதி.

ஐதிரிநடுந ஐசுவணர்க ஸோஷி.

வனகாஜ சுவண-கூக ப்ராநஹம்.

ஹர்ஸ் ஒஹ் சுயெஷாந்ஜிஸிநெந்ருகாடிஸவணுக்ருகுத ஸுதி
 ஞாநந்ருபுருவகம் உதகஸுடம் உக்ஷணைபுருதெ - ஸ்ருத ஸுபுரு
 வம் கித்கிபுருபம் கிம் ஸ்ருநந்ருபுருவம் கிதிதிவெஹ் ணம் - காவத்ரு
 யெவ்ரு வோஜ்ஜோநகெஸஸ்தி வனகாருருவகம்ஸுதம்உக்ஷணம் - ஐபம்
 உக்ஷணைபுருதந்ருஜி - சுஸு புரோணம் கிதிதிவெசு : (சுஸு) புரபெந்ரு
 ஸுபுருஷெம் பருவருவெஷ்வாஸிதி - "ஸ்ருத ஸ்ருகாஸுஸுஹ்ரு
 த" ஐதாந்ருவெஷாந்ருபுருபுருபுரு - கித்கி ஸவருஜநாநாபிநம்
 ஹவ்ரு புரோணம் - தெஷாந்ருபுருஹம் கிபுருஹ்ருவெசு - ஸ்ருபுரு
 ரிபுரு கிபுருஹ்ரும் பருபுருகாருருதி ஸவெருஜநாந்ரு வனதெஷாந்ருபுருஹ்ரு
 வம் சுருதிதிவெசு - சுஹம் பருவருஜந்ருதி ஸுதாருருஷுருயசு கிம்வி
 ப்ருதவாரு தெநாருஜிவ்ரு ஜந்ருதிவெஸுருயருபுருபுருஹ்ரு - சுஸுருவ்ரு ஜந்ருதி
 வ்யசு கித்கிபுருதம்வெசு ஹ்ருவிஜந்ருதிவ்ரு வெஸுருயருபுரு பருஹ்ருஷ்ருபுரு
 த்ருபுருஸுருபுருஹ்ரு

அதிகமாய்ச் சொல்லவேண்டிய தென்ன? சித்தாந்த மெது வெனில் மண்ணினிடத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்ட குடத்தினுடைய ரூபமும் பெயரும் பாதிக்கப்படுகையில் வாஸ்தவமாய் மண்மாத் திரம் எப்படி மிஞ்சுகிறதோ அப்படி ஆத்மாவிடத்தி லாரோபிக் கப்பட்ட பஞ்சகோசங்கள் ஆத்ம ஞானத்தினாலே பாதிக்கப் படும் போது சச்சிதானந்த சுவரூபமான ஆத்மா ஒருவனே வாஸ்தவ மாய் மிஞ்சுகிறான், என்றிப்படி பெவனறிகிறானே அவன்தான் ஆத்மஞானி அவன்தான் பிரம்மஞானி அவனுக்குத்தான் விதே கமுக்தி யுண்டாகிறது. என்று சகல உபநிஷத்துக்களும் முறை யிடுகின்றன.

பத்தாவது வருணகம் முற்றிற்று.

கக-வது வருணகம்.

ஓம், இப்பதினோராவது வருணகத்திலே ஆத்மாவினுடைய ஸச்சிதானந்த ரூபத்துவமாகிய நான்காவது லக்ஷணம் சொல்லப் படுகிறது. ஆத்மாவினுடைய ஸத்ரூப மெது? சித்ரூபமெது? ஆனந்தரூப மெது? என்றால் கேள்.

முக்காலத்திலும் ஒன்றினாலும் பாதிக்கப்படாம லிருந்து கொண்டு ஓரோரூபமா யிருக்கிறதுதான் “ஸத்” லக்ஷணம். இந்த லக்ஷணம் ஆத்மாவிடத்தி லிருக்கிறது. இதற்குப் பிரமாண மெ தெனில் “இந்தப் பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருஷ்டிக்குமுந்தி சத்தே யிருந்தது, ஆத்மாவிடத்திலிருந்து ஆகாச முண்டாச்சது” என்ற இவைமுதலிய வேதாந்த சாஸ்திரமே பிரமாணம். சகல ஜனங் களுடைய அனுபவமும் பிரமாணம் தான். அந்த அனுபவமாவ தெப்படியெனில் — சம்பத்துடையவன் (செல்வ முடையவன்), தரித்திரன், கருமம் செய்கிறவன், பக்தன், முழுசு—என்று சகல ஜனங்களும் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களுடைய அனுபவம் சொல் லப்படுகிறது. “நான் முன்ஜன்மத்தில் சத்பாத்திரத்தில் எவ்வள வாவது தத்தம்செய்தேன் அதினாலே இந்த ஜன்மத்தில் ஐசவரி யம் அனுபவிக்கிறேன் இந்த ஜன்மத்திலும் ஏதாவது தத்தம் செய் தால் வழுக்கிற ஜன்மத்திலும் ஐசவரியம் அனுபவிப்பேன்” என்பது ஆட்டிய (செல்வவந்தன்) னுடைய அனுபவம்.

வந்த ஸ்ரீபுரவதும் சிவதூரவெழுந்த வவையா விவ
ஜி புரோனெவையுமெவஜாநீரெ- நகராநயம்ஜாநாதிசுதெ-
வதயா விவாயுரோனெ சுரூராகம் வொவ்யுபுபெதொவ வொவசுசு
வலிங் - சுயாதார புபெதொவவொவசுசுசு சுரூராகம் சுயதிதிமெசு -
சுதார புபெதும் சுநயிபாதி ஜீவநு-குதி வயடுமெதும் புசா
மெரெம் வவையாவிநு - வசுதாரபுபெதும் - சுயநிநுயம் - சுயம்
புராணயம் - சுயம் சிநொயம் - சுயம் விஜாநயம் - சுயநிநுயம் -
உதெதுவெவெவ பெதெகொசாஹதி - உதும் ஸு-கும ஸரீரம் - உதும்
ஸு-கும ஸரீரம் - உதும் காரணஸரீரம் - வந்தவரீர துயிதிவ - உ
நெஷ ஸாவவிகாராரம் - உநெஷ ஸொசாரம் - உநெஷ வ-கும - உதும்
யம் - உதும் சிநு - உதும் ப-கும - சுயம் ராமம் - சுயம் வெஷம் -
உதும் திவிசுரணநிபெதெகாரணம் - உயம் ஜாமுசு - சுயம் வுஷம் - உ
யம் வ-ஷம் - வவவெவஸுர துயிதிவ - உதும் ஜாமெநுநியபெதெகம் -
உதும் சுஷ-நியபெதெகம் - உநெ பெதெபுராணாம் - உநெ உபபுரா
ணாம் - உதும் சிநு - உயம் வ-ஷம் - உதும் விதம் - சுயநிநுயம் - சு
யம் வ-ஷம் - சுயம் திசுயம் - உதும் வெயாரணம் - சுயநிநொயம் - சுயம்
விநு - சுயம் வெதஜெவம் - சுயம் புராஜம் - உதெதுவ வெஸுராவதம் -
சுயம் புராதிவாவிகம் - சுயம் வ-ஷம் - சுயம் வாரபாதிசுசு-
உதும் வாகிகம் - உதும் ராஜெவம் - உதும் தாஜெவம் - உதும் வ-ஷம் -
உதும் உ-ஷம் - உதும் ஜாமம் - உதும் சிநு - உதும் புரம் - உதும் சி
நு - உயம் சிநெகசா - உதும் வ-ஷம் - உதும் வெதெ-ஷம் - உதும் வெதெ
சுராதிவதெ-ஷம் - சுயநெஷம் - உதும் வ-ஷம் - உதும் சிநு
நம் - உதும் திவிசுரணம் - உயம் வ-ஷம் - உதும் புராணம் - உதும் சி
நு - உதும் புரெயம் - உதும் தாவதயம் - சுயநிநுயம் - சுயம்
வ-ஷம் - உதும் சிநொயம் - உயம் வ-ஷம் - உதும் வெதெ-ஷம் - உதும்
சிநு - உதும் சிநு - உதும் வ-ஷம் - உதும் வ-ஷம் - உதும் சிநு - உதும்
வ-ஷம் - சுயம் சிநொயம் - சுயம் வ-ஷம் - உயம் விஷம் -
சிநு - உயம் ஜீவநு சிநு - உதெதுவபாதி விவித நாதி ர-கும -

இந்த வெளிப்பிரபஞ்சத்தைப் பல உள்பிரிவுகளோடு அநேக விதமாய்ப் பிரித்து பிரமாணங்களினாலே நாமே அறிகிறோம். நம்மைப் பிரபஞ்ச மறிகிறதில்லை. அந்தர்முகமாய் விசாரிக்கையில் வெளிப் பிரபஞ்சத்தை நாம் விளக்கிவைப்பது சித்தம். உள்பிரபஞ்சத்தை நாம் விளக்கிவிப்பது எப்படியெனில், உள்பிரபஞ்சம் அந்நமயம் முதல் ஜீவன்முக்தி வரையிலுள்ள விதங்களால் அநேக பேதங்களை யுடையது. அந்த உள் பிரபஞ்சமாவது — இது அந்நமயம், இது பிராணமயம், இது மனோமயம், இது விஞ்ஞானமயம், இது ஆனந்தமயம், இப்படி பஞ்சகோசங்க ளென்றும் இது ஸ்தூல சரீரம், இது சூக்ஷ்ம சரீரம், இது காரண சரீரம், இப்படி சரீரத்திரயமென்றும் இவைகள் ஷட்பாவ விகாரங்க ளென்றும் இவை ஷட்கோசங்க ளென்றும் இவை ஷடீர்மிக ளென்றும் இது குருட்டுத்தன மென்றும் இது மந்தத்தன மென்றும் இது சுருசுருப் பென்றும் இது ஆசையென்றும் இது துவேஷ மென்றும் இவை மூன்றுவித கரணங்களென்றும் இது அந்தக்கரணமென்றும் இது ஜாக்கிரம் இது சுவப்நம் இது சுஷுப்தி இப்படி அவஸ்தாத் திரயமென்றும் இவ்வைந்தும் ஞானேந்திரியங்கள் இவ்வைந்தும் கருமேந்திரியங்கள் இவை பஞ்சப் பிராணன் கள் இவை உபப்பிராணன்கள் இது மனது இது புத்தி இது சித்தம் இது அகங்காரம் இது சங்கற்பம் இது நிச்சயம் இது நினைப்பு இது அபிமானம் என்றும் இவன் விசுவன் இவன் தைஜஸன் இவன் பிராக்ஞன் இப்படி அவஸ்தையை யுடையவர்களென்றும் இவன் பிராதிபாலிகன் இவன் வியாவகாரிகன் இவன் பாரமாத் திகன் இது சாத்துவிகம் இது இராஜஸம் இது தாமஸம் இது சுகம் இது துக்கம் இது ஞானம் இது அக்ஞானம் இது பிரியம் இது அப்பிரியம் இது உபேகை இது சாதன சதுஷ்டயம் இது மைத்திராதி சதுஷ்டயம் இது அஷ்டாங்க யோகம் இது சிரவணம் இது மனனம் இது நிதித்தியாசனம் இது ச்மாதி என்றும் இது பிரமாணம் இது அப்பிரமாணம் இது பிரமாணத்தினால் நிச்சிதம் இது தாபத்திரயம் இது மனோவியாதி இது வியாதி இது ஆரோக்கியம் இது பக்தி இது வைராக்கியம் இது மந்தம் இது மிகவும் தீவரம் இது சகுணோபாசனை இது நிர்க்குணோபாசனை இது மனோநாசம் இது வாசனை நாசம் இது விதேகமுக்தி இது ஜீவன்முக்தி என்றும் இவைமுதலான பலவித பெயர் ரூப குண

விசார சத்தியாயுத உத்தரணம் புவன ஸ்வேதாவி வனவ
 வெவ புவயுதிவஜி சுலாவிஜயமெத - ஸ சூனா புவனவ
 சுலா நஜாநாதீதி ஸஜி நிவாயுதோனெ சூனா புவனவ சுலா
 விஜயமெத - சுத சூதநிவஜி வஜாவாச - சூதாவிஜய
 வ - ஹெ ஸாதிவ சூதா விஜயமெத - ஹெநாவி நஜாயத உதி
 வவ திராயுத - உதவா ஸகல ஜாயமெத - சூதாநெநெத
 வஜாயதா திதிவெச - உத உததி விநாஸவச - ஸகல ருதவ
 வரிவநம் வடவ உததகாயுத - காதிவிசார கலவீசுத - ஸு
 திவிஸுதீச - வனவவத - உதநம் ஜிதிஜாதவ - தவஜிநவ
 புகாஸவநாவி - தவஜிநம் விஜெவஜாயமெத - தாபுஸ
 ஜிவநம் ஸுபுகாஸ விஜாதாநகல - ஜாயாச - நஜாயாதித
 வெவ-தவி - "உதவெவாந - உதவ" உதிஸாஸ வ கி
 தாபுய - திதிவெச - சுதிநா தவவ வுண-வவ புகாஸ
 ஜாயத உதி வவவா - சுதிநாஸனெ - சுவிஜிநம் புகாஸ
 ஸயநபுகாஸமெதகி - சுதிநாவெநெநெ நிரவெவதி வ
 வ-வவிவுண-வபுகாஸ ஸயநபுகாஸமெத - நத-நதநபுகா
 ஸ ஸவாபுதெ - நதநதயாஸவாபுத உதிவெச - வாகெ
 கதிவெவபெவ - சுதிநபுகாஸ ஸவாபுதெ - தயாநபுகாஸமெத -
 சுயமெத - தயாநபுகாஸ ஸவாபுதெ - சுதாநாஸனவரிணஜிநம் சூதாவி
 விவவவதிவவச சூதாவாணக - திவாஸ-உதநா - ஜாய
 வாயமெத - நிரவெவ சுஜாமெவா தாஸ்யமெவவாஸத உதி - "உத
 வெவாந - உதவ" உதிஸாஸ வ தாபுய -

விகாரங்களாகிய சக்திக்கு ஆசிரயமாயிருக்கிற உள் பிரபஞ்சம் சகலமும் இப்படியே தனித்தனியே பிரித்து நம்மா லறியப்படுகிறது. அந்த உள்பிரபஞ்சம் நம்மை யறியமாட்டாது. இப்படி நன்றாய் விசாரிப்பதினாலே உள் பிரபஞ்சத்தை நாமறிகிறோம். இப்படி ஆத்மாவுக்கு சித்லக்ஷண மிருக்கிறதினாலே ஆத்மா சித்ரூபம்தான்.

ஓ! சுவாமீ! ஆத்மா சித்ருபனென்றும் ஒன்றினாலேயும் அறியப்பட மாட்டானென்றும் தங்களால் சொல்லப்பட்ட தல்லவா, மனதினாலே சகலமும் அறியப்படுகிறது. ஆத்மாவும் அதினாலேயே — அறியப்படலாமே என்றாலோ, மனதானது உற்பத்தி நாசமுடையது சங்கல்ப ரூபமானது அளவையுடையது குடத்தைப்போல பூதகாரியமாயிருக்கிறது காமாகி விகாரங்களினால் கலங்கியிருக்கிறது நினைப்பு மறப்புள்ளது இப்படியிருக்கிற மனதானது ஜடமென்று அறியவேண்டியது. அந்தமனதிற்கு பிரகாக்மே யில்லை. அந்தமனதும் கூட சித்தினாலேயே அறியப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட ஜடசுவரூபமான மனதானது சுவப்பிரகாசமான சிதாத்மாவை எப்படியறியும்? அறியவே மாட்டாதென்று தெரிந்துகொள்ளத்தக்கது. ஆனால் “மனதினாலேயே அறியவேண்டும்” என்கிற சாஸ்திரத்திற்கு என்ன தாத்பரியமெனில், அக்கிரியில் புடம்போடப்பட்ட தங்கத்திற்குப் பிரகாசமுண்டாகிறது என்கிற வியவகாரத்தில் தங்கத்திலில்லாத பிரகாசம் அக்கிரியினால் புதிதா யுண்டாகி தில்லை. ஆனாலோ சுவர்ணத்திலுள்ள அழுக்கை அக்கிரி நீக்கியதேயன்றி சுவர்ணத்திற்குப் பிரகாச முண்டாக்கவில்லை. அதினுடைய சுவப்பிரகாசத்தினாலேயே பிரகாசிக்கிறது. புதியதான ஒரு பிரகாசத்தை சம்பாதிக்கவில்லை. அந்தப் பிரகாசம் அக்கிரியினாலேயே யுண்டாச்சுதென்றால் சமயலுக்காக அடுப்பில்வைத்து எரிக்கப்படுகிற பாளையிலும் அக்கிரி பிரகாசத்தை யுண்டுசெய்யலாமே. அப்படிக்காணப்படவில்லை. இந்த அர்த்த மெப்படியோ அப்படி மனதானது ஆத்மாகாரமாய் மாறி ஆத்மாவினுடைய பிரதி பிம்பத்தோடு சேர்ந்ததாய்க்கொண்டு ஆத்மாவை மறைத்துக்கொண்டிருக்கிற பொய்யான தாகிய அநாதி அக்ஞானத்தை நிவிருத்திசெய்கிறது. அக்ஞானம் நிவிருத்தியானால் தன்னுடைய ஆத்மா தானாகவே விளங்குகிறதென்று, “மனதினாலேயே அறியத்தகுந்த” தென்கிற சுருதிக்குத் தாத்பரியம்.

நித்யகூல சுயதிதிவெச - ஜாமுதபயொ ஸ்வபவஸாரெநக
 ருபெணா தெகெ விஷெயெய் புயக் சுநவவகுயகாசு
 தஸு) பரீஹிதகெநா நித்யகூலி - ஸ்வபவஸு - ஸ்வபவஸு
 வகஸுபவம் வகுணம் நஜதம் - நித்யகூலி ஜாமுதபயொ
 யொ ருநவவிதவம் தயா நாமவகுயத ஐதிவெச ஜாமுதபயொ
 ஸ்வபவஸாரெநக - ததவபெயெய - சிவ வுதி விஸெயெயொ
 வுதவஸு நாமவகுயத - காரணவகுத ராமதம் காயபுரு
 வாக்ஸுணவகுதயம் சுயதி வுணதீதிவெச - சூதிதம் வெவவசு
 சுயதி யகுதிவசு ரஜம் ஸ்வபவஸு ஸ்வபவஸு நஜதம் காரணவகுத
 யம் காயபுருதா சவராவுணதி-யயாகுதராதெயுள ஸ்வபவஸு
 ஸ்வபவஸு வாமுதிவசு ராவு தகெநவ - தீயதிநாசுவி விவெசு
 ஸ்வபவஸு - தயா ஸ்வபவஸு நஜதம் ஸ்வபவஸு ராம
 தம் ஜாமுதபயொ ராவுதவ வவவிஷெயெயொ நாமவகுத
 விவெசு நாமதம் வெவவஸு ஸ்வபவஸு - ஸ்வபவஸு
 வகுதகா தாமகுயெயி வகஸுபவஸு வகுத - சுதம் ஸ்வ
 பவஸு விதவஸு நாமதம் ஸ்வபவஸு நித்யகூலி - வவம்
 கிரவாயிசு கிரதீயசு நித்யகூலி ஸ்வபவஸு தீயவகஸுணாநா
 ஸ்வபவஸு நாமவகுதயாநகா ஸ்வபவஸு ராமதம் வகஸுபவஸு - வவம்
 ஸ்வபவஸு நாமதம் காரணவகுத சுயதிவசு ராமதம் ஸ்வபவஸு
 சுயதிவசு நாமதம் ஸ்வபவஸு ஸ்வபவஸு - ஸ்வபவஸு

நித்தியத்துவமாவ தென்னவெனில், ஜாக்கிரத் சுவப்நங்களில்
 அநேகமான விஷயங்களினாலே அநேக ரூபமான சுகமானது
 தனித்தனியாக அனுபவிக்கப் படுகிறபடியினாலே பரிச்சிந்தத்தி
 னால் (தனித்தனியாய் அல்லது வேறுவேறாய் இருக்கிறதினாலே)
 அநித்தியத்துவ மிருக்கிறது. சுஷுப்தி சுகமோ ஒரேரூபமுடை
 யது. பூர்ணமானது. உண்டானதல்லாதது.

நித்தியமாயிருக்குமானால் ஜாக்கிரத் சுவப்நங்களிலும் அனுப
 விக்கப்பட வேண்டும். அப்படி அனுபவிக்கப்பட வில்லையே
 யென்றாலோ, ஜாக்கிரத் சுவப்நங்களிலும் அச்சு மிருக்கிறது.
 ஆனால், விருத்தி விசேஷங்களினாலே மறைக்கப்பட்டதாய்க்
 கொண்டு அனுபவிக்கப் படுகிறதில்லை. காரணமான ஆநந்தத்
 தைக் காரியரூபமான அந்தக்கரணவிருத்திகள் எப்படி மறைக்கிற
 தென்றால், சூரியனை மேகமும் அக்கிரியை புகையும் கயிற்றை
 பாம்பும் மறைப்பதுபோல பிரம்மாநந்தத்தையும் அந்தக்கரண
 விருத்திகள் காரிய ரூபமானபோதிலும் மறைக்கின்றன. அக்கிரி
 சாம்பலினாலும் சூரியன் பனியினாலும் மறைக்கப்பட்டதுபோல்
 பாலர்களுக்கும் மூடர்களுக்கும் மறைக்கப்பட்டதாக காணப்பட்
 டபோதிலும் விவேகிகளுடைய பார்வையினாலே மறைபடவில்லை.
 அப்படிப்போல பிரம்மாநந்த சுவரூபமாகிய சுஷுப்தி ஆநந்தமும்
 ஜாக்கிரத் சுவப்நங்களில் மறைக்கப்பட்டதாக வெளி திருஷ்டி
 யுள்ளவர்களுக்குக் காணப்படுமேயன்றி அந்தர் திருஷ்டியுள்ள
 விவேகிகளுக்குக் காணப்படுகிறதில்லை. அந்தர் முகமுள்ளவர்கள்
 பிரம்மாநந்த சுவரூபமாகவே யிருப்பதினாலே முக்காலத்திலும்
 ஒரே ரூபமாகக் காண்கிறார்கள். ஆகையினாலே, பிரம்மாநந்தத்
 திற்கு அபேதமான சுஷுப்தி ஆநந்தத்திற்கும் நித்தியத்துவம்
 சித்தம்.

இந்தப்படி நிருபாதிக நிரதிசய நித்தியமாகிய பிரம்மாநந்தத்
 தின் மூன்றுலக்ஷணங்கள் நம்மிடத்திலேயும் அனுபவிக்கப்படுகிற
 தினாலே நமக்கு ஆநந்தத்துவரூப மிருக்கிறது. இப்படி சச்சிதா
 நந்த லக்ஷணம் நம்மிடத்திலேயும் சுருதி யுத்தி அனுபவசித்தமா
 யிருக்கிறதினாலே நமக்கு ஆத்மாவின்மூலம் சச்சிதாநந்த பிரம்மத்
 துவம் சித்தித்ததென்று அறியத்தக்கது.

கௌச்

வாஸுதெவநந்.

[சு - கித்.]

வயம் ஸதுபாநந ஸுருவா இது நகஹம் சுபிராயதீதி
 வெசு ஷுபிபலிம்மெம் வெபாநஸாஸு தாது யுபாவயாஸுருவ
 ஸுவணம் துருருபாசு ஸுருகாஸுவணாநஸாஸுணபிநநபித
 நாநஸாஸுண நிபிபாஸநம் சுசுபா வஸாஸு ஹருகாஸுஸிதவ
 தம் ஸதுபாநந ஸு வெஹுவாஹ சிதிஜாநஜாயதெ - ஹுஸுபுர
 சுஜாநம் ஹுபெவ வுபுரகாசுஜாநபிபுசுசுசு சுஹம் சுதபாபிபெஃ
 சுபி சுஹபெதஜாநிம் ஹதபிஹம் ஹதபாஸுபிம் இதுஹிபாநம்
 ஸவஃ விஹாய சுஹம் ஸுஹாஸு ஸுபெஹுவாஹ பிஸிதந்
 ஹவது தது ஸுயதது தது சுதபுசுஹு விஹாய தருஸீம் ஸு
 ஷுபா விவ ஜெதெ தவணவசு - ஸுஹுணி விவ நாநஸாஸுநஸு நி
 விபெஸுஹம் திதவதம் சுஸுபி பிஹா துநம் நிவிபெஸுஹம் யசுஜாநம்
 தசு ஸுபெவ ஸுபுதி - ஸு ஹவா வுபுரகாசுநாநஹம் - சுயபெ
 துபுஸாநஹம் யபாஜாயதெ தபா சுயம் வுபுரஸுபி ஸுநாநஹ
 வுபுபி - தபாநந ஸுபி - தஸுபாநந வெஹவம் ஸு ஹவ
 ஜாநாதிநாநிம் - தபா ஸுநந ஸு திபபாசு வெபாஸுநாநி நஜா
 நாதி - தவதுபிபிஸுதாதி - தபாநநாநஹம் வுபுரஸுபி
 வித பிநநம் சுஹவ பிநஹவிஸுபுரஸுபிநாநிபெஸு
 வதுபுரஸுதாதி - பிஸாவிஸுதபுரஸுதாதி - ஹு வுபு
 தஸு தவஸுநாநஹிம் சுபெவாநஹவிதபுரஸுபி

அ - கக.]

வாசுதேவமனனம்.

கௌடு

[illegible]

கௌசா

வாஸு-ஜெவரிநந்.

[சு - கி]

யார்ஸ்டார் க்ருவயா மருவருவெணாமது வொய யி
தவாந் வாமருவருவ யார்ஸ்டார்வ ஐஹ் ஸூஹாந்நதிபிபிபிபிபி
வதூம் நருவெனாதி - வெவெவதூகம் வனவம் ஸூநருவவஜாந்நருவி
கஜாந்நருவி வதூருக சூநருவருவெணாமது.

உதிரிநடு நனகாடிபுவண-க்கு ஸரோஷம்.

ചിന്താശാസ്ത്രം പ്രാബല്യം.

[illegible]

அ - கம.]

வாசுதேவமனனம்.

கள்ள

எந்த ஈசுவரன், கிருபையினாலே குருருபமாய் வந்து உபதே
சிக்கிறாரோ அந்த குருருபனை ஈசுவரனும் இந்தப் பிரம்மாந்த
மிப்படிப்பட்டதென்பதை சொல்ல சக்தியுடையவரல்ல. இப்படி
சுவானுபவத்தை யுடையவனானாலும் உலகத்தில் அறியாதவனைப்
போல சஞ்சரித்துக்கொண்டு ஆனந்தரூபனாயிரு.

பதினேராவது வருணகம் முற்றிற்று.

கட-வது வருணகம்.

ஹரிஃ ஓம். இப்பனிரண்டாவது வருணகத்தில் ஆத்மாவின்
னுடைய அகண்டார்த்த ரகசியத்தை குருவானவர் சிஷியனுக்கு
கிருபையினால் உபதேசித்தார்.

சிஷியன் — ஓ சுவாமி! தங்களாலே பதினொரு வருணகங்
களில் உபதேசிக்கப்பட்ட அர்த்தங்களினால், தேகமுதலிய பஞ்ச
கோசங்களிலே “நான்” “என்னுடையது” என்கிற ஆத்மபுத்தி
போய்விட்டது. புத்தியைப் பிரகாசிப்பிக்கிற சச்சிதானந்த சுவ
ரூபமேதுவோ அந்தப்பிரம்மே நான் என்கிற ஆத்மஞானம் அடை
யப்பட்டது. சகல சம்சயமும் போய்விட்டது. ஆனால் பின்னு
மோர் சம்சயம்மட்டு மிருக்கிறது. அதாவது—ஆத்மாவானவன்
“ஸத்ரூபன்” “சித்ரூபன்” “ஆநந்தரூபன்” என்று சொல்லப்பட்ட
தல்லவா. இப்படி மூன்றுவித ரூபங்களைச் சொல்லுகிற இம்
மூன்றுபதங்களும் மூன்றுபேதமுள்ள பின்னார்த்தத்தை விளக்
கின்றன. அது பின்னார்த்தம்போல எனக்கு விளங்குகின்றன.
ஆகையினாலே இந்த ஸச்சிதானந்தமாகிய மூன்றுபதங்களுக்கு
அகண்டார்த்தம் எப்படி சித்திக்கும்?

அகண்டார்த்தம் எப்படி சித்தமாக
குரு—ஓ புத்திரா! அகண்டார்த்த மெதுவெனில், தேசபரிச்
சேதம், காலபரிச்சேதம், வஸ்துபரிச்சேதமென்ற மூன்றுபரிச்
சேத மற்றதாகிய, அபரிச்சிந்நார்த்தந்தான் அகண்டார்த்தமென்
றறி. அந்த அகண்டார்த்தத்திற்கு இம்மூன்று லக்ஷணங்க ளேதுக்
கெனில்—ஆகாசமும் வியாபகமானதினாலேயும் தேசபரிச்சேத
மற்றிருக்கிற தாகையினாலேயு மதில் அதிவியாப்தியைத் தடுக்கும்
பொருட்டு காலபரிச்சேதமின்மை யங்கீகரிக்கப்பட்டது.

2/11

சுசுரஸுராததி விநாஸகௌந காவஸுரெஹி சுஸு

சுதந்ததூதிவாஸுரெஹி-சுசுரஸுரெஹி-சுசுரஸுரெஹி-சுசுரஸுரெஹி-சுசுரஸுரெஹி

செசுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு

செசுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு

சுசுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு

வாஸு வஸு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு

சுசுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு

சுசுசு - செசுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு

சுசுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு-சுசுசுசுசுசு

ஆகாசத்திற்கு உற்பத்தி நாசமிருப்பதினாலே அதில் கால பரிச்சேத மிருக்கிறது. ஆனதினாலே அதில் (ஆகாசத்தில்) அதி வியாப்தி யில்லை. தேசகால பரிச்சேதம் மாத்திரம் கிரகிப்பதானால் காலத்தில் அதிவியாப்தி வருகிறது. காலத்திற்கு தேசபரிச் சேத மில்லை. காலபரிச்சேதமும்மில்லை. காலத்திற்குத் தனக்குத்தானே பரிச்சேதமென்பது அசம்பாவிதம். ஆகையினாலே வஸ்து பரிச் சேதமின்மை சொல்லப்பட்டது. காலத்திற்குத் தன்னையிட அந்நி யமான வஸ்துக்க ளிருக்கிறதினாலே வஸ்து பரிச்சேதமிருக்கிறது. ஆகையால் அதில் அதி வியாப்தியில்லை. ஆத்மாவுக்கோ இம் மூன்று பரிச்சேதமின்மை யிருக்கிறது. (பரிச்சேதமென்றால், வர ம்பு அல்லது பிரிவு அல்லது பாகம். சகலதேசத்திலும் வியாபித் திருக்கிற தெதுவோ அதுதான் பிரம்மமென்று சொல்வதானால், ஆகாசமும் சகலதேசத்திலும் வியாபித்திருப்பதினாலே ஆகாசத் தில் அதிவியாப்தி தோஷம் வருகிறது. அதாவது — ஒன்றுக்குச் சொல்லப்பட்ட லக்ஷணம் மற்றொன்றிலு மிருக்கிறது. ஆகையால் சொல்லப்பட்ட லக்ஷணம் பிரம்மமென்று சொன்னால் போதாது. தேசபரிச்சேத மில்லாதது பிரம்மமென்று சொன்னால் போதாது. காலபரிச்சேத மில்லாததென்றும் சொல்லவேண்டும். இப்படிச் சொன்னாலுங்கூட, வியாபகமாயும் உற்பத்தி நாசமில்லாததாயு மிருக்கிற காலத்தில் அதிவியாப்தி வருமாகையால் தேசகால பரிச் சேதமில்லாததே பிரம்ம மென்று சொன்னால் போதாது. ஆகையி னாலே வஸ்து பரிச்சேதமில்லாததென்றும் சொல்லவேண்டும். வஸ்து பரிச்சேதமென்றால், தன்னையிட வஸ்து பரிச்சேதமில்லாமையு டைத்தாயிருத்தல். காலத்திற்கோ வஸ்து பரிச்சேதமில்லாமையு டைத்தாயிருத்தல். காலம் எப்படி ஒருவஸ்துவோ சொல்ல இடமில்லை. ஏனென்றால், பிரம்மத்தைப்போல வேறே அப்படிப்போல் பலவஸ்துக்களுண்டு. காலத்தினாலாவது வஸ்துவில்லை. ஆகையால் தேசத்தினாலாவது காலத்தினாலாவது வஸ்துவினாலாவது பிரிக்க அல்லது பாகிக்கப்படாதது பிரம்மமே யென்றாகிறது. ஆகையால் மூன்று லக்ஷணங்கள் சொல்லப்பட் டன. அவைகளினாலே ஆத்மா அறியத்தகுந்தவன்.

சிஷியன்—தங்களால் சொல்லப்பட்ட அகண்டார்த்த லக்ஷ ணத்தை ஆத்மாவிடத்தில் காண்பிக்கவேண்டும் ஏனென்றால், ஆத்மாவே அகண்டார்த்த மானதினால்தான்.

க அ கா

வாஸுதேவஜி.ந.நிழ்.

[சு - 52.]

வாமதண்டொஸ் திவெங்-வொஹிதாஷ்ஷுசாபொஹிதாஷ்ஷு

யுட்பாட்டிவ்வாறு மதவெறொடாநாஸ்திக-வணவம்வாழிபாநடிசூ(தத)தூ

விவ்மதவெஷாநாஸி. தஹி-வதுவ-ஹ்மவ-குபொவதுசு

உத்யோகரவி ஸமதவெஷாநஸ்யா நிதிவெந-தத்யவிக்ஷஸ்ய ஸ

வடவழிவாழி பத்தாழி மூபைகம் நொறுந்த. ஊகழிந் வு, செசெ

பெருநாடுவெண்ணகலிநெய் சென்னை பெருநாடுவெண்ணகலிநெய் சென்னை

மொருகுபடிதுறது - சுதஸுதுஸமுதமெஜாஸி - ஸதுபாந

தராசிவ சூடுததுது வவடாஸெநாபுராது ந ஸஜிபாநந் 10-6

பெருவழிப் புகழ்பெற்ற திருவாரூர் - மொழிந்தொண்டிப் புலவரால்

உதிவவ-ஊர் ஸநாவ்வொஹ்வொதாஷ்வொகாஸகெநவ திவாடி?

பிரதமர் ஐயப்பெயர்வழி முதலெழு நாள் - எவ்வெழு - ௬ - ௬

தாஸபூடுவம் - விஜயபூடுவம் சூதாபூடுவத்தி வரநம் வரநம்

கி.பி. 1945 - வங்காளத்திலிருந்து குதூங்கி

த-௦ ஸக₂ சுவாழி திவெசு||

அ - க்ட.

வாசுதேவமன்னம்.

க.அ.௭

(விருக்தம் பலவித ரூபமாயிருக்கிற தென்கிழக்கில் பத்திரம் புஷ்பம் முதலிய பதங்கள் பின்னர்த்தமானதினலே அந்த பதங் களினால் குறிப்பிடப்படுகிற விருக்தத்திற்குப்போல) சுவகதபேத மிருக்கவேண்டுமே யென்றால்,

குரு—சிவப்பு உஷ்ணம் பிரகாசம் இவைகளுள்ள தீபமென்கிற விடத்தில் எப்படி தீபத்திற்கு சுவகதபேதமில்லையோ அப்படியே சச்சிதநாதந்த சுவரூபமான ஆத்மவிடத்திலும் சுவகதபேதமில்லை. ஆனால் பத்திரம் புஷ்பம் பலம் இந்த ரூபமான விருக்ஷமென்கிற விடத்திலும் சுவகதபேதமில்லையென்று சொல்லக்கூடாது. அந்த விருக்ஷம் முழுவதும் பத்திர புஷ்பரூபமாய்ச் சொல்லவில்லை. ஒருவிடத்தில் பத்திரரூபமாயும் ஒருவிடத்தில் புஷ்பரூபமாயும் ஒருவிடத்தில் பலரூபமாயும் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையினால் அவ்விடத்தில் சுவகதபேதமுண்டு. * ஆத்மா ஸச்சிதநாதந்த ரூபமென்கிற விடத்திலும் சர்வாம்சத்தினாலேயும் ஆத்மாவுக்கு சச்சிதநாதந்தரூபம் சொல்லி யிருக்கிறபடியால் சிவப்பு உஷ்ணம் பிரகாசமான தீபமென்கிற விடத்தில் எல்லாவம்சத்திலும் தீபத்திற்கு சிவப்பு உஷ்ணம் பிரகாசமிருக்கிறதுபோல ஆத்மாவுக்கு சுவகதபேதமில்லை.

சிவியன்—அப்படியானால் ஆத்மாசத்ருபன் சித்ருபன் ஆந்த்ருபன் என்று அடிக்கடி சுருதி என்னத்திற்காக உபதேசிக்க வேண்டும்? ஒரோ உபதேசத்தினால் ஆத்மாவை யறியக்கூடுமே?

* பிரம்மம் சுகலவஸ்துக்களுக்கும் அபேதமென்பதை நிரூபிக்க இவ்விடத்தி லிரண்டு சுலோகங்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. அவைகள் வருமாறு
'அவிஸுலேவிநீரஜலி மிதரஹி தவஸு | தெஜலிவிவெசுஜஹி ஹேஷதீபாமிதே ||
அவிவதநாமஸவபாதி மிதிதாயசு தத் துலேவிதத் துலேவிதத் துலேவிதத் || யஜுதித்
தெதடிவிலம் ஜமதித் துலேவிதத் துலேவிதத் துலேவிதத் || சபுரிதலேதித்
அவி தம்பாஸவஸாயசு தத் துலேவிதத் துலேவி தத் துலேவிதத் ||' சத்துவரஜஸ்த
மோ குணங்களில்லாததும் தேஜஸ் சவரூபமானதும் ஞான சவரூபமானதும்
பேதமற்றதும் வாக்குமனது வேதங்களுக் கெட்டாததும் எதுவோ அந்தத் தத்
துவமானது நீயாயிருக்கிறாய் நீயாயிருக்கிறாய் நீயாயிருக்கிறாய். அரித்தியமாயும்
சவந்நத்தில்கண்ட ஜகத்தைப்போலவும் மேகத்தில்காணும் யானை, வனம் இவை
கள்போலவு மிருக்கிற இந்த ஜகத்தானது எதினவண்டாச்சுதோ புத்திக்கெட்டா
ததும் ரூபமற்றதும் உத்தம சுகமும் எதுவோ அந்தத்ததுவம் நீயாயிருக்கிறாய்.
நீயாயிருக்கிறாய் நீயாயிருக்கிறாய்.

[illegible]

குரு — சுருதியின் தாத்தாரியமெப்படியென்றால், சொல்லுகிறோம் கேள். ஆத்மசுவபாவமான சத்துவத்தை ஜகத்திலும் சித்துவத்தை ஜடங்களாகிய புத்தியாதிகளிலும் ஆநந்தத்துவத்தை புத்திரபாரியாதிகளிலும் அப்படியே ஜகத் சுவபாவமாயுள்ள அசத்துவத்தையும் புத்தியாதிகளிலுள்ள ஜடத்துவத்தையும் புத்திரபாரியாதிகளிலுள்ள துக்கத்துவத்தையும் சச்சிதாநந்த சவரூபமான ஆத்மாவிடத்திலும் பரஸ்பரம் விபரீதமாய் அக்ஞானத்தினாலே ஆரோபிக்கிறார்கள். அதினாலே சகலமானவர்களும் ஜகத் சத்தியமென்றும் புத்தியாதிகள் சேதனமென்றும் புத்திரபாரியாதிகள் ஆநந்தரூபமென்றும் “நான் நிலையற்றவன்” “நான் ஜடன்” “நான்துக்கி” என்றும் பிரமிக்கிறார்கள். அந்தப் பிராந்தி நிவர்த்தியின்பொருட்டுதாய் சவரூபமான சுருதியானது ஜீவர்களுக்குப் குபதேசிக்கிற தெப்படியெனில் “ஓ! ஜீவர்களே! நீங்கள் சச்சிதாநந்த சுபரூபர்கள்” தானென்று போதிக்கும்பொருட்டு ஆத்மா சத்ரூபன் அநிருத ரூபனல்ல, சித்ரூபன் ஜடரூபனல்ல, ஆநந்தரூபன் துக்கரூபனல்ல, என்று அந்தந்தப் பிராந்தி நிவர்த்தியின் பொட்டு போதிக்கிறதென்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது. சுருதியானது ஆத்மாவுக்கு சச்சிதானந்த சவரூபத்தினால் அபேதத்தைப் போதிக்கிறது. உலகத்தில் சிலவாதிகள் ஆத்மாவுக்கு ஸத்துவதருமத்தையும் சித்துவத்தையும் சுகத்தையும் குணமென்றும் அதினால் ஆத்மா சச்சிதானந்த ரூபனல்லவென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அதை நிவிருத்திக்கும் பொருட்டு சுருதியானது ஆத்மா சச்சிதாநந்த சவரூபமென்று சொல்லுகிறது.

சிஷியன் — சுருதியினுடைய தாத்தாரியம் இப்படியென்பது
தங்களால் எப்படி யறியப்பட்டது?

குரு—சகல சுருதிகளுக்கும் உபக்கிரம உபஸம்ஹாரம் முத-
லிய ஆறுவித அடையாளங்களினால் அகண்டார்த்தத்தில் தாத்-
பரியமென்று நிச்சிக்கப்பட்டிருக்கிறதினால் தானென்று தெரிந்து
கொள்.

சிறியன் — ஓ! சுவாமி; சுருதியினால் அகண்டார்த்தம் நிச்சயிக்கப்பட்டது. கிருபையினாலே யுக்தியினாலும் அகண்டார்த்தத்தை ஸ்தாபிக்கவேண்டும்.

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௫௨	அ	ஸாய-ம்	வளய-ம்
௬௨	அ	ஜீவெஸ்ர	ஜீவெஸ்ர
௬௪	கச	புரஸு	புரஸு
„	கக	அவனத	அவனத
௬௬	கக	செய்தலு	செய்தலும்
௭௧	கச	வென்கிற	மென்கிற
௭௨	கஅ	ஸாவயெசு	ஸாவயெசு
௭௪	கக	ஜீவெ-வ-ம்	மாஜீவெ-வ-ம்
௭௮	கஅ	சூதம்	சூதம்
௮௦	கக	கஜம்	கஜம்
„	க௨	நாஸி	நாஸி
௯௪	௫	உவாஸநாய	உவாஸநாய
௧௦௬	க	திவீயத	திவீயத
„	அ	அக்ஷர-ம்	அக்ஷர-ம்
௧௧௧	கக	சிரியினலே	சிரியினலே
௧௧௨	கச	ஸம	ஸம
௧௨௮	௨௦	ஜாந	ஜாந
௧௪௦	௨௨	தஸாஹ-ம்	தஸாஹ-ம்
௧௫௦	கக	ஸாநிந	ஸாநிந
„	கச	ஜிஷ்ட	ஜிஷ்ட
௧௫௮	௨௨	ஸவெஷா	ஸவெஷா
௧௭௪	கச	புதிவடாக	புதிவடாக
௧௭௬	கச	வடகாநி	வடகாநி

பிழைதிருத்தம் முற்றிற்று.